

Giới thiệu Hết Khổ Chuyển Sướng

Một tựa truyện hay được viết bởi Tân Tiểu Y, tác phẩm *Hết Khổ Chuyển Sướng* thuộc truyện xuyên không nữ cường nói về kiếp trước, Triệu Thanh Hề có hai chuyện ngoài ý muốn: một, cô gả cho người ai ai cũng khen ngợi là người đàn ông tốt – Vu Văn Bản; hai, cô nhìn lầm người đàn ông này. Kiếp này, Triệu Thanh Hề cũng có hai chuyện ngoài ý muốn: một, cô bị người mà mọi người kính sợ – Tổng Cảnh Thành coi trọng ngón tình; hai, cô còn gả cho anh! Triệu Thanh Hề nợ tiền Tổng Cảnh Thành, cô nói chờ có tiền sẽ trả lại anh. Tổng Cảnh Thành nhướng mày: Không cần trả lại... thì tốt rồi. Tính cách nam chủ bá đạo cường thế, âm mưu phúc hắc nguy hiểm ~ Truyện xưa về cha mẹ đố kỵ, hai vợ chồng thoát khỏi cuộc sống bậc trung.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Editor: Peiria

Đêm lạnh như nước, sao thưa trắng sáng.

Mười giờ tối, Triệu Thanh Hề kết thúc lớp học trị số, về đến nhà, dừng lại trong sân, trong phòng khách tiếng mật chược ù ù, không cần đoán cũng biết mẹ chồng lại rủ ‘tam cô lục bà’ bên cạnh, mẹ chồng cô chơi mật chược luôn luôn phải chơi đến rạng sáng.

Đôi khi ẩm ỉ đến nửa đêm, mà Triệu Thanh Hề làm buổi tối căn bản là không ngủ được.

Triệu Thanh Hề vào nhà, mở lồng bàn nhựa lên, không ngoài dự liệu là thức ăn thừa, canh cạn, thịt thừa, ngay cả bát mẹ chồng cô ăn xong cũng chưa rửa chờ Triệu Thanh Hề cô về rửa. Triệu Thanh Hề vứt cái lồng bàn xuống thật mạnh, cô làm trâu làm ngựa, dậy sớm hơn gả ngủ muộn hơn chó, ngày ngày một chết người nhưng không có kết quả tốt, thật sự không chịu nổi nữa.

Mẹ chồng nói: “Thanh Hề à, lấy cho tôi ly nước mật ong ra đây.”

Triệu Thanh Hề thờ dài, tháng trước mua một chai mật ong làm bữa sáng, gần như là mẹ chồng uống sạch.

Vì vậy Triệu Thanh Hề nói quanh co hai câu, buổi sáng mình lên lớp sớm, không có thời gian làm điểm tâm chỉ có thể uống nước mật ong lót dạ, nên muốn mẹ chồng uống ít đi một chút.

Bạn đoán rằng mẹ chồng nói như thế nào: “Uống một chút mật ong của cô chứ không phải là ăn thịt cô. Sao cô lại tính toán chi li đến vậy! Tôi uống còn sợ nóng đây.”

Lúc ấy Triệu Thanh Hề thật sự muốn nói một câu, có giỏi thì bà đừng ăn nữa đi. Tôi mới nếm qua mấy thìa, còn lại bị bà độc chiếm rồi.

Trong phòng khách mẹ chồng vẫn thúc giục Triệu Thanh Hề rót nước cho bà như cũ, Triệu Thanh Hề không để ý, cầm miếng dưa hấu bụng rỗng lên lầu.

Cô và Vu Văn Bản kết hôn mười lăm năm, cuộc sống ngày càng tồi tệ. Lúc mới kết hôn là đôi vợ chồng ân ái được mọi người ao ước, hiện giờ tồi tệ đến mức ban đêm chồng không về nhà ngủ, cho dù về nhà cũng là chung giường nhưng suy nghĩ khác nhau. Vu Văn Bản còn luôn cãi nhau với Triệu Thanh Hề, nghĩ muốn vét sạch tiền bạc mấy năm nay cô ăn mặc tiết kiệm.

Nhớ lại năm đó Vu Văn Bản rất quan tâm tới cô, bảo sao làm vậy, nhưng hiện giờ lại trở mặt, hai người nhìn nhau liền cảm thấy chán ghét. Nói hơi khó nghe một chút chính là, khi còn đi học cô là đóa hoa tươi trong mắt Vu Văn Bản, còn bây giờ chỉ là vũng bùn.

Triệu Thanh Hề và Vu Văn Bản cùng học ở trường Đại học Sư phạm, Triệu Thanh Hề được công nhận là hoa khôi học viện, còn Vu Văn Bản chỉ là lính mới, khi đó rất nhiều nam sinh theo đuổi Triệu Thanh Hề, gửi thư tình, tặng đồ ăn vật, nhưng hết lần này tới lần khác cô lại nhìn trúng người theo đuổi mình một năm trời – Vu Văn Bản. Bây giờ nghĩ lại, mắt cô đúng là bị mù.

Triệu Thanh Hề hai mươi mốt tuổi sau khi học đại học trở thành giáo viên trung học, Vu Văn Bản hai mươi hai tuổi nhờ vào quan hệ của người nhà tìm được một nơi công tác. Hai năm sau, hai người đưa nhau đến Cục dân chính nhận tấm giấy đỏ (giấy chứng nhận kết hôn), ngay cả kết hôn cũng chỉ làm đơn đơn giản mời người nhà ăn bữa cơm.

Cứ tưởng rằng cuộc sống sau này sẽ an ổn như ý, ai ngờ chuyện xui xẻo nối gót nhau xảy ra, càng về sau càng không may mắn.

Ban đầu, vì đường sự nghiệp của Vu Văn Bản, anh ta bàn với Triệu Thanh Hề hai năm sau mới sinh con, Triệu Thanh Hề đồng ý, cô một lòng một dạ nghe theo Vu Văn Bản. Gần hai tám tuổi, Triệu Thanh Hề mới mang thai, ai ngờ lúc sinh, cuống rốn của đứa nhỏ bị mắc kẹt, bác sĩ tạm thời phải mổ bụng, nhưng đứa nhỏ vẫn không thể nào sinh ra an toàn.

Triệu Thanh Hề đau lòng muốn đi theo đứa nhỏ kia, nhưng mẹ cô tận tình khuyên bảo, cô mới bình tĩnh trở lại. Một năm sau, cô lại mang thai, người xưa

nói ‘bảy tháng sống, tám tháng khó sống’(*), chung quy vẫn là vô duyên với trẻ con. Về sau, Triệu Thanh Hề đề nghị nhận nuôi một đứa con, dù sao điều kiện gia đình cũng đầy đủ.

(*) Ý nghĩa câu này khi sinh non, trẻ mới được bảy tháng tuổi để cứu sống, còn trẻ sơ sinh tám tháng không dễ dàng sống sót.

Mới đầu Vu Văn Bản không đồng ý, nói thà rằng cùng cô sống nốt quãng đời còn lại cũng không nuôi con nhà người ta. Khi đó, mẹ chồng sốt ruột như ngồi trên đống lửa, lời Triệu Thanh Hề đi thăm hơn chục thầy thuốc Đông y, uống rất nhiều thuốc Bắc nhưng chẳng ăn thua gì. Kiên trì, hy vọng của mẹ chồng cũng bị mài mòn hết sạch, bắt đầu mắng Triệu Thanh Hề cả ngày lẫn đêm, nói bụng cô không tốt, ngay cả heo mẹ cũng không bằng.

Lúc đó cũng may Vu Văn Bản vẫn đang đứng về phía Triệu Thanh Hề, giúp cô giải quyết mẹ chồng.

Triệu Thanh Hề không có biện pháp, hiểu được Vu gia không thể không có con cháu nối dõi, lại đề nghị muốn nhận nuôi con trai. Vì thế họ dùng tiền mua một bé trai mũm mĩm từ một kẻ buồn người, tất cả người trong nhà xem như là vui vẻ. Mỗi ngày Triệu Thanh Hề đều dốc lòng chăm sóc, nuôi dưỡng tốt đứa bé ba tuổi kia, ai ngờ về sau đứa trẻ chơi đùa với Nhị Cầu Tử nhà hàng xóm, té từ lầu ba xuống, chết ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người lại rơi vào tuyệt vọng, liên tục tranh cãi trong ngày đau thương đó.

Đàn ông ấy mà, đại khái đều hi vọng sẽ được con cái của mình phục dưỡng chăm sóc trước khi lâm chung. Vu Văn Bản cũng không phải ngoại lệ.

Sự nghiệp của Vu Văn Bản ngày càng phát triển thuận lợi, quyền thế càng lúc càng lớn, các cô gái trẻ tuổi vây quanh anh ta cũng càng nhiều.

Thời điểm Triệu Thanh Hề phát hiện Vu Văn Bản có phụ nữ ở bên ngoài, hai người họ đã ở chung một chỗ gần nửa năm.

Lúc đó Triệu Thanh Hề tát tiện nhân kia một cái, ai ngờ Vu Văn Bản bênh vực tiểu tam trả lại cô một cái tát.

Chuyện này ai có thể chịu được! Triệu Thanh Hề cãi nhau một hồi với họ ngay tại chỗ, đầu tóc bù xù đi khỏi, người qua đường đều cho rằng cô là người điên.

Đây là chuyện xảy ra hai năm trước. Cô cảm thấy mắt mình thực sự bị mù mới có thể rơi vào kết cục như vậy. Chồng ở bên ngoài,... cô không cam lòng. Triệu Thanh Hề lập tức về nhà lục tung đồ đạc tìm giấy chứng nhận kết hôn, muốn ly hôn với Vu Văn Bản.

Mẹ chồng khuyên nhủ, Triệu Thanh Hề cô đã ngoài ba mươi, xem như là hoa tàn ít bướm (phụ nữ lớn tuổi không còn đáng giá), ly hôn rồi còn có ai chịu lấy cô. Văn Bản nhà chúng tôi có lòng dạ tốt bụng thương tình cô, cho cô danh phận và chỗ ở. Nếu cô ly hôn, không những không còn mặt mũi, hơn nữa nửa đời sau càng không dễ chịu. Nhà mẹ đẻ cô thì không trở về được, chẳng lẽ anh trai chị dâu cô sẽ chấp nhận người ‘nước tạt ra ngoài’ (bị ruồng bỏ). Vì vậy cô vẫn nên nhường nhịn một chút vượt qua rồi sẽ ổn.

Từ đó về sau, Triệu Thanh Hề coi Vu Văn Bản như người qua đường không thì coi như anh ta đã chết, mỗi ngày đúng giờ đi làm, trải qua cuộc sống độc thân của mình, nhưng nhà không còn là nhà, cha mẹ chồng cô cũng sẽ không hết lòng chăm sóc như trước nữa.

Thời gian sau còn khổ hơn, nửa năm trước, Vu Văn Bản bị hất xuống đài, cơ quan theo đó nhỏ tận gốc chức vụ của Vu Văn Bản, từ quản lý hạ xuống trưởng phòng, bị giáng chức đương nhiên sẽ không thu được nhiều béo bở, tiểu tam cũng trở mặt với Vu Văn Bản.

Từ đó về sau, Triệu Văn Bản thỉnh thoảng sẽ về nhà một chuyến, mà mục đích chỉ có một: cãi nhau, bòn rút tiền tiết kiệm của Triệu Thanh Hề.

Cô vì thế mà cãi nhau với Vu Văn Bản không biết bao nhiêu lần, gần như tất cả hàng xóm gần đó đều biết. Thẻ diện đều bị ném hết sạch.

Triệu Thanh Hề coi như Vu Văn Bản đã chết, ngày đó mình bị mù nên mới để mắt tới anh ta, mới có thể phớt lờ chính mình cho tên cận bã như vậy.

Càng đáng giận hơn, khi cô lấy chứng nhận kết hôn ra nói muốn ly hôn, tên vô lại Vu Văn Bản lại nói muốn kéo cô cùng nhau chịu khổ.

Triệu Thanh Hề có thể làm gì? Tiếp tục chịu đựng sao? Hay là tự tử? Khi con người rơi vào tuyệt cảnh (bước đường cùng), có lẽ đều sẽ nghĩ đến cái chết, nhưng cô không cam lòng. Một nửa cuộc đời của cô đã gửi gắm cho anh ta, đến cuối cùng lại không thu hoạch được gì, ngược lại tổn hại đến danh dự của chính mình.

Cô không nỡ chết, cũng không thể chết, cô còn có nhà mẹ đẻ cần phải chăm sóc.

Cô là sinh viên đại học đầu tiên trong thôn, cha mẹ cô đều lấy đó làm vinh dự, tận tâm khổ khổ (chịu đau khổ đáng cay) chu cấp cho con gái là sinh viên đại học để giúp họ tăng thẻ diện.

Con gái học xong đại học tìm được công việc ăn lương nhà nước, gả cho người đàn ông có tài có mạo có gia thế, chỉ với những thứ này, cha mẹ Triệu Thanh Hề đã vui vẻ nửa đời người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Editor: Peiria

Triệu Thanh Hề lên lầu, đổi bộ đồ ngủ kiểu hoa nhỏ quen thuộc, đối mặt với tấm ảnh cưới trước giường.

Sau đó cô cắn một miếng táo rồi đi ra ban công. Lúc này là đêm khuya yên tĩnh. Trăng tròn đang treo lơ lửng trên bầu trời, tỏa ánh sáng xuống mặt đất, gió nhẹ thổi lướt qua mặt.

Sống vô nghĩa như vậy còn muốn tiếp tục nữa sao? Chẳng lẽ cô cam lòng dây dưa cả đời với Vu Văn Bản? Chẳng lẽ muốn dây dưa đến lúc cô ‘hoa tàn ít bướm’ chết đi, trên bia mộ vẫn còn khắc ba chữ ngay ngắn: Vu Triệu thị?

Nghĩ đến cha mẹ mình, Triệu Thanh Hề lại nghẹn ngào không nói nên lời. Năm đó khi cô sinh non nằm trên giường, đúng lúc cha cô Triệu Kim Sinh bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, anh trai chị dâu dùng hết số tiền tích góp được cũng không thể trị được bệnh của cha. Lúc ấy Triệu Thanh Hề muốn Vu Văn Bản đưa tiền cho anh trai, cha chồng mẹ chồng kiên quyết ngăn cản không chịu đưa tiền bạc cho.

Đến khi cử hành tang lễ, Triệu Thanh Hề gần như khóc gào bên mộ Triệu Kim Sinh, mẹ cô Tôn Ngọc Hương mắng cô bất hiếu, chỉ lo cho mình, gả cho người ta liền không giúp đỡ nhà mẹ đẻ, Triệu Thanh Hề vô cùng áy náy nhưng không có cách nào giải thích.

Về sau Triệu Thanh Hề an dưỡng tốt lên, chăm sóc mẹ cô hai tháng, Tôn Ngọc Hương mới để ý đến cô.

Nói cho cùng, đều là do Vu Văn Bản làm hại.

Cô rất cố chấp, nên mới có thể làm lỡ hạnh phúc của mình.

Nghĩ lại người nhà họ Vu vì lợi ích cá nhân không cần thông gia, vì cái gì mà cô còn giữ thể diện cho nhà họ? Không phải phụ nữ cần tính toán để tốt cho bản thân mình sao?

Khi Triệu Thanh Hề vào nhà, cô đã quyết định – ngày mai cô nhất định sẽ ly hôn với Vu Văn Bản, cô không muốn trải qua những ngày như thế này nữa. Tương lai của cô còn dài, không thể để bản thân chịu áp lực.

...

Ngày hôm sau, Triệu Thanh Hề dậy thật sớm, mang đầy đủ giấy tờ mới ra khỏi cửa.

Lúc vừa lái ‘con lừa’ (ý là xe máy đỏ) màu đỏ ra đường, hơn vài chục chiếc xe ngoại sang trọng xếp ngay ngắn thành một con rồng dài, khí thế uy mãnh giống như tướng quân nhậm chức thời xưa.

Triệu Thanh Hề dừng lại chờ xe đi, chỉ nghe thấy một cô gái mặc đồ đỏ bên cạnh nói: “Cô nghe thấy gì không? Người ngồi trong chiếc xe dài nhất kia chính là người giàu nhất thành phố của chúng ta – Tổng Cận Thành đó!

“Tổng Cận Thành là ai?”

“Đó là tên côn đồ lập nghiệp bằng cách mở khách sạn, sòng bạc. Chắc cô không biết, người ta tuy đã sắp năm mươi, nhưng vẫn trẻ như chàng trai ba mươi tuổi, dáng người cũng rất cao lớn uy mãnh, khôi ngô tuấn tú.”

“Anh ta kết hôn rồi hả? Có mấy người con?”

“Chưa kết hôn. Anh ta chính là ‘kim cương vương lão ngũ’ (*). Tôi nghe nữ đồng nghiệp buôn chuyện, hình như lúc còn trẻ Tổng Cận Thành từng thích một nữ sinh, nhưng nữ sinh kia không biết anh ta. Tổng Cận Thành thật đúng là cuồng đại, vì nữ sinh kia, ngay cả vợ cũng chưa lấy.”

(*) Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí: Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh. Tóm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, “con rể vàng” trong mắt bố mẹ vợ)

Sau đó, một người phụ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi chen vào: “Có thể là người ta không thích phụ nữ, nên mới truyền đi câu nói dối đó...”

Triệu Thanh Hề nghe chuyện cũ, tiếp tục nhìn ‘đại tràng diện’ trước mắt, thực ra cô cũng không nhìn kỹ, chỉ là góp vui thôi. Bỗng nhiên, kính ở ghế sau chiếc xe dài sang trọng kia hạ xuống, bên trong hiện ra một đầu người.

Người đàn ông có ngũ quan(*) vô cùng tuấn tú, da ngăm đen, trên trán rộng lộ ra vài phần ngang ngược quyền rũ.

(*) Ngũ quan (tai, mắt, miệng, mũi, thân mình): thường dùng để chỉ các khí quan trên mặt.

Triệu Thanh Hề cảm thấy cô đã từng gặp qua người này ở nơi nào đó, rốt cuộc là khi nào, cô không nhớ ra.

Chờ những chiếc xe kia đi khỏi, đường lớn cũng được khai thông. Triệu Thanh Hề lái ‘con lừa’ đi tiếp.

Cô phải gặp Vu Văn Bản Nhanh một chút, sau đó ly hôn với anh ta. Làm quả phụ có chồng còn không bằng chồng đã chết như vậy cô không muốn tiếp tục nữa.

Triệu Thanh Hề thất thần một lát, phía trước có một chiếc xe tải lớn chở heo lao ra, “Ầm” một tiếng, người qua đường ngay lập tức trợn mắt nhìn thấy một ‘con lừa’ và một người phụ nữ ngã xuống không dậy nổi.

Lúc Triệu Thanh Hề nhắm mắt, cô nghĩ, coi như cô được giải thoát rồi, chỉ thương cha mẹ cô người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chia Tay

“Thanh Hề, rời giường đi! Đừng ngủ nữa!”

“Triệu Thanh Hề, em đây là muốn ngủ để biến thành heo sao?”

“...”

Giọng nói của phái nữ bên tai ngày càng rõ ràng, Triệu Thanh Hề cảm giác trước mắt mình là một mảnh hắc ám, cô đã chết rồi nên phải đi tới cầu Nại Hà uống nước Vong Tình sao? Nhưng tại sao giọng nói bên tai lại quen thuộc như vậy?

Đường Lệ Na giẫm chân lên ghế giặt chiếc chăn trên người Triệu Thanh Hề ra: “Triệu Thanh Hề, em ngủ trưa mà còn che kín đầu sẽ bị thiếu oxy đó! Em có biết hay không?”

Triệu Thanh Hề ngẩng người, cô chớp mắt, ngón chân, ngón tay vẫn rất linh hoạt. Không phải cô đã bị xe đụng chết rồi sao? Cô nhớ lúc ấy tiếng kêu của mình đình tai nhức óc, kinh thiên động địa...

Cô thử quay đầu, chị họ Đường Lệ Na đang tròn mắt nhìn cô.

“Bây giờ là lúc nào?” Triệu Thanh Hề sợ hãi hỏi.

Đường Lệ Na nhìn không được trợn trắng mắt: “Em ngủ đến mức hồ đồ rồi sao? Đây là nhà họ Thanh, thời gian: 11/3/2000, thời tiết quang đăng.”

Triệu Thanh Hề khó tin, cô nghi ngờ đánh giá xung quanh, trên tường dán mấy tấm poster: ba con hổ nhỏ giống hệt nhau, Trương Quốc Vinh đẹp trai chải cái đầu đã hói ba phần, quạt điện trên trần nhà dính đầy bụi bặm, thậm chí còn có cả mạng nhện.

Cô đang nằm mơ sao? Tại sao cô có thể trở lại mười bảy năm về trước, vào lúc cô hai mươi một tuổi chuẩn bị tốt nghiệp? Tại sao có thể trở lại nhà chị họ nơi cô từng ở tạm trước đây? Cô nhớ rõ năm ấy còn ba tháng nữa là tốt nghiệp, cô dạy học thay thầy giáo, cho nên đã ở tạm nhà chị họ.

“Chị họ, chị néo mặt em thử xem!” Triệu Thanh Hề vẫn cảm thấy không thể tin được.

Đường Lệ Na ra sức néo một cái: “Em nổi điên gì vậy? Ngủ trưa nhiều quá biến thành ngu ngốc rồi phải không?”

Đau quá, đau quá. Triệu Thanh Hề không nhìn được che khuôn mặt đỏ bừng: “Chị lấy gương cho em nhìn thử đi.”

Đường Lệ Na vừa trợn mắt vừa ném cho cô một cái gương. Trong gương là một cô gái mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, khuôn mặt xinh đẹp, không sai, cô hai mươi một tuổi chính là có một bộ dáng xinh đẹp như vậy.

Triệu Thanh Hề không thể kìm nén được hưng phấn, cô thử ngồi xuống, cơ thể vừa khỏe mạnh lại tràn ngập sức sống, ánh mắt đảo qua đảo lại như bánh xe. May mắn trùng sinh làm lại cuộc đời, cô nhất định phải cảnh giác cao độ, không thể nhìn lầm đàn ông nữa. Kiếp trước Vu Văn Bản và cô quen nhau vào năm hai đại học, hiện giờ đã kết giao được hai năm. Cô không thể lại giẫm lên vết xe đổ, cô sẽ chia tay với Vu Văn Bản, cô muốn rời khỏi người đàn ông cận kề, tránh xa bị kịch.

“Triệu Thanh Hề, em lẻ mề cái gì vậy? Tối nay người đàn ông của em mời chúng ta ăn cơm ở Hán Giang Lâu em đã quên rồi sao? Mau đứng dậy chỉnh lại trang phục, sắp đến giờ hẹn rồi.” Đường Lệ Na soi gương tạo dáng, bạn trai của cô ấy chính là chủ nhiệm lớp Triệu Thanh Hề.

Ánh mắt Triệu Thanh Hề rơi vào cách ăn mặc trang điểm xinh đẹp của mình, đều nói ‘nữ vi duyệt kỹ giả dung’(*), hôm nay cô và Vu Văn Bản sẽ chia tay, không cần dây dưa dằng dãi, càng không cần ăn mặc long trọng.

(*) Ý cụm từ này là phụ nữ luôn cố gắng cho người yêu thấy được sự xinh đẹp của mình.

Thực ra lấy điều kiện của Triệu Thanh Hề, cô không cần trang điểm kỹ càng thì ngũ quan trên gương mặt cũng đã rất xinh đẹp rồi.

Kiếp trước Vu Văn Bản từng khen cô là ‘yếu điệu thực nữ’ còn anh ta là ‘quân tử hảo cầu’.

Nghĩ đến đây, Triệu Thanh Hề nắm chặt tay thành nắm đấm, lời ngon tiếng ngọt của đàn ông không thể tin.

Đường Lệ Na lác mông đi phía trước, Triệu Thanh Hề đi sau.

“Thanh Hề.” Vu Văn Bản đứng dưới gốc cây tường vi, nhìn thấy Triệu Thanh Hề bước xuống cầu thang, theo bản năng muốn đi tới nắm tay cô, Triệu Thanh Hề lặng lẽ nhắm mắt, không dấu vết bỏ tay ra.

Vu Văn Bản sờ mũi, cười cười: “Đi thôi, phòng ăn đã đặt tốt rồi.”

Đường Lệ Na vui tươi hơn hờ đi về phía trước, Vu Văn Bản và Triệu Thanh Hề bước song song cạnh nhau.

Triệu Thanh Hề nghiêng đầu nhìn Vu Văn Bản, diện mạo tuấn tú, tính tình hiền lành nhưng mười bảy năm sau, tính tình, diện mạo lại giống như một người khác... Thật đúng là thế sự khó lường.

Vu Văn Bản cảm thấy bầu không khí yên ắng có chút quái dị, nói: “Thanh Hề, chiều Chủ nhật hai chúng ta đi xem phim nhé, xem xong thì về nhà anh ăn cơm. Mẹ anh nói muốn nhìn thấy con dâu tương lai, anh đã nói với bà, bạn gái anh rất xinh đẹp, ánh mắt long lanh, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn...”

Nhớ tới mẹ chồng ở kiếp trước Triệu Thanh Hề liền tức giận, lại càng không muốn nói chuyện, cô tính toán đợi lát nữa ăn cơm xong sẽ chia tay. Cơ quan của cha mẹ Vu Văn Bản, năm đó sau khi cô tốt nghiệp thì nhận được thông báo tuyển dụng, trả lời phỏng vấn, nhà họ Vu đã xuất toàn lực giúp đỡ. Còn Vu Văn Bản là trực tiếp dựa vào quan hệ của cha mẹ để vào một doanh nghiệp nhà nước.

“Thanh Hề, em đang suy nghĩ cái gì vậy?” Vu Văn Bản có chút tức giận, trước kia Triệu Thanh Hề thích nhất là dính vào anh ta, cùng anh ta nói chuyện phiếm, lúc đi với nhau rất thích kéo tay anh ta.

“Không có gì.” Triệu Thanh Hề nói xong, ánh mắt lại nhìn những cây ngô đồng ở ven đường.

“Thanh Hề, em có đồng ý đi xem phim với anh không?” Vu Văn Bản tiếp tục hỏi.

“Chủ nhật này em về nhà, không có thời gian.” Triệu Thanh Hề thực sự không muốn nhưng không thể không trả lời.

Hán Giang Lâu nằm trên đường Hán Giang, cao ba tầng, bên ngoài trang hoàng lộng lẫy, bên trong cũng rất cao cấp, có thể tới đây ăn cơm, đường nhiên là người có tiền.

Trong chốc lát, năm sáu món ăn được bưng lên, tiếp theo là vài món ăn nguội.

Vu Văn Bản gấp thức ăn đến trước mặt Triệu Thanh Hề, cười ngây ngô với cô.

Triệu Thanh Hề nhớ tới những ngày khổ sở sau khi cô và Vu Văn Bản cãi nhau kiếp trước lại bực bội, nói chính xác là cơm nuốt không trôi.

Nhìn Vu Văn Bản ăn no, Triệu Thanh Hề giật nhẹ góc áo của anh ta, ý bảo anh ta ra ngoài.

Hai người đi tới cuối hành lang, hơn nữa bên cạnh còn là nhà vệ sinh, Triệu Thanh Hề nhìn kỹ anh ta: “Vu Văn Bản, chúng ta chia tay đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chia Tay (Tiếp)

Vu Văn Bản kinh ngạc không thôi: “Tại sao?” Họ đã yêu nhau hai năm nhưng chưa từng phát sinh mâu thuẫn, bạn cùng phòng đều hâm mộ anh ta có người yêu xinh đẹp, thậm chí anh ta đã lên kế hoạch thật tốt cho tương lai. Tóm lại anh ta cực kỳ thích cô.

“Văn Bản, chúng ta không hợp. Anh rất tốt nhưng chúng ta không thích hợp để kết hôn rồi chung sống.” Triệu Thanh Hề nắm chặt vạt áo, cô không thể giấu lên vết xe đổ một lần nữa.

“Thanh Hề, tự nhiên em nói chia tay như vậy có phải quá đường đột không hả? Anh làm sai chỗ nào? Em nói ra, anh sẽ sửa.” Vu Văn Bản liếc mắt, lạnh

lùng nói.

“Anh rất tốt, nhưng mà chúng ta không hợp.” Lúc ăn cơm Triệu Thanh Hề đã chuẩn bị tốt tâm lý, đối với phản ứng của anh ta cũng đã nghĩ đến rồi.

Vu Văn Bản tức đến nghiến răng, bộc lộ bản chất thật: “Cô nói đi, cô quen người đàn ông nào tốt hơn tôi rồi hả? Một chân đạp hai thuyền phải không? Cô sợ bị phát hiện nên nói chia tay trước phải không? Cô nói đi, ngược lại tôi muốn nhìn xem hắn ta có bản lĩnh gì so sánh với tôi...”

Triệu Thanh Hề nghe Vu Văn Bản ăn nói ngoan độc, trán giật giật: “Vu Văn Bản, tôi không có người đàn ông nào cả, chúng ta không thích hợp, mọi người hảo tụ hảo tán, anh đừng để tôi coi thường anh.”

Vu Văn Bản lắc đầu, sau đó anh ta cứng rắn vươn tay giữ chặt Tống Thanh Hề, cúi đầu muốn hôn cô.

‘Chát’ một tiếng, dưới tình huống cấp bách, Triệu Thanh Hề đã tát anh ta một cái, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt cô tràn ngập hung dữ, thất vọng, thậm chí là phẫn nộ.

Sắc mặt Vu Văn Bản nhất thời trở nên khó coi, lông mày nhíu chặt, vẫn không từ bỏ ý định hôn cô.

‘Cạch’, cửa phòng vệ sinh nam mở ra.

Một người đàn ông cao lớn từ bên trong bước ra, ngũ quan rõ ràng, vầng trán cao rộng, con ngươi thâm thúy, sống mũi thẳng tắp, môi mông mím thành một đường. Đúng là một đại soái ca ba trăm sáu mươi độ không góc chết!

Triệu Thanh Hề tròn to mắt nhìn người đàn ông này. Anh ta không phải là người cô đã gặp qua trước khi trùng sinh sao, hình như tên là... Tống Cẩm Thành.

Tống Cẩm Thành vốn đang hút thuốc bên trong, anh luôn thích sự an tĩnh, nghe thấy có người cãi nhau ngoài cửa, anh tức giận, ngay lập tức muốn đi ra. Ngay khi đang chuẩn bị bước ra thì nghe thấy một giọng nữ dễ nghe, anh cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc...

Không nghĩ tới cô gái nói năng ngoan độc trước mắt, vóc dáng cao gầy, bộ dạng vô cùng thanh tú xinh đẹp. Bỗng nhiên trong đầu Tống Cẩm Thành không biết tại sao lại hiện ra một câu: Cô gái này cực kỳ hợp khẩu vị của anh.

Tống Cẩm Thành nhướn mày kiểm tra: “Anh là một người đàn ông, người ta muốn chia tay với anh, một lời đáp ứng không phải xong sao? Lẽ mề, không có tiền đồ!”

Vu Văn Bản nổi nóng muốn đánh anh: “Con mẹ anh im miệng! Anh là người ngoài nhiều lời cái gì?”

Tống Cẩm Thành nhíu mày liếc Vu Văn Bản một cái, sau đó tầm mắt rơi vào trên người Triệu Thanh Hề, cô mặc áo phong quần dài xanh nhạt, ngược lại tôn lên khí chất xuất chúng. “Người đẹp, loại đàn ông không có tiền đồ này cô nên chia tay với hắn đi.” Tống Cẩm Thành cười quý dẻ, sau đó lách người tránh ra.

Triệu Thanh Hề nhìn Tống Cẩm Thành đi xa: “Vu Văn Bản, anh buông tay, tôi nhất định phải chia tay với anh.”

Vu Văn Bản cười bất đắc dĩ, nắm tay đâm vào bức tường bên cạnh: “Nếu tôi không đồng ý?”

Đường Lệ Na và Triệu Thanh Hề xấp xỉ tuổi nhau, lại là chị em họ, từ nhỏ quan hệ của hai người đã rất thân thiết.

“Thanh Hề, có phải em và Vu Văn Bản cãi nhau rồi không hả? Nếu không tại sao anh ta có thể đi trước? Hơn nữa em còn rầu rĩ không vui?” Đường Lệ Na kéo tay Triệu Thanh Hề.

Triệu Thanh Hề không hề cảm thấy buồn, ngược lại cô cảm thấy mình được giải thoát, về sau cuộc đời cô và Vu Văn Bản sẽ không còn liên hệ gì nữa. “Chị họ, em không buồn. Và lại em và Vu Văn Bản đã chia tay rồi!”

Đối với Đường Lệ Na mà nói tin tức này quả thực là một quả bom hạng nặng.

Đường Lệ Na kinh ngạc hét lớn: “Triệu Thanh Hề, em vậy mà lại bỏ mặc người đàn ông mình yêu thương nhất? Trước kia chẳng phải em nói không phải anh ta sẽ không gả sao?”

“Trước kia em nói đùa, nói đùa thôi, không thể tin là thật.” Triệu Thanh Hề cười nói. Cô có cảm giác được thả lỏng, tự nhiên giọng nói cũng trở nên vui vẻ.

Tống Cẩm Thành trở lại phòng bao, bên trong đang chuẩn bị cắt bánh sinh nhật, hôm nay là sinh nhật em họ anh.

Di của Tống Cẩm Thành, cũng chính là mẹ của em họ bê hộp bánh ngọt tới bên cạnh Tống Cẩm Thành, ngồi xuống: “Cẩm Thành, cháu sắp ba mươi rồi, đã có bạn gái chưa? Nếu không có di sẽ giúp cháu tìm, cơ quan của di có rất nhiều cô gái đôi mươi, tất cả đều có dáng vẻ xinh đẹp, tính cách còn dịu

dàng...”

Đại khái người đến tuổi đều không thoát khỏi việc bị người nhà giục kết hôn, bạn nghĩ lại xem, trường bối nhìn bạn lớn lên, quan tâm bạn từ khi còn nhỏ, nhìn bạn trưởng thành, họ lo cho bạn đã thành thói quen, có thể không vội vàng vì hôn sự của bạn sao?

Tổng Cẩn Thành nghĩ chính mình mới ba mươi tuổi, không cần vội, anh sẽ tìm được người phụ nữ trong lòng – ví dụ như cô gái nóng bỏng kia. Tổng Cẩn Thành nhớ tới cô gái vừa rồi, không khỏi cười to nói: “Dì à, cháu có điều kiện không sợ không có vợ, dì vẫn nên quan tâm đến em họ, cho dù con bé đã trưởng thành nhưng cũng không thể làm bậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp Lại

Editor: Peiria

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Triệu Thanh Hề quyết định về nhà thăm cha mẹ. Kiếp trước đối xử tệ với hai người, kiếp này cô nhất định phải hiếu kính họ. Và lại kiếp trước bởi vì không có tiền nên không có cách nào đưa cha lên Bệnh viện thủ đô chữa trị. Kiếp này, Triệu Thanh Hề quyết định, sau khi tốt nghiệp sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền.

Nhà của Triệu thanh Hề ở một thị trấn nhỏ nằm cạnh bờ biển Thâm Lam, phong cảnh xinh đẹp.

Nhà của cô là do mời thợ tới xây, tương tự kiểu nhà ở phương Tây, cả ngôi nhà đều lợp ngói trắng, còn cổng sắt lớn thuần một màu đen.

“Mẹ. Con đã về.” Triệu Thanh Hề xách theo hai túi lớn vào nhà.

“Trở về thì trở về, còn mua đồ làm gì!” Mẹ Triệu - Tôn Ngọc Hương khoảng bốn mươi tuổi, trung niên (tuổi từ 40-50) phát tướng, dáng người đã sớm thay đổi.

Triệu Thanh Hề nhớ rõ kiếp trước bởi vì béo phì mà mẹ cô mắc chứng cao huyết áp và bệnh tiểu đường, nửa đời sau luôn bị ốm đau hành hạ.

“Mẹ, mẹ phải giảm béo đi, mập quá cha sẽ có ý kiến.” Triệu Thanh Hề cười cười lấy ra một ít thuốc bỏ từ trong túi.

“Ông ấy dám ghét bỏ mẹ béo? Mẹ còn chưa chê dáng người ông ấy lùn đi đâu.” Tôn Ngọc Hương sờ vòng eo như thùng nước của mình, “Thanh Hề, con còn ở trường dạy thay thầy giáo đến khi nào? Sắp tốt nghiệp rồi, công việc có tiến triển gì chưa?”

Người làm mẹ đều lái nhai về con đường tương lai của con cái. Lại nói, trong thôn của họ, Triệu Thanh Hề là sinh viên giỏi nhất, bốn năm ăn học không tốn một đồng tiền, hàng năm còn lấy được học bổng, làm tăng thể diện cho họ rất nhiều. Hiện giờ, con gái chuẩn bị tốt nghiệp, công việc là quan trọng nhất, Vạn Lý Trường Thành mới đi một nửa, không thể rút lại vào thời khắc quan trọng được.

Chờ con gái có công việc ổn định, sau đó tìm một nhà khá giả để gả vào, Tôn Ngọc Hương mới nghĩ đã cảm thấy vui về rồi.

Triệu Thanh Hề nhìn kỹ ngôi nhà mười bảy năm trước, trong phòng khách có một cái tủ gỗ, không lớn nhưng miễn cưỡng đặt được một chiếc tivi đen trắng – nút vặn đều đã mất, bụi tường rơi đầy trên đất,... Cô muốn phấn đấu, cô muốn giúp gia đình làm giàu thoát nghèo. “Mẹ, cuối tháng này việc dạy thay của con sẽ kết thúc, sau khi tốt nghiệp, con sẽ tham gia kỳ sát hạch tuyển giảng viên.”

“Vây là tốt rồi.” Tôn Ngọc Hương nói xong, gọt hoa quả cho con gái mình, “Thanh Hề, con và thằng bé Vu Văn Bản kia thế nào rồi? Mẹ nghe Lê Na nói cậu ta nghe lời con răm rắp, điều kiện gia đình cũng không tệ, cha mẹ lại là lãnh đạo cơ quan... Hôm nào dẫn cậu ta về nhà cho cha mẹ gặp mặt, nếu thích hợp, nhà chúng ta và nhà họ sẽ bàn chuyện cưới xin luôn.”

“Con đã chia tay anh ta rồi.” Triệu Thanh Hề bình tĩnh nói xong thì gương mặt mẹ cô lập tức biến sắc, cô đành phải giải thích: “Mẹ, con và Vu Văn Bản không thích hợp, kết hôn đều xem trọng môn đăng hộ đối, nhà chúng ta và nhà Vu Văn Bản chênh lệch quá lớn, về sau ở chung không tốt. Ngay cả khi kết hôn, cũng dễ bị người ta xem thường, lời ra tiếng vào, nói nhà chúng ta treo cao, hơn nữa cha mẹ anh ta đều là lãnh đạo, kiểu cách nhà quyền quý, về sau con và họ sống chung một nhà, không phải làm con dâu mà là...”

Tôn Ngọc Hương nghe con gái nói chuyện rõ ràng đâu ra đấy thì không có phản bác, chỉ là có chút tiếc hận, tục ngữ nói ‘Một người làm quan cả họ được nhờ’, nếu con gái có tiền đồ, công việc tốt, nhà chồng tốt, nhà họ Triệu của họ cũng được thơm lây.

Cha Triệu – Triệu Kim Sinh làm bảo vệ cho một nhà máy hóa chất trong thị trấn, đứng giờ tan tầm về nhà. Trước đây ông từng nghe cháu gái Đường Lê Na khen ngợi Vu Văn Bản nên cảm thấy tên nhóc đó không tệ, gia thế, tính tình, mọi thứ đều phù hợp với tiêu chuẩn con rể của ông.

Vì vậy, dưới tình huống chưa rõ ràng sự thật, ông đã khoác lác với mấy chục công nhân khuôn vác trong nhà máy, nói về sau con gái ông sẽ gả cho một gia đình giàu có ở thành phố, về sau coi như ông là người ‘một nửa thành phố’, vân vân... Lấy được rất nhiều ánh mắt và thể diện. Pey_ddlequydon

Nhưng không ngờ, lời mà con gái nhanh mồm nhanh miệng nói ra đã khiến ông đánh mặt lại, cảm thấy vừa hụt hẫng vừa thất vọng.

Triệu Kim Sinh nhìn chiếc xe đạp cũ nát ở cửa, sau đó bước vào nhà, nghiêm khắc nói: “Thanh Hề, con đúng là hồ đồ, thằng nhóc kia có gia thế có học thức, tại sao con lại chường mắt người ta? Chúng ta là người nghèo, có thể vào nhà quan chức thành phố đã coi như không tệ, con vẫn còn kén cá chọn canh... Chờ hai năm nữa, cha xem con sẽ làm thế nào? Nghe lời cha, đi làm hòa với Vu Văn Bản, về sau gả cho cậu ta, cha và mẹ con cũng được hưởng phúc...”

Triệu Thanh Hề sừng sốt, kiếp trước ba cô luôn luôn thấu tình đạt lý, cô quyết định làm gì ba cô cũng ủng hộ, bây giờ, tại sao nghe có chút...

“Cha, con và Vu Văn Bản không hợp, cha nói gì đi nữa cũng không thể thay đổi ý định của con.” Nói xong, cô ngồi xuống ghế, cao ngạo ngẩng đầu.

Lòng ngực như bị chặn lại, ông hờn dỗi nói: “Con gái lớn rồi không nghe lời nữa đúng không? Cha ‘tân tân khổ khổ’ nuôi lớn con không phải hy vọng con có tiền đồ, đồ đàn cha mẹ sao? Anh trai con không có nghề nghiệp, chỉ dựa vào chính nó có thể nuôi sống vợ con... A đi đã phạt! Con vất vả đọc sách, tại sao lại không có hiểu biết mà tìm một nhà khá giả?”

Triệu Thanh Hề nghĩ, năm 2000, sinh viên không tính là nhiều, nhưng sau hai năm nữa, sinh viên đại học sẽ giống như hàng hóa trên thị trường, tầm thường, phổ biến.

“Cha đang nói chuyện với con đấy! Cảm giác phải không? Hôm nay con nhất định phải cho cha câu trả lời.” Triệu Kim Sinh nhìn đứa con gái từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, giờ phút này lại im lặng nghiêm mặt, càng thêm sốt ruột như ngồi trên đồng lửa.

“Cha, con sẽ không quay lại với Vu Văn Bản, về sau, con và anh ta nhiều nhất chỉ có thể làm bạn bè. Những thứ khác tuyệt đối không có khả năng.” Triệu Thanh Hề không chịu khuất phục, kiếp trước cô không đủ quyết đoán, ngược lại bị người nhà họ Vu chèn ép khắp nơi, kiếp này không giống vậy nữa, cô nên vì chính bản thân mình mà suy nghĩ.

Tôn Ngọc Hương thấy hai cha con biến bầu không khí trở nên cứng nhắc, hai bên chuẩn bị ‘giương cung bạt kiếm’, vội giảng hòa: “Con gái đã có quyết định của mình, chúng ta làm cha mẹ cứ đồng ý đi thôi, lại nói, đáng về, bằng cấp của Thanh Hề coi như không tệ, còn sợ không tìm được người chồng tốt sao? Tôi cũng không tin! Hai ngày trước, một giáo viên trung học còn nhờ người làm mối tới nói chuyện, người ta là gia đình giáo sư, điều kiện không tệ, nhưng tôi còn chưa đáp ứng...”

Ở trong lòng Tôn Ngọc Hương, bà rất tin tưởng con gái mình, con gái đã quyết định chuyện gì nhất định đều có lý của nó.

Triệu Kim Sinh nghe vợ nói, tâm tình dịu xuống, nếu thật sự không thích hợp, như vậy tùy con gái ông lựa chọn, ngày thường ông rất hung dữ nhưng lại coi con gái như bảo bối. Con gái là thịt trên đầu quả tim, nếu nó không vui, ông cũng sẽ lo lắng, gấp gáp.

Triệu Thanh Hề quyết định đi ra ngoài một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 3.2

Mới ra khỏi cổng, hàng xóm Triệu Kiến Quốc đã chạy tới thờ hớn hớn nói với Triệu Thanh Hề, anh cô – Triệu Thanh Dương đang đánh nhau với người ta.

Triệu Thanh Dương vốn đang chơi tú lơ khơ cùng mọi người, thắng được không ít tiền, người thua nhiều nhất là Triệu Hưng Quốc không phục, nói muốn tiếp tục. Nhưng Triệu Thanh Dương cảm thấy nên dừng lại, chơi nữa rất dễ thua sạch. Hôm nay thắng được 56 đồng, vừa đủ mua cho con gái một bộ quần áo mới và thêm một chút thịt cải thiện bữa ăn.

Triệu Thanh Dương nói không chơi phải về nhà, Triệu Hưng Quốc liền ngăn không cho anh đi, nói trắng ra là muốn anh ngoan ngoãn nộp tiền ra hoặc trực tiếp trả lại tiền cho anh ta.

Tiền mình thắng được sao có thể trả lại? Người xưa đều nói có chơi có chịu, ở trong sòng bạc, nếu anh không chuẩn bị tâm lý thắng thua thì đừng có chơi. Nếu không đến lúc đó trắng tay, tài sản gia đình cũng tiêu tán, vậy đúng là bất hạnh.

Triệu Thanh Dương bị Triệu Hưng Quốc ngăn không về được, hai người giằng co một hồi, mắng đối phương hai câu, sau đó bắt đầu động tay động chân.

Đàn ông đánh nhau luôn phải đánh đến chết, không giống như đàn ông và phụ nữ, sức lực rõ ràng quá khác biệt. Triệu Thanh Dương và Triệu Hưng Quốc cùng tuổi, đều cao 1m75, thể trạng không khác nhau lắm, sức lực tương đương, khó phân thắng bại, đánh nhau ra tới đường lớn.

Anh một đấm tôi một đá, đánh nhau kẻ chết người sống. Những người khác không một ai khuyên can, tất cả đều đứng thành vòng tròn chờ xem kịch vui.

Về sau, Triệu Hưng Quốc kiệt sức, Triệu Thanh Dương trực tiếp đập đối thủ ngã xuống chỗ đất bùn bên đường.

Triệu Thanh Dương liếc mắt nhìn ‘thù hạ bại tướng’ (kẻ thua cuộc) một cái, sau đó phúi quần áo chuẩn bị về nhà. Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Triệu Quốc Hưng sẽ lấy một hòn đá, đập vào gáy Triệu Thanh Dương.

Khi Triệu Thanh Hề chạy tới, cô chỉ thấy anh trai đang ôm gáy ngồi xồm trên đất, hai tay dính đầy máu tươi, run lẩy bẩy. Sắc mặt cô trắng bệch, vội vã hỏi: “Anh, anh làm sao vậy? Anh bị thương ở đâu?”

Triệu Thanh Dương nhìn em gái đến đây, đầu càng thêm choáng váng. Bởi vì mất nhiều máu cộng thêm tinh thần không chống đỡ nổi, anh chỉ lác đầu sau đó bất tỉnh, ngã vào người Triệu Thanh Hề.

Nếu là kiếp trước, có lẽ Triệu Thanh Hề không đủ dũng khí và quyết đoán để xử lý chuyện này, nhưng cô đã làm việc nặng một đời, lại còn bị Vu Văn Bản giày vò, coi như cũng quen mưa gió.

Triệu Thanh Hề lập tức gọi chủ cửa hàng, nhờ ông ta gọi giúp xe cứu thương.

Năm 2000, kinh tế, giao thông, thông tin liên lạc chưa phát triển, lại còn ở thị trấn nhỏ, cách xa nội thành, muốn xe cứu thương tới, ít nhất phải đợi một giờ. Đối với người xuất huyết não mà nói, chờ thêm một giờ tức là nhiều hơn mấy phần nguy hiểm. Truyện được edit tại diễn đàn [lê quý đôn](#). Mọi trang web khác đều là copy không xin phép.

Triệu Thanh Hề nghĩ đi nghĩ lại, nhìn bốn phía xung quanh, từ xa có một chiếc xe khách nhỏ đi tới.

Triệu Thanh Hề không chút do dự, nhờ một người bên cạnh đỡ lấy Triệu Thanh Dương, sau đó chạy ra giữa đường, dang hai tay muốn ngăn chiếc xe kia lại.

Lý Ba hoảng sợ, suýt chút nữa là xảy ra tai nạn chết người. Anh ta chỉ mượn xe của đại ca Tống Cẩn Thành về quê bàn chuyện làm ăn, tại sao giữa đường lại có một cô gái xông ra?

“Anh à, anh trai tôi xuất huyết não, anh có thể giúp tôi đưa anh ấy tới bệnh viện thành phố không?” Triệu Thanh Hề nói xong, chỉ tay về phía Triệu Thanh Dương đang nằm trên mặt đất.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Lý Ba gật đầu.

Mười lăm phút sau, Triệu Thanh Dương được đưa vào phòng cấp cứu.

Triệu Thanh Hề lo lắng đứng trước cửa phòng cấp cứu. Y tá đưa tờ hóa đơn muốn cô nhanh chóng đi nộp tiền, nếu kết thúc giải phẫu mà còn chưa nộp tiền thì người bệnh chờ xuất viện đi.

“Nộp bao nhiêu vậy?”

“Trước nộp 8000.” Y tá nói.

Triệu Thanh Hề sờ túi, chỉ còn 20 đồng, cô phải vay ở đâu đây? Kiếp trước chưa từng phát sinh chuyện như vậy, về nhà cũng không thể lấy ra một lúc nhiều tiền như thế. Vừa rồi cô vội vàng ra ngoài, không mang theo tiền, ngay cả cha mẹ cô có tới cũng không thể làm gì.

Lý Ba là người nhiệt tình, nhìn Triệu Thanh Hề lộ ra vẻ mặt khó xử, bước tới hỏi: “Cô gái, có phải cô gặp vấn đề gì hay không?” d,đ/l;q*đ

Người đàn ông trước mặt đi giày Tây, trên cổ tay đeo đồng hồ xa xỉ, hơn nữa còn lái xe ô tô, chắc hẳn là người có tiền. Triệu Thanh Hề bất chấp lần đầu gặp mặt, nói: “Anh à, vừa rồi tôi ra ngoài gấp, nhất thời không thể lấy ra 8000, anh có thể giúp tôi không? Chờ tôi gom đủ tiền sẽ lập tức trả lại anh.”

Lý Ba khẽ gật đầu, nhưng anh ta cũng chỉ là người làm công thôi, “Cô à, không lừa cô, tôi không phải ông chủ, nhưng mà đại ca tôi có rất nhiều tiền, để tôi gọi điện hỏi xem anh ấy có đồng ý giúp cô một tay không.”

Ánh mắt Triệu Thanh Hề nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại vẫn chưa thông, trong lòng cầu nguyện đối phương là người tốt, dễ nói chuyện.

Tống Cẩn Thành mở khách sạn, như thường lệ, buổi sáng đi kiểm tra công việc, vệ sinh, nói chuyện với nhân viên tình hình về công việc, sau đó lại tới bệnh viện thăm một người bạn cũ. Không nghĩ tới sẽ nhận được điện thoại của Lý Ba – vay tiền.

Lý Ba nói rõ mọi chuyện cho Tống Cẩn Thành, Tống Cẩn Thành nhũn mảy, anh và đối phương không thân cũng chẳng quen, xưa nay chưa từng nghe nói...

Triệu Thanh Hề là người biết quan sát sắc mặt, thấy Lý Ba ấp úng nói không rõ nên đoán được bầy, tám phần: “Anh à, cho tôi gặp anh ta.” Cô nhận lấy điện thoại: “Chào anh, mặc dù tôi không quen anh, nhưng có thể cùng anh trò chuyện coi như chúng ta có duyên... Tạm thời tôi không thể lấy ra nhiều tiền...”

Tổng Cẩn Thành nghi ngờ cắt ngang lời Triệu Thanh Hề: “Cô là cô gái ở Hán Giang Lâu ngày hôm qua?”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Triệu Thanh Hề cũng nhận ra giọng nói này: “Ừm. Tôi là Triệu Thanh Hề, xế chiều hôm qua ăn com ở Hán Giang Lâu.”

Tổng Cẩn Thành bỗng cười ‘ha ha’, đúng là có duyên! Anh vốn đang suy nghĩ nên tìm cô gái nhỏ này thế nào, lúc này cơ hội đã tới rồi. Pey_ddlêquýđôn

Tổng Cẩn Thành chạy từ khu nội trú đến phòng phẫu thuật chỉ tốn một phút đồng hồ, anh rất muốn gặp lại cô gái ngày hôm qua.

Triệu Thanh Hề nhìn hóa đơn thanh toán trước, “Cảm ơn anh, sau này có tiền tôi sẽ lập tức trả cho anh.”

Tổng Cẩn Thành yên lặng nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, vô lại nói: “Không cần trả lại, từ từ, bồi thường là tốt rồi.”

Triệu Thanh Hề: “...”

Đối với người mình không muốn đáp lại, giả vờ là biện pháp tốt nhất. Như vậy, đối phương bị lạnh nhạt, nếu thức thối sẽ chủ động ngậm miệng, không tự tìm mất mặt. Nếu không thức thối, vậy cứ chờ mặt nóng dần mông lạnh đi.

Triệu Thanh Hề nói: “Tôi tên là Triệu Thanh Hề, còn anh? Cho tôi phương thức liên lạc, sau này tôi sẽ trả anh tiền.”

Tổng Cẩn Thành có chút thất bại, thấy mình hoàn toàn không chiếm được tiện nghi, giọng nói bắt đầu không nghiêm túc: “Tôi tên là Tổng Cẩn Thành, mọi người đều gọi tôi là anh Thành. Về sau cô cũng có thể gọi tôi như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 4

“...” Triệu Thanh Hề không nói gì, người này thật đúng là ‘tự quen thuộc’(*). Ngày hôm qua còn mang dáng vẻ cao cao tại thượng (ngồi tít trên cao), lúc này tiếp xúc – hình tượng đã bị phá hủy rồi.

(*) Nguyên văn: 自来熟. Đây là phương ngữ Sơn Đông, ý muốn nói mới gặp nhau lần đầu nhưng đã cảm thấy thân thiết như bạn bè.

“Triệu – Thanh – Hề, tên rất hay!” Tổng Cẩn Thành lặp lại mấy lần, nghĩ thầm rằng, người cũng như tên, bộ dạng xinh đẹp ngay cả tên cũng dễ nghe. Ba giờ chiều, nắng ấm từ cửa sổ chiếu vào mặt cô gái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bị ánh sáng phản xạ dường như có thể nhéo ra nước, óng ánh trong suốt giống lòng trắng trứng, Tổng Cẩn Thành bất giác nhìn không dời mắt.

Lý Ba ở bên cạnh cười trộm, nghĩ thầm, đại ca nhìn chăm chăm vào một cô gái như vậy cũng không sợ bị người ta nói xấu đi.

Cha mẹ Triệu từ nhà đi đến bệnh viện thì giải phẫu cũng gần kết thúc rồi. Triệu Thanh Hề vừa thấy cha mẹ một trước một sau đi tới, trên mặt Tôn Ngọc Hương vẫn còn đang rơi lệ.

“Cha mẹ, hai người không cần lo lắng, anh con không có việc gì.” Triệu Thanh Hề vỗ vỗ bả vai không ngừng run rẩy của mẹ, còn cha lại rút ra điều thuốc, cô không ngờ khi trùng sinh sẽ gặp phải loại chuyện này, về sau nhà họ Triệu chỉ có thể trong cây vào cô giúp đỡ. Tóm lại, là phúc thì không phải họa, là họa thì không thể tránh khỏi, Triệu Thanh Hề nhất định không chịu thua kém.

“Anh con bị thương ở chỗ nào? Có nghiêm trọng không? Bác sĩ phẫu thuật nói sao?” Triệu Kim Sinh đi trên đường nghe người trong thôn nói con trai mình bị nện vào đầu, chảy rất nhiều máu, may mà con gái linh hoạt nhanh chóng ra đường bắt xe khách.

Triệu Kim Sinh vừa nói xong, Tôn Ngọc Hương cũng nén nước mắt nhìn về phía con gái, bà không dễ dàng gì mới nuôi lớn được hai người con, mặc dù con trai đã lập gia đình nhưng mới chỉ có một đứa cháu gái, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện! Nếu không nhà họ Triệu sẽ tuyệt hậu, lại nói, nếu con trai bị làm sao, người làm cha mẹ như họ còn không thương tâm mà chết, người đầu bạc tiền người đầu xanh ư... Kế tiếp không có cách nào tương tượng được nữa.

“Cha mẹ không cần lo lắng, anh trai con chỉ bị nện vào đầu, khâu mấy mũi rồi tĩnh dưỡng một thời gian sẽ bình phục. Hai người không cần nghĩ quá nghiêm trọng, hiện nay y học rất phát triển, anh con sẽ không có việc gì.” Triệu Thanh Hề an ủi.

Tổng Cẩn Thành bước ra từ văn phòng chủ nhiệm khoa não, chỉ thấy một đôi vợ chồng trung niên đứng cạnh cô gái kia, vừa tiến lại gần vừa nghe, hóa ra là cha mẹ vợ tương lai. Tổng Cẩn Thành sửa lại trang phục, vuốt tóc, mỉm cười hỏi thăm ân cần: “Chào chú chào dì, cháu là Tổng Cẩn Thành, bạn của Thanh Hề, chú dì không cần lo lắng, vừa rồi cháu vào văn phòng chủ nhiệm nhờ một người bạn, cậu ấy là chủ nhiệm khoa não, sẽ giúp chúng ta điều trị cho anh Triệu chu đáo.”

Triệu Thanh Hề cảm thấy Tống Cẩn Thành không biết xấu hổ, anh trai cô còn chưa tới ba mươi, ngay cả tuổi của anh ta kiếp trước cũng lớn hơn Triệu Thanh Dương. Hiện tại anh ta gọi một tiếng chú, dì, anh, quả thật là trời chảy!

Tôn Ngọc Hương rút khăn tay trong túi lau nước mắt, nhìn người trẻ tuổi trước mặt có thân hình cao lớn, nói năng lễ độ khiến người ta cảm thấy thoải mái, không thể tin được, nói: “Bác sĩ nói như vậy thật sao? Thật sự cảm ơn cậu.”

Tống Cẩn Thành gật đầu, “Dì à, dì không cần nói cảm ơn, đây là việc rất nhỏ, hơn nữa anh trai của Thanh Hề cũng chính là anh trai cháu.” Người một nhà không nói hai lời.

Triệu Thanh Hề cảm thấy Tống Cẩn Thành càng nói càng giống lời kéo làm quen, Lý Ba đã bị anh ta đuổi đi rồi, tại sao anh ta vẫn còn ở lại? Triệu Thanh Hề dùng ánh mắt ý bảo Tống Cẩn Thành ra chỗ khác nói chuyện.

Tống Cẩn Thành cười an ủi Tôn Ngọc Hương đang ngồi trên ghế dài chờ đợi, sau đó đi theo Triệu Thanh Hề ra hành lang của bệnh viện.

“Anh Tống, cảm ơn anh đã cho tôi mượn tiền, bây giờ không còn chuyện gì nữa, anh có thể trở về để tránh chậm trễ chuyện của anh.” Ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Tống Cẩn Thành, chỉ thấy đôi phương mỉm cười. diendanlequydon

“Tôi có thể có chuyện gì? Tôi là người vô cùng nhân rồi nên sẽ ở lại bệnh viện cùng cô. Xảy ra chuyện lớn như vậy, có một người đàn ông ở bên cạnh chia sẻ với cô thì sẽ đỡ vất vả hơn.” Tống Cẩn Thành nghe ra ý muốn đuổi người của cô.

Nhưng người xưa nói không hề sai. Mời thần đến thì dễ, đuổi thần đi thì khó, Tống Cẩn Thành sống ba mươi năm, lần đầu tiên coi trọng một cô gái như vậy, anh cảm thấy đây chính là số mệnh.

Từ nhỏ đến lớn, bên người Tống Cẩn Thành luôn có vô số cô gái vây quanh nhưng anh chưa từng nhìn qua người nào. Ngoại lệ duy nhất chính là Triệu Thanh Hề trước mắt.

Cô lắc đầu cự tuyệt: “Chờ anh tôi kết thúc giải phẫu chuyển sang phòng bệnh liền không còn chuyện gì rồi. Anh trở về đi.”

Nhất thời Tống Cẩn Thành cảm thấy cô gái này rất ngang ngược, mày kiếm cau lại: “Tại sao lại không có việc gì được? Buổi tối cha mẹ cô ngủ ở đâu? Nhà cô ở trong thị trấn, đi lại không cần tiền bạc hả? Hơn nữa buổi tối ai sẽ tới chăm sóc anh trai cô...” Tống Cẩn Thành nói một tràng dài các vấn đề mà Triệu Thanh Hề chưa nghĩ đến.

Cô mấp máy môi, xoay người đi lên lầu, cô có cảm giác sau này mình sẽ bị Tống Cẩn Thành quán lấy.

Đời trước bị Vu Văn Bân phụ bạc, kiếp này nhất định phải cảnh giác cao độ, nhìn kỹ bản tính của đàn ông, sẽ không tùy tiện giao trái tim của mình ra ngoài. Mặc dù Tống Cẩn Thành không tệ, dường như cũng có chút năng lực, nhưng cô không phải người thích bị lừa.

Tống Cẩn Thành lập tức đi theo, ngày hôm qua tình cờ nghe được Triệu Thanh Hề nói muốn chia tay với kẻ bất lực kia, anh cảm thấy cô là người rất mạnh mẽ, đàn ông bình thường không đối phó được. Anh nhìn cô gái bước nhanh ở đằng trước, cô cứ chờ rơi vào trong tay tôi đi!

Ca phẫu thuật kéo dài gần hai giờ đồng hồ, y tá đẩy Triệu Thanh Dương đầu bị quấn thành bánh chưng ra ngoài, người nhà họ Triệu lập tức vây quanh. Bác sĩ đã tiêm thuốc tê vào đầu Triệu Thanh Dương, cho nên anh nói chuyện có chút khó khăn, nhưng vẫn kiên cường: “Cha mẹ, chờ con hết bệnh, con muốn đi tìm Triệu Hưng Quốc tính sổ, mẹ nó con chỉ thắng của hắn ta năm mươi đồng mà hắn lấy gạch đập vào đầu con...”

Triệu Kim Sinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ngu ngốc, đánh không lại người ta còn làm cho mình bị thương, hiện tại hung dữ có tác dụng gì?”

Tôn Ngọc Hương vẫn đang ghen ngào, hai tay bám trên thành xe đẩy nhìn Triệu Thanh Dương.

Triệu Thanh Hề vừa nghe anh trai nói như vậy, ngược lại nhắc nhở cô nên đi tìm đầu số gây ra chuyện bồi thường tiền thuốc men, tám ngàn đồng cũng không phải là con số nhỏ, có thể bồi thường bao nhiêu hay bấy nhiêu, ít nhất giảm bớt được gánh nặng kinh tế.

Tống Cẩn Thành không nói chuyện, anh yên lặng đứng sau Triệu Thanh Hề giống như bức tường, lúc nhìn thấy cô khom lưng lộ ra eo thon, mông vênh cao, anh mấp máy miệng – con mẹ nó thật đẹp! Một bàn tay anh cũng có thể nắm được. Tống Cẩn Thành chợt nghĩ đến một từ: không đầy nắm tay.

--

Vào phòng làm việc, lúc này Triệu Thanh Hề mới hỏi bác sĩ những việc cần chú ý, phải ở lại bao lâu, vân vân...

Bác sĩ nam một ngày thực hiện bốn ca phẫu thuật, sắp mệt đến mức nằm úp sấp trên bàn mổ, ra khỏi phòng phẫu thuật chuẩn bị thay đồ về nhà nghỉ ngơi, kết quả bị Triệu Thanh Hề đi vào hỏi.

Bác sĩ có chút không kiên nhẫn: “Cô yên tâm, anh ta không chết được. Đầu khâu hơn mười mũi, nghỉ ngơi một thời gian, chịu khó bồi bổ sẽ bình phục hoàn toàn.”

Triệu Thanh Hề nghe giọng nói thô lỗ không vui của đối phương mới nghĩ ra mình không có tặng quà. Đại khái ở trong các cơ quan đều có thông lệ, người ngoài muốn nhờ vả thì phải nhét thêm chút tiền, người ta gọi đó là thu nhập xám(*). Trên người cô lại không có tiền, làm sao để nhét lì xì cho bác sĩ được đây?

(*) Thu nhập xám: nguồn thu riêng.

Tổng Cẩn Thành đứng ngoài cửa phòng làm việc của bác sĩ đã sớm nghe thấy, bước nhanh vào, “Bác sĩ, Luru Xuân Hiểu là chủ nhiệm khoa não của các anh phải không? Nói thật, tôi và chủ nhiệm lưu của các anh là bạn tốt, nghe nói...”

Bác sĩ nam cũng là người tinh mắt, nhìn Tổng Cẩn Thành ăn mặc không tầm thường, nhất thời cảm thấy chủ nhiệm Lưu tám phần có quan hệ với người này. Bác sĩ nam nghĩ đến – gần đây trong khoa chuẩn bị cất nhắc phó chủ nhiệm, giọng điệu lập tức chậm lại, hơn nữa còn dằn đi dằn lại Triệu Thanh Hề nên cho bệnh nhân ăn cái gì cái gì...

Hai người ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, cô nói với anh lời cảm ơn, trong lòng cảm thấy người này rất ‘thần thông quảng đại’.

Tổng Cẩn Thành quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, nói ra chân tướng: “Cô nghĩ rằng tôi quen biết chủ nhiệm khoa gì gì đó sao, tôi chỉ hù dọa anh ta thôi. Cô cũng không phải không thấy vị bác sĩ là kẻ nịnh hót, giọng điệu khi nói chuyện với cô chẳng khác nào cô thiếu anh ta mấy chục triệu...” Tổng Cẩn Thành đắc ý, nhìn cô gái trước mặt dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Triệu Thanh Hề ngẩn ra, không ngờ anh lại lừa cả bác sĩ, người này thật sự có một bụng ý tưởng xấu xa, nói dễ nghe hơn một chút là nhạy bén linh hoạt, khó nghe hơn một chút là không đáng hoàng. Vừa rồi khi nói chuyện với cha mẹ cô thì miệng lưỡi trơn tru, ứng phó tự nhiên, Triệu Thanh Hề càng cảm thấy người này không thành thật, không nên tiếp xúc nhiều.

Tổng Cẩn Thành không biết trong lòng cô đang xoắn xýt, chỉ nghĩ đến phải tỏ ra ân cần để lấy được thiện cảm. Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhếch miệng cười: “Tôi ra ngoài mua cơm”

Kỳ thực Triệu Thanh Hề rất muốn nói, anh không cần đi mua, tự tôi sẽ mua đồ ăn, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Anh ta muốn giúp đỡ, sau này kiếm tiền trả lại là được. Nếu cô trực tiếp cự tuyệt, khó tránh khỏi bị nói là người được lợi còn không chịu nhận hoặc là qua cầu rút ván.

--

Cha Triệu thấy Triệu Thanh Hề quay lại, hỏi: “Thanh Hề, tiền thuốc men tốn bao nhiêu? Vừa rồi con đi vội, là ai đã giúp đỡ con?”

Triệu Thanh Hề lại nói chuyện mượn tiền của Tổng Cẩn Thành cho cha mẹ nghe.

“Nói như vậy, bạn của Thanh Hề thật đúng là tốt bụng.” Tôn Ngọc Hương nói.

Triệu Kim Sinh nghĩ thầm rằng, có lẽ con gái vì người đàn ông kia nên đã bỏ con rể mà ông coi trọng. Nói thật, ông cảm thấy Tổng Cẩn Thành không xứng với con gái mình, đều nói đàn ông có bộ dạng đẹp mắt thường hoa tâm (lãng nhăng), Triệu Kim Sinh chỉ sợ con gái bảo bối của mình bị lừa, bởi vậy trong lòng quyết định phải đề phòng Tổng Cẩn Thành...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tình cảm không đủ mãnh liệt đúng không? Kết chương ở đây thôi...

Lấy tính tình đề phòng lang sói của Thanh Hề, Thành ca của chúng ta muốn bắt cô không đơn giản nha! (◯ ◯ ◯)

Tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía gì gì đó, cung chiều gì gì đó đều thất bại...

Cầu nhấn lại, cầu nhấn lại, cầu nhấn lại...

Cầu cất giữ cất giữ cất giữ cất giữ cất giữ cất giữ cất giữ...

Tiểu Y lại hóa thành máy bay đây.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tình Dị

Triệu Thanh Hề đứng trước cửa phòng bệnh, một là nghĩ biện pháp đưa cha mẹ về, lúc này đã quá thời gian tuyến xe chạy từ thành phố về thị trấn, chỉ có thể bắt taxi về, nhưng mà rất đắt đỏ, không giống như thị trường taxi vài năm sau, Chính phủ đưa ra quy định về lộ trình thu phí, lái xe không có cách nào chào giá; thứ hai anh trai cô chỉ bị thương ở đầu, buổi tối không cần hai người chăm sóc, Triệu Thanh Dương ăn tối xong rồi đi ngủ, trên cơ bản là không có chuyện gì to tát nữa.

Chị dâu của Triệu Thanh Hề – Trần Lộ, sau khi tan tằm đi tới trường tiểu học đón con gái, còn chưa về đến cổng nhà, thím Triệu cách vách đứng trên bậc thềm nhà mình đã lớn tiếng nói Triệu Thanh Dương bị người ta đập bẻ đầu, được Triệu Thanh Hề đưa vào bệnh viện rồi.

Trần Lộ nghe xong, nhờ thím Triệu trong con giúp cô, sau đó lái xe máy đi.

Triệu Thanh Hề nhìn thấy Trần Lộ ở chỗ rẽ, gọi một tiếng chị dâu.

Người một nhà tập trung đông đủ, ở trong phòng bàn bạc.

Ngày mai Triệu Kim Sinh phải đi làm, vợ ông phải làm việc nhà và chăm sóc cháu gái, ông nói: “Con dâu ở lại chăm sóc Thanh Dương, cha và mẹ chồng con về nhà, Thanh Hề cũng quay về chỗ chị họ để mai đi dạy học.”

Triệu Thanh Hề còn chưa nói gì thì Trần Lộ đã không cam lòng lên tiếng: “Con cũng có công việc của mình, hơn nữa Tiểu Tuyết cần con chăm sóc. Em gái sống trong thành phố, để cho em ấy chăm sóc Thanh Dương không tốt sao, đỡ cho chúng ta phải chạy tới chạy lui... Hơn nữa, Thanh Dương chỉ bị thương ở đầu, không phải thiếu tay thiếu chân đến mức cả nhà đều phải chăm sóc.”

Đời trước Triệu Thanh Hề chưa từng nghe chị dâu mình dùng khẩu khí oán hận như vậy để nói chuyện, trong trí nhớ của cô, anh trai và chị dâu ân ái có thừa, bình bình đạm đạm qua hai mươi mấy năm cũng chưa thấy hai người cãi nhau đến đỏ mặt.

Triệu Thanh Dương nằm trên giường đen mặt lại: “Trần Lộ, cô đây là có ý gì? Chỉ mong ông đây bị đánh hỏng đầu rồi tái giá có phải không? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Cha mẹ bảo cô chăm sóc tôi vài ngày thì làm sao? Tiểu Tuyết còn có cha mẹ, cô nói xem cô có thật sự yêu thương con bé không? Hơn nữa, Thanh Hề có giờ ở trường, một cô gái đến chăm sóc một người đã có vợ rất bất tiện. Cô ra sức từ chối cái rắm!”

“Triệu Thanh Dương, tôi đây mới nói một câu anh liền đáp trả mười câu, hôm trước anh bị đánh mà đã khỏe rồi à?” Trần Lộ tay chống hông, bày ra khuôn mặt hung dữ.

Triệu Thanh Hề lại ngạc nhiên, thế giới này làm sao vậy? Chẳng lẽ hình tượng dâu hiền của Trần Lộ đều là giả vờ ư?

Triệu Kim Sinh lắc đầu tỏ vẻ giống như ‘gia môn bất hạnh’: “Tranh cãi cái gì! Muốn cãi nhau thì các người về nhà rồi cãi! Vậy thì đả cho Thanh Hề chăm sóc Thanh Dương một ngày, hôm sau đổi lại Trần Lộ tới bệnh viện.”

Bác sĩ nói với tình trạng của Triệu Thanh Dương, nhiều nhất ở lại một tuần là có thể về nhà tĩnh dưỡng, còn bây giờ phải có người ở bên cạnh trông chừng, tránh cho bệnh nhân phát sốt.

Sau khi Triệu Thanh Hề và Tổng Cảnh Thành mang theo năm phần ăn trở lại bệnh viện liền mời cha mẹ cô ăn trước, ăn xong rồi về.

Triệu Kim Sinh và Tôn Ngọc Hương ăn không vô nhưng vẫn cố ăn một chút.

Bởi vì thức ăn hai mặn một chay, có cá có thịt và một ít rau, còn phong phú hơn thức ăn ở nhà họ.

Triệu Thanh Hề nhìn chỗ đồ ăn nhẹ, yên lặng đưa phần của mình cho Trần Lộ.

“Cô ăn phần này đi, tôi sẽ về nhà ăn.” Tổng Cảnh Thành vừa nói vừa đưa hộp cơm cho Triệu Thanh Hề.

“Anh ăn đi. Tôi chưa đói bụng.” Đến cuối cùng hai người cũng chưa được ăn gì.

--

Tối Chủ nhật, Triệu Thanh Hề trở lại chỗ trọ của Đường Lệ Na, cô ấy đã nghe nói chuyện anh họ bị thương may mà không nghiêm trọng lắm, “Thanh Hề, buổi sáng Vu Văn Bản đứng trước cửa tiểu khu đợi mấy tiếng liền, chỉ nói với anh ta là em về nhà chẳng anh ta không tin. Thanh Hề, em thực sự muốn chia tay với anh ta sao?”

Triệu Thanh Hề đang chuẩn bị giáo án cho ngày hôm sau, nghe thấy vậy, “Ừm. Về sau em và anh ta cùng lắm chỉ có thể làm bạn bè.”

Đôi khi, có người muốn đoạn tuyệt nhưng đối phương lại không không cam chịu.

Hôm sau, Triệu Thanh Hề lái xe đạp đi làm, chỉ là không nghĩ tới Vu Văn Bản đã canh sẵn ở cổng trường.

Hai ngày nay, Vu Văn Bản bình tĩnh suy nghĩ một lần, anh ta và Triệu Thanh Hề nói yêu đương hai năm, từ trước đến giờ vẫn thuận buồm xuôi gió, chưa từng cãi nhau âm ỉ, trong lòng anh ta luôn cho rằng cô sẽ là của mình. Sau khi tốt nghiệp hai người cùng cố gắng làm việc, đến thời điểm thích hợp thì kết hôn, rồi sinh ra đứa bé mập mập, cuộc đời cứ như vậy mà trôi qua.

Con người mà, chỉ cầu ăn uống ngủ nghỉ đại tiểu tiện, cầu mọi thứ thuận lợi, anh ta rất thích cô, cô cũng thích anh ta, anh ta không thể vô duyên vô cớ để mặc cô nhất thời choáng váng nói chia tay là chia tay.

“Thanh Hề, hai ngày nay em đi đâu vậy? Anh đã đến trường và đến nhà chị họ em nhưng không tìm được em.” Vu Văn Bản hỏi.

Triệu Thanh Hề không thể nào xuống xe đành phải chống chân, “Tôi về nhà. Có chuyện gì sao?”

“Anh là bạn trai em. Anh có quyền hỏi thăm hành tung của em.” Nghe giọng nói của Triệu Thanh Hề không có ý tốt, Vu Văn Bản cũng không giận, anh ta lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi ra: “Đây là chiếc vòng bạc anh lấy từ chỗ mẹ, nó là vật gia truyền của nhà họ Vu, chỉ truyền cho con dâu tương lai, em hãy cầm lấy, sau này đưa cho con dâu của chúng ta.”

Triệu Thanh Hề nghĩ đến đời trước cô cũng được nhận vòng bạc, nhưng cô và Vu Văn Bản lại không có con, hơn nữa anh ta còn phụ bạc, tổn thương đến mình, không phải sao?

Cô lẳng lặng liếc nhìn Vu Văn Bản một cái: “Văn Bản, tôi đã nói là chúng ta chia tay, anh không cần tới quấy rầy tôi, chúng ta ‘hào tị hảo tán’(*), đừng làm loạn khiến mọi người khó xử.”

(*) Hào tị hảo tán: gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình.

Vu Văn Bản ngoan cố nói: “Anh đồng ý chia tay ư? Không đồng ý đúng không? Không đồng ý thì chuyện này không xảy ra, em vẫn là bạn gái anh. Đến đây, cắt kỹ cái vòng này đi.” Nói xong cứng rắn muốn nhét vào tay cô.

Triệu Thanh Hề lắc đầu, trên đỉnh đầu là ánh mặt trời chói lọi, báo hiệu cuộc đời khổ lắm tất đến ngày sung sướng, giọng nói của cô tràn đầy sức mạnh: “Vu Văn Bản, anh nói chút đạo lý đi. Về sau chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, không thể hơn nữa, được rồi, tôi vào trường đây.”

Vu Văn Bản lập tức giữ chặt lấy tay lái xe đạp, không cho cô đi.

“Nhãi con, bỏ tay cậu ra.” Người nói chuyện đứng là Tổng Cận Thành. Chiều tối hôm qua anh ta mang thuốc bỏ tới bệnh viện nhưng không nhìn thấy cô, trái lại gặp được chị dâu cô, tán gẫu hai, ba câu mới biết cô dạy thay thầy giáo ở trường tiểu học.

Sau khi Tổng Cận Thành trở về, vui vẻ cười ha ha nghỉ, anh kinh doanh kiếm tiền nuôi gia đình, Triệu Thanh Hề làm giáo viên dạy học, không có sóng gió, vừa ổn định vừa an nhàn.

Mất thấy Triệu Thanh Hề bị người khác quán lấy thì vô cùng lo lắng. Anh nhìn móng heo của Vu Văn Bản, quát: “Thanh Hề đã chia tay cậu, cậu còn không biết xấu hổ mà dây dưa, cậu không biết thẹn sao? Nếu tôi là cậu tôi đã sớm lấy cục gạch đập chết chính mình. Cậu không soi gương tự nhìn lại mình đi, cậu muốn yêu đương với Thanh Hề ư, nói trắng ra là cóc ghè ăn thịt thiên nga!”

Vu Văn Bản cũng không phải là người dễ đối phó, anh ta tin tưởng Triệu Thanh Hề chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông suốt, chỉ cần qua được khoảng thời gian này thì bọn họ lại ân ái ái ái. Người đàn ông trước mặt này dựa vào cái gì mà nói chen vào, muốn đào góc tường, đừng mơ: “Anh là ai chứ? Đừng tưởng rằng mình cho đi nhờ xe minibus đã muốn theo đuổi Thanh Hề, có mấy đồng tiền thì giỏi lắm sao, khắp người đầy mùi tiền. Phi!”

Triệu Thanh Hề không muốn nghe bọn họ nói chuyện bởi vì sắp vào giờ: “Tôi đi trước. Hai người cứ tiếp tục.”

Tổng Cận Thành dứt khoát chắn trước Vu Văn Bản, cười ngăn xe lại: “Thanh Hề, cô lên lớp đi, hết giờ học tôi mời cô ăn cơm.” Nói xong liền buông tay ra.

Triệu Thanh Hề hơi mỉm cười, cô cũng lười quan tâm hai người đàn ông này, bọn họ muốn tranh cãi thì tranh cãi đi, đời trước cô lo lắng do dự quá nhiều, tính tình quá hiền lành nên mới bị người nhà họ Vu xem thường. Kiếp này cô sẽ không làm bánh bao(*) nữa.

(*) Tương tự như ‘quả hồng nằm’, chỉ người dễ bị ức hiếp.

Triệu Thanh Hề vừa đi, Tổng Cận Thành cũng xoay người chuẩn bị tới khách sạn. Vu Văn Bản đen mặt gọi anh: “Này, lão già, anh muốn cướp Thanh Hề từ trong tay tôi, không có cửa đâu! Hừ, muốn ‘trâu già gặm cỏ non’ còn phải xem tôi có đồng ý hay không đấy!”

Tổng Cận Thành nhất thời tức giận bùng bùng, anh vốn không muốn chấp nhận tên nhóc chưa ra ngoài xã hội nhưng người ta chủ động đưa tới hòng sủng, anh cũng không muốn buông tha cho cậu ta: “Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, chỉ bằng loại người bất lực như cậu cũng muốn tranh giành phụ nữ với tôi? Không cần nhắc xem mình có bao nhiêu phân lượng, tôi nói cho cậu biết, cậu không phải là đối thủ của tôi đâu!”

Nhìn đối phương nắm chặt tay thành nắm đấm, Tổng Cận Thành khinh thường cười lạnh: “Tiểu tử thôi, muốn đánh nhau với tôi sao? Tôi dám đảm bảo cậu không đụng được vào một đầu ngón tay của tôi.”

[Tác giả: Thành ca thật quá khí phách!]

Hết giờ dạy, Triệu Thanh Hề trở lại văn phòng thì bị giáo viên chủ nhiệm gọi qua, sau khi nói chuyện một lúc, cô đi ra ngoài, cả người ừ ừ như trái cà hồng.

Giáo viên chủ nhiệm nói với Triệu Thanh Hề, dạy thay hết tuần này không cần đến đây nữa, tuần sau sẽ có giáo viên chính thức mới tới dạy học.

Triệu Thanh Hề nghe xong, trong lòng lạnh đi một nửa, giáo sư nói cuộc thi tuyển dụng phải đợi mấy tháng nữa, trường học đột nhiên không cần cô, vậy kế sinh nhai của mình làm sao bây giờ? Cô không thể xin tiền của gia đình, cũng không thể nói thật rằng trường học không cần mình nữa.

Hơn nữa cô vẫn nợ Tổng Cận Thành tám ngàn, kiếm ra tiền mới có thể trả nợ. Tạm thời không thể tìm được công việc mới, lại còn bị mất việc, đây không phải là bức cô vào đường cùng sao? Triệu Thanh Hề nghĩ lại, đời trước, ngoại trừ hôn nhân đổ vỡ; công việc, bạn bè... tất cả đều vừa lòng đẹp ý.

Đồng nghiệp Chu Ân Đào cũng dạy lớp năm giống Triệu Thanh Hề, buổi sáng đi làm tình cờ bắt gặp cô bị hai người đàn ông chặn lại, trong lòng bắt đầu có chút bất quái: “Cô giáo Triệu, người đàn ông đẹp trai đứng ở cổng trường sáng nay có phải bạn trai cô không?”

Triệu Thanh Hề đang chấm bài cho học sinh: “Chỉ là bạn bè thôi.”

“Tôi cảm thấy thế nào cũng không giống, hình như người đàn ông kia còn lái xe, xem ra gia cảnh không tệ.” Chu Ân Đào tiếp tục nói lời khách sáo.”

“Thực sự chỉ là bạn bè, gia cảnh của anh ta tôi không rõ lắm.” Triệu Thanh Hề mới không có lòng dạ đi quan tâm Tổng Cảnh Thành có Tiền hay không.

“Cô giáo Triệu, nói thật, rõ ràng người đang theo đuổi cô, tôi thấy anh ta không tệ, ngàn vạn lần đừng bỏ qua cơ hội này!”

Triệu Thanh Hề lắc đầu không nói.

Cô không ngờ sau khi tan tầm, Tổng Cảnh Thành lại xuất hiện.

Lúc này, Tổng Cảnh Thành không lái chiếc xe minibus kia tới mà để cho Lý Ba ra ngoài bàn chuyện làm ăn: “Thanh Hề, đi thôi, tôi mời cô ăn cơm. Gần đây đường Phục Hưng mới mở một nhà hàng, nghe nói thịt cá ở đó ăn rất ngon.”

“Chiều nay tôi có việc.” Triệu Thanh Hề không muốn quá thân thiết với anh.

“Ăn một bữa cơm không tốn bao nhiêu thời gian, chúng ta ăn cơm xong rồi cô đi làm việc.” Tổng Cảnh Thành cười, “Để tôi lái xe, cô ngồi đằng sau đi.”

Cuối cùng Triệu Thanh Hề vẫn đồng ý ăn cơm với Tổng Cảnh Thành.

Kỹ thuật lái xe của Tổng Cảnh Thành thật sự không tệ nhưng anh cô ý muốn tìm ‘phiên toái’, lạng lách bầy, tám lăm trên đường, Triệu Thanh Hề sợ tới mức bám chặt yên xe, trong lòng run sợ, hết lớn: “Tổng Cảnh Thành, anh lái xe cẩn thận một chút, anh xem anh sắp đè tôi rơi xuống sông rồi!”

Tổng Cảnh Thành nghe cô gái nhỏ vừa giận vừa hờn nói, cảm giác giống như gió xuân thổi tới, cực kỳ nhộn nhạo. Giọng nói vừa tự đắc vừa ra vẻ: “Thanh Hề, đường này không dễ đi, cô nắm lấy áo tôi hoặc ôm eo tôi có thể ổn định một chút!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khổ tận cam lai, trước hết phải có trắc trở rồi mới đến bình an.

Cả chương sau đều là Thành Ca và tình địch của Thanh Hề diễn trò.

Bởi vì đời trước Thanh Hề chịu khổ cho nên lo lắng sợ hãi Tổng Cảnh Thành không phải chồng mình.

Cầu cất giữ, nhấn lại, mọi người không cần hung dữ với tôi, tôi cảm thấy mình rất yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bà Chủ

Hai người đến nhà hàng Mỹ Nhân Ngư ăn cơm. Món ăn đặc sắc ở đây chính là cá, cá chiên, cá nấu, cá hầm... đủ loại.

Tổng Cảnh Thành dẫn Triệu Thanh Hề tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, vẫy vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đi qua.

Thời điểm bung lên món ăn thứ tư, Triệu Thanh Hề hừ hừ: “Đủ rồi, hai người chúng ta không ăn hết được nhiều như vậy đâu.”

Tổng Cảnh Thành cười, mặt mày hớn hớn: “Thanh Hề, em không cần tiết kiệm tiền cho tôi.”

Triệu Thanh Hề nhìn anh: “Chính anh làm ra tiền cũng không dễ dàng, chúng ta cứ ăn bữa cơm đơn giản một chút.”

“Khách sạn tôi mở thu được ít lợi nhuận không có nghĩa là về sau tôi vẫn làm ăn nhỏ, mọi thứ đều bắt đầu từ nhỏ, tài sản không tích lũy đâu ra giàu có. Em yên tâm đi, sẽ có một ngày, Tổng Cảnh Thành tôi sẽ trở thành một đại nhân vật (ý nói là người nổi tiếng, có danh vọng) có uy tín... Đến lúc đó, em chính là bà xã của đại nhân vật ấy.” Tổng Cảnh Thành lớn tiếng cười nói.

Triệu Thanh Hề nhất thời đỏ mặt, vội cúi đầu uống nước để che giấu sự xấu hổ.

Tổng Cẩn Thành cũng không muốn lời nói vừa rồi giống như nắm đấm đánh vào gối thêu hoa (ý là không có tác dụng), “Thanh Hề, anh thích em, làm vợ anh được không?”

Bên tai vang lên tiếng ‘vợ’ dứt khoát lại thâm tình, Triệu Thanh Hề ngẩng đầu, nhìn nhân viên phục vụ bày đồ ăn, “Tổng Cẩn Thành, tôi với anh làm bạn bè đi thôi, anh là người đàn ông tốt, nhất định sẽ tìm được người con gái tốt, hơn nữa tôi và Vu Văn Bản mới chia tay không lâu...”

“Em và Vu Văn Bản chia tay không ảnh hưởng gì đến chuyện hai chúng ta yêu đương, nếu hấn ta dám quẩn lấy em, không phải là còn có anh sao?” Tổng Cẩn Thành nóng nảy, giống như con vịt đến miệng lại bay mất.

Cái gì mà đàn ông tốt phụ nữ tốt, cô gái tốt đang ở ngay trước mặt anh, chẳng lẽ anh còn ngu ngốc tìm người khác sao?

Triệu Thanh Hề không lên tiếng, cúi đầu ăn miếng cá mú(*) thơm ngon.

(*) Cá mú hay còn gọi là cá song là tên gọi chỉ chung về các loài cá của bất kỳ một số các chi cá của phân họ Epinephelinae thuộc Họ Cá mú (Serranidae), trong Bộ Cá vược (Perciformes).

Tổng Cẩn Thành không ngừng gấp mấy miếng cá vào bát Triệu Thanh Hề, nhìn cô gái nhỏ xinh thương thức đồ ăn, miệng hồng hồng như con chuột nhỏ, anh cảm thấy bụng dưới của mình căng thẳng, đúng là sắc đẹp thay cơm.

“Lão nhị.” Anh trai Tổng Cẩn Thành là Tổng Di Thành cùng đồng nghiệp tới đây ăn cơm, không ngờ lại nhìn thấy em trai mình và một cô gái ăn cơm chung.

Tổng Cẩn Thành ngẩng đầu: “Anh.”

“Bạn của em.”

“Ừm.” Tổng Cẩn Thành trả lời.

“Bạn gái sao?” Tổng Di Thành đi thẳng vào vấn đề, đứng trước mặt hai người cười nói.

Tổng Cẩn Thành rất muốn nói đây là người phụ nữ của anh nhưng người ta không đáp ứng nha.

Triệu Thanh Hề nhìn đối phương mặc cảnh phục, suy đoán chắc là cảnh sát, cô cười buong đùa xỏ: “Chào anh.”

Tổng Di Thành gật đầu: “Chào cô, tôi là anh trai của Cẩn Thành.” Nói xong lại nhìn về phía anh, “Thích thì dẫn về cho cha mẹ xem, sắp ba mươi rồi mà vẫn ở bên ngoài...”

Đối với lời trêu chọc của anh trai Tổng Cẩn Thành rất cảm hận: “Được rồi! Anh đừng giống như bà quản gia lải nhải về chuyện của em. Anh đi ăn cơm của anh đi! Không thấy đồng nghiệp của anh đang chờ sao?”

Chờ Tổng Di Thành đi khỏi, Triệu Thanh Hề liền hỏi: “Anh trai anh là cảnh sát?”

“Ừm. Hiện đang là đội trưởng.”

“Vậy tại sao anh không làm cảnh sát?”

Cha mẹ Tổng Cẩn Thành vốn muốn dùng chức vụ của mình đưa con trai thứ hai vào trong cục nhưng anh không đi: “Mỗi ngày đi làm hành chính, sau đó kiểm chút tiền lương, mặc dù không đối rét nhưng đến ngày tháng năm nào mới cưới được vợ, mua nhà, nuôi con?”

Tổng Cẩn Thành không cam lòng bị thế tục trói buộc, người khác muốn dựa vào quan hệ, anh lại phản nghịch mà tìm đường khác đi. Lúc nhỏ tính tình Tổng Cẩn Thành rất ngang ngược, không chịu học hành chăm chỉ, sau khi miễn cưỡng tốt nghiệp trung học thì cha mẹ muốn cho anh đi lính rèn luyện nhưng anh không chịu, nói là cho dù đưa anh đến biên cương làm lính anh cũng có biện pháp trở về.

Cha mẹ anh tức giận hận không thể bóp chết đứa con trai phản nghịch này, không học vấn, không nghề nghiệp, ngày ngày lêu lổng bên ngoài, về sau sẽ như thế nào. Có một lần, cha của Tổng Cẩn Thành khóa cửa nhốt anh trong phòng, không cho phép anh ra khỏi cửa, lúc ấy Tổng Cẩn Thành vội vàng đàm phán với cha, thề rằng sau này nhất định mình sẽ có tiền đồ.

Sau đó, Tổng Cẩn Thành bắt đầu lẩn lộn trong xã hội, bây giờ cũng đã ba mươi. Cha mẹ anh nổi lên ý định cũ, muốn sắp xếp anh vào làm việc trong Cục cảnh sát nhưng anh cương quyết không muốn ăn chén cơm này.

“Sự nghiệp ổn định bảo đảm, người khác chen đầu muốn vào, còn anh lại không hiếm lạ.” Triệu Thanh Hề bĩu môi. Thiếp cá đúng là ăn rất ngon.

Tổng Cẩn Thành thấy cô ăn ngon lành, vội vàng gấp thêm thịt cá cho cô, cười thổ lộ: “Anh không hiếm lạ nơi công tác, nhưng anh hiếm lạ em.”

Cơm nước xong, Tổng Cẩn Thành còn muốn đưa Triệu Thanh Hề đến khách sạn của mình nhìn một chút.

Khách sạn anh mở không tính là rất lớn, có hai tầng, tầng thứ nhất là sảnh lớn bình dân, tầng hai là các gian phòng bao mang phong cách hiện đại, không gian yên tĩnh lại có ý vị.

Không thể không nói, Tổng Cảnh Thành rất có đầu óc kinh doanh.

Nhân viên trong khách sạn đều là người già dặn có kinh nghiệm, hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ mang một cô gái tới thì không khỏi tò mò quan sát Triệu Thanh Hề, ngũ quan hài hòa, ánh mắt trong veo như nước, thật sự rất xinh đẹp mê người, chẳng trách gần đây tâm tình ông chủ không tệ.

Tiểu Cường lên tiếng gọi ông chủ, sau đó cười hỏi: “Ông chủ, chúng tôi có cần gọi vị mỹ nữ này là bà chủ không?”

“Tên nhóc nhà cậu, nói chuyện không có chừng mực! Thanh Hề là bạn của tôi.” Tổng Cảnh Thành cười, giữa đôi lông mày lộ ra vui vẻ đắc ý.

Mấy nhân viên nữ cũng đồng loạt hô lớn: “Chào bà chủ trương lai.”

Triệu Thanh Hề hung dữ trừng mắt nhìn Tổng Cảnh Thành: “Anh còn như vậy thì tôi sẽ đi về.”

Tổng Cảnh Thành vuốt tóc, vẩy tay: “Ai làm chuyện nấy đi, trong khi làm việc lười biếng nói chuyện phiến là muốn trừ tiền lương phải không?” Nói xong hạ tầm mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, giống như muốn khoe: “Thanh Hề, em thấy anh rất nghe lời em đúng không?”

Mấy nhân viên nữ bĩu môi, rõ ràng ông chủ hung dữ rất vui vẻ, bị bà chủ hù một cái đã sợ, xem ra sau này chính là thê nô nha!

Tổng Cảnh Thành dẫn Triệu Thanh Hề dạo qua một vòng, sau đó Triệu Thanh Hề nói phải về nhà.

Ra khỏi khách sạn, Triệu Thanh Hề nghĩ, Tổng Cảnh Thành quản lý khách sạn rất có trật tự, vừa cùng nhân viên tạo thành một khối, vừa giữ được hình tượng ông chủ nghiêm khắc, nhân viên làm việc chăm chỉ, phục vụ khách hàng chu đáo, không thể không thừa nhận anh cũng có chút năng lực.

Triệu Thanh Hề không có đầu óc kinh doanh nhưng muốn dựa vào chính mình giúp gia đình làm giàu... Có nên nhờ Tổng Cảnh Thành giúp đỡ hay không?

Ánh sáng chói mắt bên ngoài chiếu vào mặt cô một góc bốn mươi lăm độ, cô càng nghĩ lại càng tâm loạn như ma. Đồi trước không phải Tổng Cảnh Thành không kết hôn sao, rốt cuộc vì cái gì mà không kết hôn? Mà nay, Tổng Cảnh Thành theo đuổi chính mình, có phải ý trời là muốn thay đổi vận mệnh của cô, ngay cả cuộc đời Tổng Cảnh Thành cũng không giống như cũ hay không?

“Thanh Hề, sáng mai anh tới đón em đi học.” Tổng Cảnh Thành dắt xe đạp, nâng khoe miệng tươi cười, lại muốn đưa cô về. d'ŕq/đ

“Không cần, tự tôi về là được.” Triệu Thanh Hề mỉm cười.

Tổng Cảnh Thành nhìn mỹ nữ cười, càng thêm hưng phấn: “Đề anh lái xe. Anh đưa em về trước. Sau đó anh sẽ tự về.”

Triệu Thanh Hề nghe anh nói, bỗng nhiên cảm thấy người rất ngốc nghếch, chất phác thành thật. Có lẽ cô nên thử tiếp nhận anh?

Cuối cùng, Tổng Cảnh Thành vẫn đưa Triệu Thanh Hề về. Lúc này anh lái xe cẩn thận, không xảy ra chút va chạm.

Triệu Thanh Hề nhìn thất lung gầy gò của anh, bất giác hỏi: “Tổng Cảnh Thành, anh không có bạn gái sao? Lấy điều kiện của anh khẳng định rất nhiều cô gái xếp hàng dài thành dãy phố rồi.

“Trước kia từng kết giao, trước mắt là độc thân, nhiều người thích anh cũng không bằng em thích anh.” Tổng Cảnh Thành dịu dàng lại thâm tình nói.

Triệu Thanh Hề đỏ mặt, không trả lời, miệng người này đúng là lúc nào cũng bôi mật.

Tổng Cảnh Thành cũng không ép buộc cô, còn nhiều thời gian. Anh liền kể cho cô những chuyện thú vị mấy năm nay.

Triệu Thanh Hề lắng nghe thì vui vẻ không dứt, che miệng cười ‘ha ha’.

“Thanh Hề, em không biết đâu, ngày hôm qua anh lại thấy một chuyện vô cùng hài hước...” Tổng Cảnh Thành còn chưa nói xong thì chiếc xe đã bị người phía sau đâm phải.

“Anh Thành, cô gái này là ai? Tại sao cô ta lại ngồi sau xe anh?” Người chất vấn Tổng Cảnh Thành là một cô gái tên Phan Hiểu Yến. Nhà họ Phan và nhà họ Tổng là hàng xóm, cùng ở một đại viện. Từ nhỏ Phan Hiểu Yến rất thích dính lấy Tổng Cảnh Thành, năm nay cô đã hai mươi lăm tuổi, làm thư ký cho một cơ quan, bộ dạng cũng rất được, nhất là đôi mắt xéch quẹo rũ người khác. Người nhà họ Tổng đều biết cô ta thích Tổng Cảnh Thành nhưng Tổng Cảnh Thành lại không thích cô ta.

Vốn dĩ cô ta muốn đến khách sạn tìm anh, ai ngờ nửa đường thấy anh chở một cô gái lạ, hai người vừa nói vừa cười giống như những người trẻ tuổi đang yêu, Phan Hiểu Yến tức giận phóng xe máy tới.

“Cô quân cô ấy là ai? Không nên hỏi thì đừng hỏi.” Tổng Cảnh Thành chống chân hỏi người ngồi phía sau: “Thanh Hề, dọa đến em sao?”

“Không có việc gì.”

Phan Hiểu Yến thấy mình bị hai người bỏ qua, tức giận trừng mắt, giọng nói nửa tức giận trách cứ nửa nũng nịu: “Anh Thành, em chỉ hỏi một chút thôi mà? Từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa từng chở em đi xe đạp...” Nói xong, Phan Hiểu Yến đánh giá Triệu Thanh Hề một lần, trong lòng hờn lạnh, đáng về

khá xinh đẹp, nhìn là biết đây là hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người. “Này, cô tên gì? Cô dựa vào cái gì mà ngồi xe của anh Thành?”
diendanlequydon.com

Triệu Thanh Hề nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phan Hiểu Yến, không có lên tiếng, cô không muốn so đo với phụ nữ mù quáng theo đuổi đàn ông.

Tổng Cảnh Thành thấy Triệu Thanh Hề nghiêng đầu nhìn ra chỗ khác, trong lòng vô cùng giận dữ, không dễ dàng gì hai người mới thân mật được một chút, nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim phá hoại chuyện tốt của anh.

“Phan Hiểu Yến, miệng cô ăn nói sạch sẽ một chút! Tôi chờ ai cô không có quyền hỏi đến, còn nữa, cô đột nhiên đung vào xe, có nghĩ tới hậu quả hay không. Nếu Thanh Hề có chuyện gì, cô có tin tôi sẽ không để cho cô yên không?” Tổng Cảnh Thành đen mặt, lúc nhỏ lớn lên cùng nhau, anh vốn không muốn quát tháo Phan Hiểu Yến, nhưng hôm nay cô ta đối xử quá đáng với người con gái anh thích như vậy, nếu vì thế mà Triệu Thanh Hề không để ý đến anh, Tổng Cảnh Thành dám cam đoan mình sẽ không tha cho Phan Hiểu Yến.

Lại nói, Phan Hiểu Yến dính anh mấy năm, anh cũng đã cự tuyệt vô số lần, nhưng người ta là ‘Tiểu Cường’ (con gián đỏ) đánh mãi không chết, cực kỳ cố chấp.

Phan Hiểu Yến bị người trong lòng trách mắng, hốc mắt ngay lập tức đã phồng hổng, cô ta oán giận nhìn Triệu Thanh Hề, chua ngoa nói: “Cô đừng tưởng cô có anh Thành làm chỗ dựa thì cô có thể kết hôn cùng anh ấy, tôi nói cho cô biết, tôi mới là người phù hợp nhất với anh Thành!”

Thật sự càng nói càng quá quắt, Tổng Cảnh Thành liếc xéo Phan Hiểu Yến: “Hôm nay cô ăn no rửng mỡ muốn bị mắng sao?” Lại nhìn về phía Triệu Thanh Hề: “Thanh Hề, lên xe, chúng ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 7

Mấy ngày sau, Tổng Cảnh Thành cũng không đến tìm Triệu Thanh Hề. Mười hai giờ trưa, Triệu Thanh Hề cho học sinh lớp năm tan học, trở về văn phòng lấy chút đồ.

Lý Phong là Phó Hiệu trưởng của trường, tuổi gần bốn mươi, từng ly hôn, có một người con với vợ trước. Từ khi Triệu Thanh Hề trở thành giáo viên dạy thay, Lý Phong đã mấy lần ‘hữu ý vô ý’ tỏ ra quan tâm cô. “Cô giáo Triệu, cô có thời gian không? Tôi mời cô ăn cơm.”

Triệu Thanh Hề đã thu dọn xong đồ đạc, ánh mắt liếc về phía cửa văn phòng của Lý Phong, cười cười: “Phó Hiệu trưởng Lý, ngại quá, trong nhà tôi có chút việc.”

Gương mặt Lý Phong vặn vẹo, anh ta nắm tay, nhẹ giọng hừ hừ, nói: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.”

Triệu Thanh Hề nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, nở nụ cười, chọn Lý Phong còn không bằng chọn Tổng Cảnh Thành.

Khóe cô miệng khẽ nhếch lên, hàng mi đen dài rung rung, đồng thời trong đầu hiện ra ngũ quan cương nghị, dáng người cao lớn của Tổng Cảnh Thành.

Tổng Cảnh Thành không tới tìm Triệu Thanh Hề là vì anh đang ở thành phố Lâm bàn chuyện làm ăn với người ta, đối phương là người anh em tốt đã hợp tác nhiều năm của anh. Người anh em tốt của anh chuẩn bị khai phá một mảnh đất, ai mà giành được miếng ngồi ngon này thì chẳng khác nào phát lên sau một đêm.

Tổng Cảnh Thành chưa từng nghĩ đến đầu tư vào bất động sản, nguyên nhân là do tài chính của anh không đủ. Từ đầu thầu, khởi công đến giai đoạn tiêu thụ đều phải bỏ ra số vốn lưu động lớn, mà anh không lấy ra được nhiều tiền như vậy.

Anh em tốt nhìn Tổng Cảnh Thành đỏ mặt nên đáp ứng giúp đỡ anh, bảo anh tới thành phố Lâm tìm người giàu thích đầu tư, nếu có thể đã động tới họ thì Tổng Cảnh Thành có thể lấy được số vốn lớn.

Sau khi bàn xong việc, anh lại đi suốt đêm về thành phố Thanh Ninh.

Về nhà nằm xuống liền ngủ, ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới rời giường.

Trước mắt, Tổng Cảnh Thành đang đứng trước cổng trường, nhìn Triệu Thanh Hề duyên dáng xinh đẹp đi ra, gọi: “Thanh Hề.”

“Sao anh lại tới đây?” Cô cười hỏi.

“Không có việc gì thì không thể tới sao?” Anh cười, “Anh nói cho em nghe, hôm qua anh đi bàn việc đại sự, về sau em hãy chờ xem anh thắng quan tiền chức như thế nào đi.”

“Đại sự gì?” Triệu Thanh Hề tò mò.

“Anh dự định đầu tư bất động sản, bất động sản chắc em biết rồi, có bao nhiêu người bởi nhờ bán nhà mà trở nên giàu có rất nhanh đấy.”

Triệu Thanh Hề nhìn gương mặt đắc ý của Tổng Cảnh Thành, giật giật khóe miệng.

Thành công của mỗi người đều dựa vào từng bước làm ăn đến nơi đến chốn, giống như Tổng Cảnh Thành. Anh nhất định muốn trở thành người đàn ông làm ra nghiệp lớn, mà Triệu Thanh Hề cũng rất thương thức kiểu đàn ông này.

Tổng Cảnh Thành thúc giục Triệu Thanh Hề lên xe: “Đi, lên xe đi. Chúng ta đi ăn cơm trước. Rồi đi chọn quà tặng.”

“Quà tặng nào?” Cô khó hiểu.

“Hôm nay là đại thọ chín mươi của ông nội anh.” Ông nội của Tổng Cảnh Thành là thế hệ quân nhân thời kì trước, lúc nghỉ hưu thì chức vụ đã rất cao rồi. Cho nên tiệc mừng thọ đêm nay nhất định sẽ có rất nhiều nhân vật trong giới quân chính (quân đội + chính trị) tụ họp.

Tổng Cảnh Thành càng muốn mượn cơ hội này, ở trước mặt người nhà tỏ rõ thái độ: Triệu Thanh Hề là cô gái anh coi trọng. Các cô các dì không cần hao tâm tốn trí lo cho hôn sự của anh, cũng không cần gán ghép anh với người này người khác, trong lòng Tổng Cảnh Thành anh đã có chủ rồi.

Triệu Thanh Hề nghiêm mặt: “Tổng Cảnh Thành, tôi không đi, tôi và anh chỉ là quan hệ bạn bè, nếu đi sẽ bị người khác nói xấu.” Ý tứ chính là cô chỉ là người ngoài, đi sẽ cảm thấy xấu hổ. Lại nói, cô và anh còn chưa thân thiết tới mức đó, người già sinh nhật coi trọng gia đình hòa thuận tụ tập một chỗ ăn bữa cơm, nói chuyện phiếm, cô là người ngoài không tiện quấy rầy.

Tổng Cảnh Thành cắm chìa khóa xe vào, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái ngồi trên ghế phụ: “Thanh Hề, em có tin không, chỉ cần có anh ở đây thì không có ai dám chỉ trích em! Hơn nữa, tâm ý của anh dành cho em trong lòng em rõ ràng, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường tạm thời, sau này nói không chừng...”

Triệu Thanh Hề lộ ra vẻ mặt do dự lại bất đắc dĩ. Có lẽ có một vài thứ đã nảy mầm ở đáy lòng cô.

Cuối cùng, Triệu Thanh Hề vẫn nhất quyết không tham gia tiệc mừng thọ của ông cụ Tổng. Càng không ngờ chính là, Vu Văn Bản đang đứng dưới lầu khu nhà cô ở.

Thời điểm Vu Văn Bản đợi Triệu Thanh Hề, trong đầu anh một lần rồi một lần hồi tưởng lại những gì mấy người đàn ông nói trong phòng ngủ tối qua.

Lúc ấy là lão Nhị mở đầu vấn đề: “Lão Đại, gần đây không thấy anh và bạn gái đi chung, không phải là chia tay rồi chứ?”

Lão Tứ là người yêu thích ‘bát quái’, anh ta lười biếng làm tổ trên giường, nhớ tới nhiều ngày nay Vu Văn Bản rầu rĩ không vui: “Chia tay thì chia tay. Lão Đại cũng không phải không tìm được bạn gái...”

Lão Tam vốn đang giặt quần áo, nghe vậy liền nhún vai: “Ha ha, tình yêu thời đại học chính là như vậy, hợp rồi sẽ phân. Lão Đại và hoa khôi của học viện nói chuyện yêu đương hai năm, ngay cả một chút chuyện cũng chưa xảy ra, như vậy rất dễ xảy ra vấn đề.”

Lúc ấy Vu Văn Bản nghe xong đột nhiên đập mạnh quyển sách trong tay xuống bàn, bạn cùng phòng kinh hãi nhao nhao ngậm miệng giả vờ cầm điếu.

Trên mặt anh ta viết rõ mình là người thất tình sao?

Giờ phút này, Vu Văn Bản nhìn thấy Triệu Thanh Hề bước xuống từ xe của Tổng Cảnh Thành, anh ta chỉ hận không thể đánh người đàn ông kia một trận, anh ta không nghĩ ra tại sao cô muốn bỏ anh? Nếu như theo lời Triệu Thanh Hề nói không thích hợp, vậy hai năm qua họ yêu đương như thế nào?

Trong lòng Vu Văn Bản khó chịu không vui nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình thản như cũ, trước khi tới anh ta đã suy nghĩ cẩn thận, phụ nữ thích được đàn ông nuông chiều dụ dỗ, nếu anh ta tức giận lại càng đẩy Triệu Thanh Hề ra xa. Tổng Cảnh Thành là tên khôn kiếp, vừa nhìn đã biết là kẻ thô lỗ vô văn hóa, hẳn có tư cách gì tranh giành với mình?

Đúng, Vu Văn Bản muốn nói chuyện hòa nhã với cô, anh ta muốn cô hồi tâm chuyển ý. Anh ta đi qua: “Thanh Hề, hôm nay đi dạy có mệt không?”

Triệu Thanh Hề hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Vu Văn Bản sẽ đến tìm cô: “Không phiền đến anh.”

“Vây là tốt rồi. Thanh Hề, anh đã nghĩ kỹ rồi, nhất định là em có điều khó nói cho nên mới chia tay anh phải không? Không sao, anh đợi em.” Vu Văn Bản nói.

Tổng Cảnh Thành nghe Vu Văn Bản tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nói, trong lòng có chút ngửa, Thanh Hề không cần hẳn mà hẳn còn không biết xấu hổ quẩn lầy cô.

“Họ Vu kia, cậu tỉnh lại đi, Thanh Hề nói chia tay tức là cô ấy không thích cậu, cậu làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục dây dưa, đúng là khiến cho người ta chán ghét! Tôi nói cho cậu biết, hiện tại tôi đang theo đuổi Thanh Hề, nếu thức thời thì lăn ra xa một chút, đừng tự chuốc lấy phiền phức!” Khóe miệng của Tổng Cảnh Thành tràn ngập nụ cười tùy ý.

Hai tay Vu Văn Bản nắm chặt thành nắm đấm, nhin xuống, phải kiềm chế bản thân không được nổi giận.

Triệu Thanh Hề nhìn Tống Cẩn Thành đắc ý rồi lại nhìn Vu Văn Bản đang kìm nén, “Các người không cần tranh cãi nữa, tôi và Tống Cẩn Thành là bạn bè, sau này Vu Văn Bản anh cũng chỉ có thể là bạn của tôi.”

Hai người đàn ông đồng thời u oán nhìn cô chằm chằm, cô hé miệng: “Các người đều trở về đi.” d.đ/lq;đ

Chờ Triệu Thanh Hề lên lầu, Tống Cẩn Thành cũng xoay người.

Vu Văn Bản giận đến nổi lực phủ ngũ tạng đều đau: “Họ Tống kia, anh đứng lại, chúng ta nói chuyện!”

Tống Cẩn Thành trào phúng nhìn về phía Vu Văn Bản: “Có gì để nói chuyện? Thủ hạ bại tướng, cậu không thắng được tôi đâu, Thanh Hề nhất định sẽ trở thành vợ tôi.”

Bị đối phương khiêu khích như vậy, Vu Văn Bản hai mươi tuổi khí huyết sôi trào tức giận hận không thể xé xác anh, ăn thịt anh.

Khi Vu Văn Bản nắm tay xông lên, Tống Cẩn Thành hơi nghiêng người, nhẹ nhàng tránh thoát. Một lát sau, hai người sáp lại gần đánh nhau, Vu Văn Bản thấp hơn Tống Cẩn Thành nhưng cũng có chút bản lĩnh, Tống Cẩn Thành cố ý nhường đối phương vì không muốn làm cho Triệu Thanh Hề cảm thấy anh thô lỗ.

Người trong tiểu khu đi tới đi lui, nhao nhao dừng lại, muốn tách họ ra nhưng không ai nguyện làm người đầu tiên ngăn cản.

Đường Lệ Na xuống lầu đồ rác, nghe thấy bên ngoài ồn ào liền đi tới xem thử.

“Thanh Hề, không tốt, Vu Văn Bản đánh nhau với người ta rồi.” Đường Lệ Na nói vọng vào nhà.

Triệu Thanh Hề vội vàng chạy xuống, hai người đàn ông vẫn còn đang đánh lộn, cô gọi Tống Cẩn Thành: “Tống Cẩn Thành, anh dừng tay!”

Tống Cẩn Thành vừa nghe Triệu Thanh Hề gọi, lập tức dừng lại, sau đó bị Vu Văn Bản nhân cơ hội đánh lên, khuôn mặt tuấn tú bị đánh một quyền.

Nhất thời, trái tim của cô lộp bộp một tiếng, không nghĩ tới Vu Văn Bản lại lợi dụng người khác chưa chuẩn bị như vậy. Cô liếc mắt lườm đối phương, lạnh lùng nói: “Vu Văn Bản, anh đi đi!”

Bị thương không chỉ có Tống Cẩn Thành. Trước khi Triệu Thanh Hề xuất hiện, Vu Văn Bản đang ở thế hạ phong (bất lợi), bởi vậy trên mặt có đủ vết sưng đỏ. điểndânlêquýđôn

Trong lòng anh ta lạnh đi một nửa, chiếc cân tiểu ly trong lòng cô đã nghiêng về hướng khác.

Khác với Vu Văn Bản chán chường, Tống Cẩn Thành dựa vào người Triệu Thanh Hề, vừa rồi cô giúp mình, chứng tỏ cô đối với anh không chỉ là tình bạn, mấy ngày cố gắng của anh có không uổng phí, anh cười ngậy ngô, dịu dàng lên tiếng: “Thanh Hề.”

Triệu Thanh Hề lộ ra dáng vẻ của cô gái nhỏ, hung hăng trừng Tống Cẩn Thành, chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại giúp anh, lúc ấy nhìn thấy Vu Văn Bản đánh Tống Cẩn Thành, cô sợ hãi, lo lắng..

Triệu Thanh Hề lắc đầu, cô không thể dễ dàng giao ra trái tim thiếu nữ, đòi trước chịu khổ còn chưa đủ sao?

“Tống Cẩn Thành, anh đi đi! Tôi ghét đàn ông hay đánh nhau.” Triệu Thanh Hề cương quyết.

Trên mặt Tống Cẩn Thành tràn đầy kinh ngạc, anh mềm mại nói: “Thanh Hề, không phải anh động thủ (ra tay) trước, anh không muốn đánh nhau. Em xem khuôn mặt đẹp trai của anh bị hấn ta đánh sưng lên, em xem”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình, chương này thiếu một chút, chỉ là phần trên thôi, nửa còn lại sẽ để ở chương sau. Mọi người thông cảm O(∩_∩)O ha ha!

Đoạn kịch nhỏ:

Rất lâu sau, Tống Cẩn Thành cũng được toại nguyện ôm mỹ nhân về.

Buổi tối, Tống Cẩn Thành cởi sạch, sau đó lột sạch đồ của Triệu Thanh Hề, hai người nằm trên giường..

Anh đặt cô dưới thân mình, ra sức chuyển động, Triệu Thanh Hề bị đâm lạc mất ba hồn bảy phách: “Vợ! Lúc trước dám nói dối không thích anh đánh nhau, hiện giờ em say mê nằm dưới thân anh, cam tâm bị anh làm phái không? Hừm?”

Triệu Thanh Hề đỏ mặt, hai tay ôm lấy cổ Tống Cẩn Thành, cô bị anh làm cho toàn thân vô lực, liên tục đạt cao trào vài lần: “Em vốn không thích anh đánh nhau thôi.”

Tống Cẩn Thành hung hăng hôn vợ một cái, xấu xa cười nói: “Bởi vì phía dưới của anh thô, em thích phía dưới của anh vừa dài vừa thô đúng không? Hừm?”

Xấu hổ! Triệu Thanh Hề đang chìm đắm trong khoái cảm mà chồng mình mang lại, nghe vậy, hận không thể che lỗ tai đi: “Khốn kiếp! Khốn kiếp!”

Tổng Cẩn Thành yêu thâm dáng vẻ say mê của cô, vừa va chạm làm toàn thân cô phát run, vừa cắn vào vành tai của cô...

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 8

Editor: Peiria

Ba giờ chiều ánh mặt trời chói chang, tia nắng xuyên qua kẽ lá cây ngô đồng chiếu vào mặt Tổng Cẩn Thành. Triệu Thanh Hề nhìn có chút ngẩn ngơ.

Kiếp trước cô sống đến ba mươi tám tuổi, nhưng hơn mười năm kết hôn không hề biến cô trở thành nữ cường nhân hay là phụ nữ trung niên, cô vẫn còn giữ nguyên được tâm hồn thiếu nữ.

Hiện giờ trùng sinh làm lại cuộc đời, về sinh lý cô đã hai mươi mốt tuổi, kỳ thật về tâm lý cũng chỉ có hai mươi, cô chờ mong có người nâng niu mình trong lòng bàn tay, thoát khỏi cuộc sống lo âu khổ cực, che chở cho cô một đời bình an.

Tổng Cẩn Thành là người đàn ông có thể làm nên đại sự nhưng anh sẽ toàn tâm toàn ý với mình sao? Triệu Thanh Hề do dự không chắc.

Chị họ Đường Lệ Na thấy cô nghiêm mặt bước vào, dáng vẻ không yên liền bỏ đậu đĩa trên tay xuống, cùng cô chen chúc trên một chiếc ghế sofa: “Người đàn ông cao lớn đánh nhau với Vu Văn Bản rất có khí phách, không phải vì anh ta mà em bỏ Vu Văn Bản đấy chứ? Chị chỉ muốn nói hai người đó mỗi người một vẻ, xem em lựa chọn như thế nào?”

Triệu Thanh Hề cảm thấy buồn bực, đá con chó nhỏ mà chị họ nuôi, nó hoảng sợ, sủa hai tiếng.

Đường Lệ Na bắt đầu đi lác đác, vỗ bả vai của em họ: “Em đang rầu rĩ nên chọn người nào sao? Haizz... Quá gấp gáp cũng không phải chuyện tốt! Thanh Hề, nói cho chị nghe chút, người đàn ông đẹp trai nhìn không đứng đắn kia có lai lịch thế nào? Theo đuổi em bao lâu rồi...”

Chị họ đặt câu hỏi thật như cây đậu đũa, Triệu Thanh Hề một câu cũng không nghe rõ.

--

Trong phòng bao lớn trên tầng hai khách sạn Vân Lai. Nhà họ Tống đang tổ chức đại thọ chín mươi cho ông cụ Tống.

Nhìn Tiểu bá vương Tống Cẩn Thành buồn bực vào phòng, có người cao hừng vì hiếm khi thấy được dáng vẻ Tiểu bá vương nghiêm mặt; có người không vui chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giống như cha của Tống Cẩn Thành – Tống Trường Giang. Sinh nhật ông nội không chỉ đến muộn mà hai tay còn trống trơn, đúng là không tốt! Tống Trường Giang cảm thấy mặt mũi mình bị con trai út ném đi hết rồi.

Có người lo lắng, giống như mẹ của Tống Cẩn Thành, hôm nay con trai út ăn mặc thật đẹp, vì tiệc mừng thọ của ông nội mà đặc biệt ăn mặc long trọng, trên người là bộ tây trang màu đen, nhưng tại sao lại nhũn mỳ không thêm đũa đến ai? Trên má phải sưng đỏ là có chuyện gì xảy ra?

Tổng Cẩn Thành đi đến trước mặt ông nội nói mấy câu chúc ‘Phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn’, sau đó buồn bực tìm một chỗ ngồi xuống.

Xưa nay ai vốn không chịu thua người khác, Triệu Thanh Hề là trường hợp ngoại lệ duy nhất. Anh cúi đầu để cô kiểm tra miệng viết thư trên mặt mình, ai ngờ cô xoay người đi mất.

Ngắm lại cảm thấy rất ảm ức.

Em họ đi tới: “Anh họ, chị Hiểu Yến đã tìm anh cả tối kìa! Chúng em hỏi chị ấy anh đi đâu, chị ấy cười nói không biết. Kì lạ, nhà của chúng ta ngoại trừ Hiểu Yến thì không ai biết hành tung của anh.”

“Mở miệng một câu Hiểu Yến, Hiểu Yến là vú em hay bảo mẫu nhà em sao? Tống Cẩn Thành rũ rụi, cầm cốc bia trên bàn uống.

Em họ hậm hực sờ sờ mũi, cô chạm vào họng súng rồi!

Tổng Cẩn Thành ngửa đầu nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà chăm chăm, vài ngày tới, anh muốn cùng bạn bàn chuyện làm ăn, thuận tiện gặt cô gái kia sang một bên. Ai bảo cô không muốn gặp anh!

Cô đôi khi yêu đương, một người theo đuổi quá lâu, phải dừng lại để cho đối phương tự kiểm điểm bản thân. Đây gọi là: lạt mềm buộc chặt!

Tổng Cẩn Thành chuẩn bị giành lấy khu đất quy hoạch của Chính phủ. Bởi vì là lần đầu tiên làm về bất động sản, anh gần như trần trụi ra trận không hề có kinh nghiệm nên càng không muốn Peiria _diễnđànlêquýđôn thất bại. Trước hết tham gia đấu thầu, trúng thầu, mới có thể bắt đầu khởi công.

Người anh em của Tổng Cẩn Thành nói với anh, cạnh tranh đầu thầu là một môn học thuật, làm không tốt sẽ bị người chen ép, cố ý nâng giá vùn vụt, phải chịu thiệt thòi lớn.

Thời gian sau đó, Tổng Cẩn Thành bên ba khắp nơi, khai thông quan hệ, cùng nhân viên Chính phủ xây dựng quan hệ tốt, nhờ họ chiếu cố cho mình.

Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, Tổng Cẩn Thành rời đi trước trở về nhà. Sau khi tắm rửa xong, rút một điếu thuốc đi đến ban công.

Tổng Cẩn Thành ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhả ra một làn khói, nghĩ thầm, lúc này tiền tài đang tiến vào, trong đầu lại nhớ đến từng biểu tình của Triệu Thanh Hề – cười, giận, vui vẻ,...

--

Một ngày sau khi anh trai Triệu Thanh Hề xuất viện, người nhà họ Triệu dẫn cháu gái Tiểu Tuyết đến trước mặt Triệu Thanh Hề, để cô trông giúp mấy ngày.

Triệu Thanh Hề rất thích cô cháu gái này, đáng vẻ xinh đẹp lại đáng yêu, vô cùng tinh quái. Kiếp trước Triệu Thanh Hề không thể sinh con, càng coi Tiểu Tuyết như con mình mà đối đãi.

Tiểu Tuyết tới nửa ngày đã nói một câu khiến Triệu Thanh Hề sừng sốt.

“Cô nhỏ*, bạn trai của cô nhỏ đâu rồi? Tại sao con không thấy chú ấy?”

(*) Hán - Việt là 'tiểu cô', chỉ người có quan hệ họ hàng ruột thịt, phân biệt với từ 'cô' thông thường để gọi người lớn hơn mình trong giao tiếp hàng ngày.

Lúc đó Triệu Thanh Hề giật mình nhìn đứa nhóc mới bảy tuổi, “Ai nói với con cô nhỏ có bạn trai?”

“Mẹ con nói. Mẹ nói cô nhỏ có bạn trai vừa anh tuấn vừa nhiều tiền, chú ấy tặng ba rất nhiều đồ bỏ.” Sau khi Trần Lộ mẹ của Tiểu Tuyết trở về nhà họ Triệu, miệng không chịu ngồi yên suốt ngày nói cô tìm được bạn trai giàu có ở thành phố.

Tin tức truyền đi rất nhanh.

Cuối cùng, việc Triệu Thanh Hề có bạn trai một đồn mười, mười đồn trăm, phát triển thành cô muốn bám vào người giàu có, làm tình nhân của người ta.

[Đương nhiên, Triệu Thanh Hề vẫn chưa biết điều này.]

Buổi tối cơm nước xong, Tiểu Tuyết tự giác ngồi trên ghế làm bài tập Toán, Triệu Thanh Hề ở bên cạnh suy nghĩ luận văn tốt nghiệp của mình.

Qua một lát, Tiểu Tuyết trừng mắt thật lớn, nhìn về phía Triệu Thanh Hề, “Cô nhỏ, rốt cuộc khi nào bạn trai cô mới xuất hiện? Con còn đang chờ chú ấy đưa con đi mua búp bê đây. Hừ!”

Trên mặt của đứa nhóc tràn đầy đáng vẻ tiểu đại nhân, Triệu Thanh Hề bị bé chọc cười, “Con rất chờ mong chú ấy tới sao?”

“Điều đó là đương nhiên, con muốn nhìn xem chú có đẹp trai như cha không? Không đúng, cha con nhất định đẹp trai hơn chú.” Tiểu Tuyết cố ý chu miệng, lắc eo nhỏ.

Triệu Thanh Hề vui vẻ lắc đầu, không nhịn được xoa đầu cháu gái: “Quý tính linh!”

Trước khi đi ngủ, Tiểu Tuyết than thở bên tai Triệu Thanh Hề một hồi lâu, muốn mua búp bê, mua váy hoa, Triệu Thanh Hề cực kỳ nuông chiều bé, đáp ứng hôm sau dẫn bé đi dạo phố.

Nhưng Triệu Thanh Hề làm sao cũng không ngờ sẽ gặp phải Phan Hiểu Yến – người phụ nữ ngang ngược kia.

Lúc ấy, Triệu Thanh Hề và Tiểu Tuyết đang đứng trước một cửa hàng quần áo nhìn ngắm áo cưới màu trắng trong tủ kính, áo cưới trắng như tuyết có phần đuôi kéo dài, chề tác tinh xảo, trước ngực đính vụn kim cương, trên thân váy thêu một đóa hoa, công thêm tầng tầng lớp lớp quần lụa mỏng nửa che nửa hở, dưới ánh đèn tường lấp lánh động lòng người, mặc trên người ma-nơ-canh thanh nhã nói không nên lời.

Có cô gái nào không mong muốn mình được mặc áo cưới giả cho bạch mã hoàng tử trong lòng chứ?

Hôm nay Triệu Thanh Hề mặc chiếc áo sơ mi xanh dài tay, kết hợp với quần bò mại, ngũ quan thanh tú, thanh thuần xinh đẹp đầy sức sống. Cô cũng từng tưởng tượng mình mặc áo cưới, dưới ánh nhìn chăm chú hâm mộ của người thân bạn bè, bước đi trên thảm đỏ.

Năm đó, sau khi cô và Vu Văn Bản lĩnh chứng, thay một bộ quần áo đỏ thắm, mời người nhà ăn bữa cơm đơn giản, nghi lễ liền kết thúc. Triệu Thanh Hề vì thế mà tiếc nuối thật lâu.

Khách hàng lui tới trên phố, mắt thấy Triệu Thanh Hề nắm tay một cô bé xinh đẹp, ngẫu nhiên cảm thán hai câu: “Đôi mẹ con này đâu giống mẹ con, giống chị em mới đúng.”

Triệu Thanh Hà giật nhẹ khoe miệng cười cười. Cháu gái khẽ lôi kéo tay cô, lộ ra hai cái răng khểnh: “Cô nhỏ, các cô ấy nói chúng ta là chị em. Ha ha.”

“Ừm, ừm.” Triệu Thanh Hà làm mặt quỷ với cháu gái.

Khi cô bị Tiểu Tuyết đẩy vào cửa hàng thời trang nữ, phản ứng đầu tiên là bị quỷ tinh linh lừa gạt, hóa ra là muốn để cô tới mua quần áo.

Tiểu Tuyết chu miệng nhỏ chỉ vào cái váy liền màu vàng nhạt trên tường, “Chị bán hàng giúp em lấy cái váy đó xuống nha.” Lại nhìn Triệu Thanh Hà, “Cô nhỏ, cô vào thử đồ đi.”

“Tại sao? Hôm nay cô dẫn con đi mua quần áo mà.”

“Con có rất nhiều quần áo nhưng cô chỉ mặc đi mặc lại mấy bộ, mẹ con nói con gái phải biết cách ăn mặc, nếu không cho dù là người đàn ông tốt cũng sẽ chùn bước...”

Triệu Thanh Hà không nói gì.

“Mua không nổi thì không cần giả vờ mình là người có tiền. Gạt người. Đối trả!” Phan Hiểu Yến cùng mẹ đi dạo phố, bước vào cửa hàng cô ta thường lui tới. Mới đầu cô ta nghe thấy Triệu Thanh Hà và một cô bé nói chuyện, vốn là muốn tránh đi nhưng lại đổi ý vì câu nói ‘chùn bước’ kia.

Phan Hiểu Yến liếc nhìn Triệu Thanh Hà bằng nửa con mắt, con người tràn đầy khiêu khích, khinh thường, vui sướng khi người khác gặp họa... “Mẹ, chính người phụ nữ này đã quyến rũ anh Thành, mẹ xem cô ta còn có con nhỏ, lại vẫn không biết xấu hổ dụ dỗ đàn ông.”

Mẹ Phan sớm đã nghe con gái nói qua, Tống Cần Thành lái xe đạp chở một cô gái, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, càng thêm tức giận, nhà họ Phan muốn bám víu vào nhà họ Tống, nếu bị người phụ nữ này làm hỏng chuyện, tính toán của nhà họ Phan sẽ rơi vào khoảng không (ý nói là đổ sông đổ biển).

Mẹ Phan lấy tư thái của một phu nhân nhà giàu: “Cô gái, đối nhân xử thế, phải biết mình biết người. Cô là một người mẹ lại muốn quyến rũ thanh niên đứng đắn, chẳng lẽ không thấy xấu hổ sao? Con gái của cô mới mấy tuổi, cô có nghĩ tới, nếu sau này đứa bé biết cô là kẻ phá hoại hôn nhân của người khác, nó sẽ có cảm tưởng thế nào không?”

Phan Hiểu Yến đứng là tròn mắt nói dối! Ai nói Tiểu Tuyết là con gái của cô!

Triệu Thanh Hà lạnh lùng cười: “Vị phu nhân này, tôi không có nghĩa vụ phải giải thích lời con gái bà nói là thật hay giả, tôi và Tiểu Tuyết có quan hệ gì các người cũng không cần biết. Về phần phá hoại hôn nhân của người khác? Bà đang chỉ Tống Cần Thành sao? Nhưng tôi nghe nói Tống Cần Thành không có chút ý tứ nào với con gái bà. Cho tới giờ đều là cô ta dây dưa. Bà là một người mẹ, không dạy con mình nói chuyện có chừng mực, ngược lại để mặc cô ta tùy ý làm bậy, không coi ai ra gì, chẳng trách Tống Cần Thành chóng mặt cô ta!”

“Cô nói bậy bạ gì đấy! Anh Thành và tôi lớn lên cùng nhau, anh ấy có thích tôi hay không, chỉ có tôi biết, sao anh ấy có thể nói với người phụ nữ ti tiện như cô.” Phan Hiểu Yến thẹn quá hóa giận, vốn định nhọc nhằn cô trước mặt hơn chục nhân viên trong cửa hàng, ai ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Miệng cô nói chuyện sạch sẽ một chút! Người nào ti tiện thì sẽ nói ra chữ ti tiện.” Triệu Thanh Hà nói xong, cũng không muốn cùng họ tranh luận thêm nữa, “Tiểu Tuyết, chúng ta đi.”

Tiểu Tuyết thờ phỉ phò túm lấy tay của cô, giậm chân nói phụ họa, “Hừ, người phụ nữ hư hỏng, cô nhỏ của tôi là người tốt, cô mới đúng là ti tiện.”

“Mày, con bé miệng lưỡi bén nhọn! Mày học mẹ mày phải không! Thật đúng là mẹ nào con nấy!” Phan Hiểu Yến tự động xem nhẹ hai chữ ‘cô nhỏ’.

Triệu Thanh Hà hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn quần áo trên tay hai mẹ con: “Miệng chó không phun ra được ngà voi.”

Oành, Phan Hiểu Yến giận tím mặt ném quần áo lên giá, chiếc giá theo đà đổ xuống.

May mắn không đụng phải mọi người.

Tuy nhiên trẻ con lại không nhịn được khiếp sợ.

Khi Triệu Thanh Hà nghe thấy cháu gái òa khóc, gần như ngay lập tức ôm bé vào lòng vừa dỗ dành, vừa trừng mắt với Phan Hiểu Yến mắc bệnh công chúa...

Kết thù oán lớn!

Buổi tối, Triệu Thanh Hà cố ý ôm cháu nhỏ một hồi, sợ đứa bé ban ngày chấn kinh ban đêm gặp ác mộng. d.d/tq;đ

“Cô nhỏ, người phụ nữ xấu xa hôm nay là bạn gái trước của chú sao? Cô ta đúng là xứng thôi. Con không thích chú nữa. Hừ!” Triệu Tiểu Tuyết ru rú trong lòng Triệu Thanh Hà nổi giận nói.

Triệu Thanh Hà cười gạt đầu, nghĩ thầm rằng, Tống Cần Thành tốt nhất đừng có xuất hiện, nếu anh xuất hiện cô cũng không thèm để ý đến anh.

--

Ở thành phố Lâm xa xa, Tống Cẩn Thành vừa mới kết thúc xã giao hắt hơi một cái, không khỏi cảm giận nói: “Ai đang mắng mình sau lưng vậy?”

Lý Ba cùng đi với Tống Cẩn Thành. Hai người quen biết đã nhiều năm, cùng nhau lăn lộn trên thương trường, giúp đỡ lẫn nhau.

Lúc này khai phá bất động sản, Tống Cẩn Thành gọi người anh em qua hỗ trợ, cùng nhau xây dựng sự nghiệp.

Hai người đàn ông vì muốn ứng phó với nhà đầu tư, liều mình tự chuốc say. Sau khi tiền họ đi khỏi, hai người đứng dưới ánh trăng nghỉ ngơi một lát.

Lý Ba nói: “Anh, lần này anh cảm thấy chúng ta có thể thành công không?”

“Ừm! Không thành cũng phải thành, tôi đã ba mươi tuổi, phải nắm chắc thời gian kiếm tiền cưới vợ, mua sữa bột cho con...” Tống Cẩn Thành ngẩng đầu nhìn về phía thành phố Thanh Ninh, trong đêm tối, con người đen của người đàn ông thâm trầm như mực, lóe ra ánh sáng khác thường.

“Ha ha, anh, đây là lần đầu tiên em nghe anh nói chuyện nghiêm chỉnh đấy! Khả khả! Không phải anh nhìn trúng cô gái họ Triệu kia chứ?”

“Không được?” Tống Cẩn Thành nhẹ nhàng hỏi lại, trong giọng nói lộ ra quyết tâm nhất định phải có được.

“Em nào dám” Lý Ba cười, “Anh, ánh mắt của anh thật cao.”

“Cậu cũng không nhìn xem bộ dạng tôi thế nào, ông đây chính là thích cô gái không ông ọ ra vẻ, lại còn rất xinh đẹp.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phan Hiểu Yên là nữ phụ, nam phụ không phải Vu Văn Bản.

Cầu nhấn lại, tung hoa.

Thời gian gấp rút, buổi tối còn phải sửa lại một lần.

Chương này cực kỳ cầu huyết, chương sau sẽ bình thường. Cạch cạch.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 9

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bán Thịt

Edit: Peiria

Đảo mặt đã là tháng năm, mùa tốt nghiệp, có sầu não, có hưng phấn, càng có lưu luyến không rời.

Bạn cùng phòng của Triệu Thanh Hề là Chu Ân Đào đến từ phương Bắc, tính tình cởi mở, sau khi chụp xong ảnh tốt nghiệp, vẫn lôi kéo Triệu Thanh Hề ra tiệm ăn bên ngoài trường.

Chu Ân Đào có ý gọi bia, Triệu Thanh Hề mới phát hiện không thích hợp. “Ân Đào, có phải gần đây cậu gặp chuyện gì rồi hay không?”

Chu Ân Đào cạn một cốc bia lớn, nắc nức nói: “Minh muốn về phương Bắc làm việc, bạn trai là người phương Nam, anh ấy nói muốn chia tay, hoặc là mình cùng anh ấy đi phương Nam...”

Triệu Thanh Hề là người ngoài cuộc, không biết ngọn nguồn, hơn nữa cô không phải đương sự, khó có thể quyết định: “Cậu nghĩ như thế nào?”

"Không biết! Mình nói nghe theo cha mẹ, bạn trai phản bác nói ta không sống cùng cha mẹ cả đời, hoặc là chọn anh ấy, hoặc là chọn cha mẹ."

Triệu Thanh Hề: "..."

"Thanh Hề, câu và Vu Văn Bản thế nào? Tương lai có tính toán gì không?" Chu Ân Đào không đỏ mặt hỏi.

"Mình và anh ta chia tay rồi." Triệu Thanh Hề thề, về sau sẽ không giải thích quan hệ giữa mình và Vu Văn Bản nữa.

Trước mắt, Triệu Thanh Hề đang làm trợ lý hành chính cho một công ty ngoại thương, công việc này là chị họ nhờ bạn giới thiệu.

Chín giờ sáng, công ty thường mở cuộc họp sớm, trách nhiệm của Triệu Thanh Hề chính là chuẩn bị tốt tài liệu mà lãnh đạo cần dùng trước lúc đó.

Khi đang đợi photo tài liệu, trong đầu Triệu Thanh Hề chợt hiện lên khuôn mặt của Tổng Giám Thành, đôi mắt hẹp dài, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, cô và anh đã hơn một tháng không gặp!

Đồng nghiệp Điều Dịch là thư ký, bước vào nhìn thấy máy in báo đèn đỏ, bộ dạng Triệu Thanh thất thần, không yên lòng, bèn dùng vẻ mặt chán chệt nói: "Triệu Thanh Hề, cô là người mới, thời gian thử việc chưa hết, trong lúc công tác lại thất thần, cô còn muốn tiếp tục làm việc không?"

"Trợ lý Triệu, hoàn hồn đi!" Điều Dịch gạt tay Triệu Thanh Hề, ngón tay ấn vào máy in đang hoạt động.

Triệu Thanh Hề ngẩn người, "Xin lỗi!"

"Biết rõ chính mình đi cửa sau vào, càng phải cố gắng gấp bội, tạo ra thành tích cho người khác xem!" Điều Dịch tức giận nói.

Triệu Thanh Hề nghĩ thầm, rằng nhân nhượng cho khỏi phiền, tư thái bà quản gia của Điều Dịch toàn bộ mọi người trong công ty đều đã lĩnh giáo qua, Triệu Thanh Hề cô là người mới, càng không thể làm chim đầu đàn.

Họp xong, quản lý Vương bảo Triệu Thanh Hề ở lại. Chờ nhân viên ra ngoài hết, quản lý Vương mới nói: "Tiểu Triệu, buổi chiều ăn mặc đẹp một chút, buổi tối đi gặp khách hàng với tôi."

Cô chỉ là hành chính trợ lý, công ty cũng không có quy định phải đi xã giao với khách mà! Triệu Thanh Hề: "Quản lý, buổi tối tôi có thể xin nghỉ không? Hôm nay trong nhà có chút việc gấp, nếu không thì ông đòi người đi."

Quản lý Vương cười, người trẻ tuổi mới nhậm chức đều tránh phòng quan hệ xã hội như phòng sói, "Tiểu Triệu à, công ty chúng ta là công ty ngoại thương, ăn com với khách hàng là một phần trong công việc, cô không phải sợ, cái gì cũng có lần đầu tiên, chỉ là ăn com với khách thôi, không làm gì cô cả. Hơn nữa, không phải còn có tôi sao, ta sẽ phối hợp với cô. Như vậy đi, buổi chiều cho cô nghỉ, về giải quyết chuyện nhà, thuận tiện đổi bộ quần áo, buổi tối lại tới, lúc đó sẽ đưa cô đến khách sạn."

Quản lý Vương bày ra dáng vẻ quan tâm cấp dưới, nói có lý có tình, câu từ gần gũi, làm cho người ta không từ chối được!

Đợi Triệu Thanh Hề rời khỏi phòng họp, quản lý Vương có kiểu đầu hói Địa Trung Hải cười cười, "Chưa đủ lông đủ cánh, cùng khách uống chút rượu đã sợ, sợ đầu sợ đuôi, công ty mời cô tới không phải làm Bồ Tát mà thờ cúng!"

Triệu Thanh Hề trở về vị trí, nghĩ thầm, vì có thể kiếm thêm chút tiền, cho nên đời này không muốn làm giáo viên với mấy đồng lương ít ỏi. Tiền lương của trợ lý hành chính cao hơn giáo viên nhiều, nhưng không ngờ phải đi xã giao với khách!

Triệu Thanh này nghe bạn nữ nói qua, bữa tiệc chốn thương trường phần lớn phải uống rượu, không kể nam nữ, không liên quan đến giới tính... Haizzz! Tự cầu phúc thôi!

Sáu giờ tối, nhóm người Triệu Thanh Hề đã đến khách sạn hẹn trước.

Vừa vào phòng bao, Triệu Thanh Hề đã bị khói mù trong phòng làm cho sặc sụa, tay xua khói trắng, nhìn kỹ, là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, mắt trũng sâu, ria mép rậm rạp, dáng người cao gần mét chín, mặc tây trang hàng hiệu.

Người nước ngoài nhìn thấy mỹ nữ Trung Quốc, hai mắt sáng lên, dùng tiếng Trung sút sẹo khen ngợi Triệu Thanh Hề: "Mỹ nữ, xin chào!"

Triệu Thanh Hề cười nói cảm ơn.

Đi cùng với người nước ngoài là ba người Trung Quốc đang chăm chú ngắm nhìn Triệu Thanh Hề.

Kế tiếp, Triệu Thanh Hề không dễ chịu lắm, mấy người đàn ông nhân cơ hội lời kéo Triệu Thanh Hề, bắt cô uống rượu, Triệu Thanh Hề không biết uống rượu, nói: "Quản lý, ta lấy nước trái cây thay rượu được không?"

Quản lý Vương cười: "Tiểu Triệu, khách uống rượu, sao cô có thể uống nước trái cây? Rượu này nồng độ cồn thấp, rất dễ uống, người tiếp khách hàng uống hai chén đi..."

Đối phương nói đạo lý rõ ràng, Triệu Thanh Hề bất đắc dĩ, trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà ông ta, nhân tiện nguyên rủa ông ta hỏi hết đầu, ngoài mặt vẫn kiên trì uống hết, rượu trắng đi xuống cổ họng, cô cảm thấy yết hầu nóng rát, trong bụng cũng sôi trào khó chịu.

Kiểm tiền thật không dễ!

Một lát sau, đối tác cầm ly rượu đi đến trước mặt Triệu Thanh Hề, cười nói: "Triệu tiểu thư, cô thật sự rất đẹp, tôi kính đại mỹ nữ một ly."

Triệu Thanh Hề nghĩ thầm, lý do ông muốn trút rượu tôi cũng quá gượng ép, "Quản lý, xin lỗi, đầu tôi hơi choáng, thật sự không thể uống nữa."

Đối phương cười ha ha, nâng ly, "Triệu tiểu thư không nể mặt tôi rồi... Ôi... Ngại quá... Không cần thận đồ rượu vào người cô rồi!"

Triệu Thanh Hề váy trắng không có tay, rượu hắt chuẩn xác không làm vào chỗ cổ áo trước ngực cô. Triệu Thanh Hề cúi đầu nhìn vết rượu trên váy, giả vờ giả vờ, "Không sao! Không sao! Tôi vào nhà vệ sinh lau! Mọi người tiếp tục uống!"

Hơn một tháng nay Tổng Cảnh Thành không để ý đến Triệu Thanh Hề, một là vì anh sinh khí, lời nói lạnh nhạt của mẹ vợ tương lai ngày đó, khiến cho Tổng Cảnh Thành sống ba mươi năm chưa từng bị xem thường chịu đá kích, cảm thấy mình thật bất lực, anh cũng không phải tìm không được phụ nữ, không phải Triệu Thanh Hề thì không thể!

Thứ hai, công việc của Tổng Cảnh Thành bận rộn, sau khi đầu thầu thành công mảnh đất kia, Tổng Cảnh Thành bắt đầu vội trước vội sau, có khi phải mời các lãnh đạo Cục quy hoạch, Cục xây dựng... ăn cơm, có khi vì bước phát triển, tăng ca đến rạng sáng; hơn nữa anh còn phải quản lý khách sạn, liên tục bận tới mệt...

Tối nay, Tổng Cảnh Thành mời Tổng Kinh Lý của tập đoàn số một thành phố Thanh Ninh ăn cơm tại khách sạn Vân Lai, là vì xây dựng nhân mạch, dự toán việc làm ăn.

Tổng Kinh Lý chừng ba mươi tuổi, là một người lươn lẹo, Tổng Cảnh Thành hi hi ha ha tiếp đãi nhiều loại rượu nổi tiếng, mới đổi được một số tin tức quan trọng.

Tổng Cảnh Thành ra khỏi nhà vệ sinh, không ngờ lại gặp cô gái ngốc này. Trước ngực ướt nhẹp, phong cảnh bên trong như ẩn như hiện, rất kiều diễm!

Nhất thời, Tổng Cảnh Thành càng tức giận, "Em tới nơi này làm cái gì? Lại còn mặc quần áo ướt sũng?"

Triệu Thanh Hề vốn là đang bức bối, Tổng Cảnh Thành lại dùng ngôn từ như quan tòa đang hỏi mình, "Công việc không được sao? Tránh ra, tôi muốn vào nhà vệ sinh."

"Công việc? Xã giao với khách? Một cô gái như không giữ khuôn phép của giáo viên dạy học, chạy tới đây uống rượu cùng khách? Triệu Thanh Hề, em được lắm! Đến tôi em cũng chướng mắt, còn nguyên ý tiếp người ta ăn cơm uống rượu? Không phải em muốn bán thân?" Tổng Cảnh Thành cũng là người có cá tính, chân dài đuổi ra, ngăn đường hành lang. "Nếu muốn bán thịt, tôi mua, bao nhiêu tiền một cân tôi cũng trả! Nhìn em toàn da bọc xương, đoán chừng không có mấy cân thịt..."

Triệu Thanh Hề chán ghét lời nói khinh thường, vũ nhục bản thân từ khoe miệng anh, nước mắt nhất thời tuôn rơi, nghẹn giọng căm giận nói: "Tôi bán thịt hay không liên quan gì tới anh, anh tránh ra! Chớ ngoan không chặn đường!"

Tổng Cảnh Thành cảm thấy người phụ nữ này là con nhím, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, phổi anh sắp tức chết rồi, anh trầm giọng, nhủu mảy: "Em khóc cái gì mà khóc! Tôi muốn mua thì sao! Em nói xem, có phải người ăn cơm cùng em đã mua em rồi không?" Tổng Cảnh Thành trầm mặt đánh giá Triệu Thanh Hề từ trên xuống dưới, đặc biệt là nửa người dưới, hai chân thon dài thẳng tắp - không có dị thường!

"Anh nói bậy bạ gì đó!" Triệu Thanh Hề nói xong, nước mắt vẫn không ngừng rơi, đòi trước cô vì hôn nhân, thanh danh mà uất ức chính mình, đòi này, vì muốn người nhà có cuộc sống tốt đẹp, vì công việc thu nhập cao, phải ăn cơm với khách, tươi cười đón chào...

Tổng Cảnh Thành căm tức, nhìn cô đỏ bừng mặt, đưa tay kéo cô vào phòng vệ sinh nam, trong chớp mắt nâng cầm Triệu Thanh Hề dứt khoát hôn, ban đầu là chạm nhẹ, liếm láp, tiếp theo nhân lúc cô vùng vẫy, lưỡi dài trượt đi vào...

Triệu Thanh Hề bối vì uống rượu, thần trí hỗn loạn, tay chân càng không có sức lực, nàng không thể đẩy Tổng Cảnh Thành ra...

Tổng Cảnh Thành giống như mới nếm thử mùi vị tình ái, mạnh mẽ như hổ, từ lỗ mũi hôn cô dần biến thành gặm cắn, dây dưa... Một tay giữ chặt đôi tay lộn xộn của Triệu Thanh Hề kéo lên đỉnh đầu, một tay nhẹ nhàng vờ về mặt cô, không ngờ hết như dự đoán, cảm giác thật sự rất tuyệt.

Tổng Cảnh Thành cảm thấy được chính mình muốn chết trong xúc cảm mềm mại này, anh trượt xuống nơi cao vút của cô, ngăn cách nội y, nhẹ nhàng nắm lấy, xoa nắn, đôi môi ấm áp thuận thế trượt xuống cổ Triệu Thanh, mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể quanh quẩn khắp mũi.

"Tổng Cảnh Thành, anh khốn kiếp! Anh còn tiếp tục tôi sẽ không để ý đến anh nữa!" Ý thức của Triệu Thanh Hề rơi vào hỗn loạn, không thể nhìn thấy gì.

Chút nguy hiểm đó chẳng khác nào gãi ngứa, Tổng Cảnh Thành cười ngây ngốc, cắn cô một cái, nỡ nhai trong ngực, phần nộ, ghen tỵ lúc trước tiêu tan hơn nữa, "Hiện giờ em cũng không để ý tôi! Tháng trước em còn giúp mẹ em đuổi tôi đi đây!"

Chương 14: Chương 11

Tổng Cẩn Thành nói xong, chợt đưa tay vào dưới váy Triệu Thanh Hề dò xét, cách chiếc quần lót mỏng manh sờ soạng một cái, ẩm ướt, mẹ nó, cô cũng động tình!

Triệu Thanh Hề thật sự là tức chết: “Khốn kiếp, anh buông tôi ra! Anh không thể làm như vậy!”

Tổng Cẩn Thành thờ hờn hển, có ý dùng cơ thể của mình đè giữ hai chân Triệu Thanh Hề, thật không phải vì hù dọa cô, mà là vì dán sát cô! Ai kêu cô ra ngoài tiếp khách hàng?

“Không cho phép mặc hở hang như vậy, không cho phép hở ngực, không đúng! Về sau không cho phép mặc váy ngắn, phải mặc quần dài, cánh tay một tí đều không cho lộ...” Tổng Cẩn Thành vênh mặt hất hàm sai khiến chỉ vào da thịt trắng như tuyết của cô.

Anh dựa vào cái gì quản chính cô? Triệu Thanh Hề tức giận gạt ra bàn tay Tổng Cẩn Thành đang quấy rối trên ngực mình: “Luuu mạnh! Khốn kiếp! Buông ra!”

Tổng Cẩn Thành mặc cho cô đánh một lát, không chớp mắt nhìn chăm chăm cô: “Em mắng một câu nữa! Có tin hay không tôi ở chỗ này muốn em!”

Đời trước Triệu Thanh Hề không có gặp gỡ qua loại người bá đạo vô lại như vậy, kiếp này vốn cho rằng Tổng Cẩn Thành là một chính nhân quân tử, đối xử lễ độ với mọi người, ai ngờ anh đúng là không có nhân phẩm, Triệu Thanh Hề cực kỳ tức giận, Vu Văn Bản là một tên cặn bã, Tổng Cẩn Thành là một tên lưu manh, tại sao cô lại xui xẻo như vậy gặp gỡ những người này! “Anh! Anh mau buông ra!”

Tổng Cẩn Thành nắm cầm Triệu Thanh Hề, khoe miệng nở nụ cười: “Thanh Hề, tôi nói lời giữ lời, nếu tôi đã nói muốn theo đuổi em, muốn em làm người phụ nữ của tôi! Nhất định tôi sẽ làm được! Hiện tại Tổng Cẩn Thành tôi vẫn chỉ là một người bình thường, muốn tiền không có tiền, nhưng không quá mấy năm, tôi tuyệt đối có thể làm mưa làm gió! Thanh Hề, em phải cảnh giác cao độ trông chừng, bỏ qua tôi, là không còn ai được như tôi đâu!”

Về mặt của anh âm tình bất định, nụ cười cũng rất quỷ dị, cô chưa từng gặp qua loại đàn ông này, Triệu Thanh Hề có chút sợ, không chừng sau này anh lại nổi giận lên? Nếu là đi theo anh, chính cô chịu được sao?

“Anh làm cái gì tôi không xen vào, cũng không liên quan tới tôi!” Triệu Thanh Hề cùng anh bốn mắt nhìn nhau!

Phụ nữ chính là mạnh miệng! Tổng Cẩn Thành sâu kín nhìn cô chăm chăm, sau đó bất ngờ đưa tay chui vào cổ áo cô, nhanh chóng bao phủ nơi mềm mại, mềm, xúc cảm thật là cực kỳ tốt!

Mặt Triệu Thanh Hề nhanh chóng biến hồng: “Tổng Cẩn Thành anh thật khốn kiếp! Tôi không bao giờ để ý anh nữa!”

“Phụ nữ chính là nghĩ một đằng nói một nẻo! Tôi không tin mấy tháng này em đối với tôi không có cảm giác! Hà? Ừm! Hà? Ừm!” Tổng Cẩn Thành chắc chắn nói.

Cô bị hấn ép điên rồi!

Tổng Cẩn Thành vui lấp cô ở trong lòng ngực mình, ôm hai chân của cô, phía trên tiếp tục làm chuyện lưu manh... Sờ hết bên này lại đổi sang bên kia, anh cao hứng thế nào liền làm thế ấy! Thỉnh thoảng còn đầu óc xấu xa đi xuống dưới...

Triệu Thanh Hề trở lại phòng thì đôi môi đã sưng đỏ khả nghi, kiểu tóc hơi rối loạn, hốc mắt cũng đỏ lên.

Quản lý Vương mắng thầm trong lòng, dẫn cô ra ngoài bồi khách hàng ăn cơm, chuyện không có làm xong, còn tự biến mình thành đáng vè này, giống như vừa bị cưỡng bức xong! “Tiểu Triệu, tối đây, kính rượu Smith tiên sinh, bữa tiệc tối nay coi như kết thúc!”

Ra khỏi cửa chính quán rượu, đối tác ngồi xe thương vụ rời đi trước. Quản lý Vương nói: “Tiểu Triệu, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô trở về!”

“Cám ơn quản lý, không cần phiền toái như vậy, tự tôi ngồi xe trở về!” Trong lòng Triệu Thanh Hề mắng tám đời cha mẹ ruột ông quản lý, nếu như không phải tại quản lý Vương, tối nay cô sẽ không gặp Tổng Cẩn Thành, sẽ không bị anh ta ăn hết đậu hũ... Sẽ không bởi vì say rượu vô lực mà mặc anh ta muốn làm gì thì làm!

Mắng đủ quản lý Vương, khoe mắt Triệu Thanh Hề liếc qua liếc lại thấy trước cửa dừng chiếc xe Minibus, bắt đầu mắng Tổng Cẩn Thành, hạ lưu, vô sỉ, lưu manh!

Sau khi Tổng Cẩn Thành tiễn Tổng Kinh Lý về, liền ở đại sảnh coi chừng, thấy Triệu Thanh Hề miệng lầm bầm xuất hiện, anh cố ý lấy tờ báo trên bàn che mặt của mình lại! Anh thật muốn xem cô có thể bị người khác lừa gạt đi bán thịt hay không!

Kết quả không có! Anh vui mừng! Vẫn còn có chút ý thức đề phòng!

Quản lý Vương vừa đi, Triệu Thanh Hề đi về phía trạm xe buýt ven đường, lại bị Tổng Cảnh Thành gọi lại: “Vợ à, em đi đâu vậy?”

Anh ta thế nhưng mang theo nụ cười chế nhạo, Triệu Thanh Hề vừa tức giận vừa xấu hổ vô cùng, hận không thể giẫm anh vào trong đất.

Tổng Cảnh Thành đi nhanh tới: “Thanh Hề, tôi đưa em trở về!”

“Khốn kiếp! Không cần anh làm bộ tốt bụng!” Triệu Thanh Hề vừa nghĩ tới hình ảnh trong phòng vệ sinh đã cảm thấy ghê tởm, phụ nữ nói chung đều có lần đầu như vậy, ngoại trừ chồng mình ra cô rất chán ghét cùng người đàn ông khác thân mật!

“Được! Tôi khốn kiếp!” Tổng Cảnh Thành nói xong, nhúu mày, rồi đi.

Triệu Thanh Hề kiệt sức mệt mỏi trở lại nhà trọ, đứng ở trước cửa đã nhìn thấy Đường Lệ Na khóc lên khóc xuống, trên đất vứt một đồng khăn giấy. Đường Lệ Na vừa khóc vừa giải thích đầu đuôi câu chuyện, thì ra là cãi nhau với bạn trai. Bạn trai Đường Lệ Na chính là thầy giáo dạy đại học của Triệu Thanh Hề, Thôi Trí Minh.

Thôi Trí Minh tham gia cuộc thi nhà nước tuyển chọn giáo viên đi du học ở nước ngoài, thắng trước thuận lợi thông qua cuộc thi, đã đạt được tư cách đi du học, hôm nay nhà nước phê xuống văn kiện chính thức.

Tuy nói chỉ là đi một năm, Đường Lệ Na lại cảm thấy một năm cũng không thể chờ: “Phụ nữ bên nước ngoài, mỗi người đều cao lớn vạm vỡ, xinh đẹp, ngực to, mông lớn, nếu là anh ấy coi trọng người nước ngoài thì làm thế nào, nếu là anh ấy mang theo gia đình của mình trở lại, mặt mũi của chị đặt chỗ nào? Hoặc là anh ấy đi nước ngoài trở nên giàu có, sau khi trở lại cảm thấy chị không xứng với anh ta, bỏ rơi chị, vậy không phải là chị rơi vào cái kết cục tiền mất tật mang...”

Phụ nữ hễ là gặp gỡ người hoặc chuyện có quan hệ mật thiết với mình liền thích suy nghĩ lung tung, tự mình hù dọa mình, dĩ nhiên những ý nghĩ này cũng không phải là không có căn cứ, nó cũng có một chút lý lẽ.

Có đôi khi, bọn họ sẽ ở một thời điểm nào đó nghiệm chứng được đáp án. Có lúc sẽ không gặp được cho đến lúc chết!

Triệu Thanh Hề vỗ vỗ bả vai chị họ: “Chị và thầy nói chuyện một chút đi, nói cho rõ ràng mọi chuyện.”

“Phụ nữ chỉ có vài năm thanh xuân, không chịu được lãng phí đâu!” Trong lòng Đường Lệ Na vẫn đầy sâu bi!

Ngày thứ hai, Triệu Thanh Hề đang đi làm, nhận được điện thoại của Đường Lệ Na thì tưởng là đã xảy ra chuyện gì, cần an ủi chị. Không ngờ cũng là chuyện trong nhà!

Vu Văn Bản chạy đến nhà họ Triệu rồi!

Triệu Thanh Hề lập tức xin nghỉ, chạy trở về.

“Thanh Hề, em đi đâu vậy? Tôi đưa em đi.” Tổng Cảnh Thành cảm thấy anh và cô đúng là tâm ý tương thông, anh cố ý lái xe tới đây là vì muốn nhìn thấy cô, không ngờ đúng lúc thấy cô ra ngoài.

“Không cần!” Triệu Thanh Hề tức giận, hình ảnh nhục nhã tới qua rõ mồn một trước mắt, mới vừa nói xong, liền nghĩ đến xe luôn làm việc đúng giờ, phải hơn hai tiếng nữa mới có thể đến nhà, mặc dù xe Tổng Cảnh Thành là xe nhỏ, nhưng nhiều nhất chỉ tốn bốn mươi, năm mươi phút đồng hồ là có thể về đến nhà. “Anh... Anh không bận rộn chứ?”

Tổng Cảnh Thành cười: “Nếu có việc tôi còn đến đây tìm em sao?”

Trên đường về, Tổng Cảnh Thành có chút như rơi vào trong sương mù: “Thanh Hề, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không? Em nói ra, tôi gánh vác giúp em!”

“Đợi lát nữa anh sẽ biết rõ.” Triệu Thanh Hề nghiêng đầu ngắm ngoài cửa sổ, kiếp trước Vu Văn Bản tổn thương trái tim cô, dù anh ta có làm bao nhiêu chuyện để bù đắp, cô cũng không để ý, mãi sẽ không hồi tâm chuyển ý.

Đến cửa nhà, Triệu Thanh Hề dẫn đầu xuống xe, vào nhà kêu: “Ba mẹ, con đã trở về!” Mới vừa kêu xong, Vu Văn Bản xuất hiện: “Vu Văn Bản, anh tới nhà tôi làm cái gì?”

Lúc này Vu Văn Bản cả gan tiến đến Triệu gia, là muốn tiền trăm hậu tấu, trước làm cho cha mẹ cô vui vẻ, lại đi vấn hồi tình cảm với Triệu Thanh Hề.

Tầm mắt Vu Văn Bản dừng ở chiếc xe ngoài cửa, lại là Tổng Cảnh Thành: “Thanh Hề, anh tới thăm bác trai và bác gái, hơn nữa anh và bọn họ nói chuyện hợp ý lắm.”

“Hợp ý? Người chênh lệch hơn ba mươi tuổi sẽ nói chuyện hợp ý nhau? Vu Văn Bản anh trở về đi, không cần đánh chủ ý lên cha mẹ tôi.” Triệu Thanh Hề đi lên phía trước, vào nhà, vừa đúng lúc nhìn thấy trên bàn phòng khách dầy đầy quà tặng, những thứ quà tặng này có lẽ là cấp trên của cha mẹ anh ta phát, kiếp trước sau khi Triệu Thanh Hề gả qua đó, ngày lễ ngày tết, sẽ nhìn thấy người nhà họ Vu xách theo mấy cái thùng đồ về nhà.

Khi đó, trường học cũng sẽ phát quà, Triệu Thanh Hề liền đưa đồ về nhà mẹ đẻ, vì thế còn bị xem thường không ít, lúc nói chuyện phiếm, nói cô chỉ lo

nhà mẹ, không quan tâm nhà chồng...

Triệu Kim Sinh đối với người có tri thức hiểu lễ nghĩa, hào hoa phong nhã như Vu Văn Bản thật thương thức, nghĩ thầm con gái của ông nên gả cho người làm công tác văn hoá: “Thanh Hề, nói gì vậy! Tôi chính là khách. Văn Bản thằng nhóc này không tệ, ba thích.”

“Ba, ba thích không có nghĩa là con thích. Vu Văn Bản, anh đứng đây làm gì, rời đi nhà tôi!” Triệu Thanh Hề nhìn chăm chăm Vu Văn Bản.

“Đuổi khách đi, thật là kỳ cục! Văn Bản đi vào, tiếp tục cùng bác nói chuyện một chút, nói chuyện cơ quan của ba mẹ con!” Triệu Kim Sinh thích nghe những tin tức mới lạ, rất có hứng thú với chuyện cơ mật của cơ quan.

“Bác trai bác gái mạnh khỏe!” Tổng Cảnh Thành đứng ở cửa nghe một lát, cũng nghe nói tới chuyện lấy chồng rồi! Vu Văn Bản thằng nhóc này ra vẻ, muốn nịnh bợ cha mẹ vợ tương lai của anh, anh cũng sẽ không để cho Văn Bản có cơ hội này.

“Cậu tới làm gì? Nhà ta không hoan nghênh cậu!” Tôn Ngọc Hương kinh ngạc, thẳng trước dẫn đi dẫn lại không cho phép con gái qua lại cùng cậu ta, hôm nay lại dính vào nhau? Nhất định là Tổng Cảnh Thành dây dưa không ngớt, quẩn lấy con gái bà!

Tổng Cảnh Thành học bộ dáng cung kính của Văn Bản: “Bác gái, con là bạn trai Thanh Hề! Thanh Hề đã sớm chia tay Vu Văn Bản, có câu nói dưa hấu xanh không ngọt, Thanh Hề đối với Văn Bản không có ý tứ gì, mọi người cũng không cần cưỡng cầu, không bằng hai bác xem con này, con mới thích hợp làm chồng Thanh Hề!”

Chuyện này càng ngày càng rắc rối! Triệu Thanh Hề giật nhẹ Tổng Cảnh Thành: “Tổng Cảnh Thành, tôi và anh chỉ là bạn bè, không được nói bậy! Anh chê danh tiếng tôi chưa đủ tốt sao?”

Tổng Cảnh Thành nhìn một chút hai ông bà họ Triệu, liếc Vu Văn Bản, anh muốn nói rõ mọi chuyện, tránh cho người khác đánh chú ý lên người phụ nữ của anh: “Thanh Hề, chúng ta không cần gạt mọi người, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, nên làm cũng đã làm, còn lo lắng người khác nói nói xấu hay sao!”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bị Đuổi Đi

Edit: kimphuong172839

Người này thật là thêm dầu vào lửa! Triệu Thanh Hề tức giận lắc đầu: “Tổng Cảnh Thành, anh đừng nói lung tung, anh như vậy sẽ hại chết tôi!”

Vừa dứt lời, Tôn Ngọc Hương lập tức cầm lên cây chổi cạnh góc tường vung tới Triệu Thanh Hề: “Tao đánh mày! Nuôi con lớn như vậy, là để cho con làm bậy cùng đàn ông sao? Không biết thẹn! Thật là tức chết tôi rồi!”

Sắc mặt Tổng Cảnh Thành đại biến, không ngờ cha mẹ vợ lợi hại như thế, ngay cả con gái mình cũng đánh, anh nghiêng người ôm cổ Triệu Thanh Hề xoay qua, bất ngờ, mạnh mẽ bị mấy cái đánh, đánh thật nặng —— bên tai Tổng Cảnh Thành thờ hồng học.

“Tổng Cảnh Thành, anh mau buông tôi ra! Anh còn như vậy, tôi...” Triệu Thanh Hề không muốn liên lụy người vô tội, nhưng chuyện này đều bởi vì anh mà ra, một mặt cô đau lòng cho đầu sỏ gây tội, một mặt lại không muốn cùng anh có liên quan.

“Không thả! Em là người phụ nữ của tôi, tôi phải bảo vệ em! Đây là đạo lý hiển nhiên!” Tổng Cảnh Thành giơ lên một đôi tròng mắt đen, biểu tình “Tôi muốn bảo vệ em, ai dám thương tổn em, trước từ trên người tôi thử một chút!” Về mặt anh dừng.

Cơ thể Tổng Cảnh Thành bèn chắc, lại là người cao lớn, Triệu Thanh Hề được anh bảo hộ ở trong ngực, người ở bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một người!

Triệu Kim Sinh cũng tức, nhà bọn họ khi nào thì gây ra chuyện cười lớn như vậy, nhìn ngoài cửa sổ một loạt bà con hàng xóm, mọi người cười xem kịch vui.

Chỉ nghe ngoài cửa sổ, người phụ nữ trung niên với một đầu tóc dài nói: “Mọi người nhìn xem người đàn ông kia, chính là anh ta và Triệu Thanh Hề duy trì mối quan hệ không trong sạch, chào ôi, người này cũng không tệ lắm, biết bảo vệ phụ nữ! Đàn ông tốt ở thế kỷ 21 không nhiều lắm nha!”

“Còn không phải sao, người ta là lái xe hơi tới, vừa nhìn đã biết là nhà người này có tiền có thế, không giống người trẻ tuổi kia, chỉ biết mang theo mấy món đồ rách nát tới nhà họ Triệu!” Một phụ nữ khàn giọng nói.

“Người đàn ông này chính là đàn ông đã có vợ, dùng tiền mê hoặc Thanh Hề đi? Chắc chắn, ân ái ngay trước mặt cha mẹ người ta đấy...” Hai mươi tuổi gả đến ở gần nhà họ Triệu không lâu, con dâu mới chen chân nói, vừa hâm mộ, ghen tỵ lại khinh thường.

Tôn Ngọc Hương đánh đến mỏi tay, trừng mắt, ném xuống cây chổi: “Mấy người các người tất cả đều cút đi! Không cho phép tiến đến cửa nhà tôi!”

Triệu Thanh Hề thấy mẹ tức giận trở vào nhà, ra sức đẩy ra Tổng Cẩn Thành: “Tổng Cẩn Thành, anh trở về đi! Không nên xen vào chuyện nhà tôi! Tôi bị anh làm hại còn chưa đủ thảm sao?” Nói xong, đi về phía Vu Văn Bản: “Vu Văn Bản, chúng ta đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với anh!”

Tầm mắt Tổng Cẩn Thành chăm chú nhìn trên người Vu Văn Bản, suy nghĩ một hồi, vẫn là trước rồi đi Triệu gia.

Triệu Thanh Hề và Vu Văn Bản đi dọc theo con đường lớn, cách xa nhà trăm mét, Triệu Thanh Hề mới nói: “Vu Văn Bản, hôm nay chúng ta nói rõ ràng, tôi thật sự không thích anh, chuyện trước kia coi như xong, về sau chúng ta hoặc là làm bạn, hoặc là làm người xa lạ, anh hai chọn một?”

Vu Văn Bản nhếch nhếch mặt, anh cho là đùa giỡn, không nghĩ tới vẫn là bị cự tuyệt, bị ném bỏ... Mặc kệ nói thế nào, anh vẫn tái tranh thủ một lần cuối cùng: “Thanh Hề, anh thích em, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời. Chúng ta yêu nhau hai năm, hai năm này quan hệ của chúng ta không phải rất tốt sao. Từ nhỏ đến lớn anh chỉ thích có một mình em, em suy nghĩ một chút, sau khi anh trở thành bạn trai em, đối với em tốt bao nhiêu, mỗi ngày đưa em đi ăn sáng, buổi trưa xếp hàng mua cho em thức ăn em thích nhất, chủ nhật dẫn em đi xem phim, đi dạo công viên, từ trước tới nay anh đối với em luôn rất dè dặt...”

Trên đầu, ánh mặt trời nóng bỏng chói mắt, gió mát nhẹ nhàng thổi trên mặt, bên tai là tiếng ếch kêu náo nhiệt không dứt, Triệu Thanh Hề nghĩ thầm, mọi người sẽ thay đổi không phải sao? Đời trước đau khổ cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, “Văn Bản, làm người phải nhìn về phía trước, tôi và anh cũng sẽ không đứng lại tại chỗ, tính tình càng không thể nào vĩnh viễn giữ vững không thay đổi... Đã nói nhiều như vậy, làm bạn hay làm người xa lạ chính anh tự chọn!”

Vừa dứt lời, cô liền xoay người đi trở về. Nhưng vừa vào cửa nhà, liền bị Triệu Kim Sinh quát lớn đi ra: “Trở về thành phố đi, suy nghĩ rõ ràng rồi trở lại nói xin lỗi cha và mẹ con!”

“Bảo nó đi đi! Coi như tôi không có sinh ra đứa con gái này! Mới hai mươi mốt tuổi đầu đã cùng họ Tổng ở bên nhau, sau này còn thể nào gả đi ra ngoài! Mặt mũi của Tôn Ngọc Hương tôi bị nó làm mất hết!” Tôn Ngọc Hương vừa nói, vừa tức giận từ trong nhà ném ra một chiếc giấy.

Lăn lăn đến bên chân Triệu Thanh Hề, cô đứng im lặng ở cửa một lát: “Ba mẹ, xin ba mẹ tin tưởng, con gái bảo đảm không cùng Tổng Cẩn Thành làm chuyện ám muội! Con và anh ta chỉ là bạn bè bình thường...” Triệu Thanh Hề nghĩ hay là chờ mẹ bớt giận lại giải thích tiếp: “Ba mẹ, bây giờ con trở về thành phố, hai ngày nữa trở lại gặp ba mẹ.”

Thật ra Tổng Cẩn Thành không đi, anh chỉ lái xe ra khỏi cửa, dừng ở phía sau một cái nhà lầu cao ba tầng. Thấy bà xã đi mau đến một lối đi bộ khác, Tổng Cẩn Thành mới lái xe đuổi theo.

“Thanh Hề, đi lên, tôi chờ em trở về thành phố.” Tổng Cẩn Thành hạ cửa kính xe xuống.

“Tổng Cẩn Thành, anh làm tốt lắm! Anh làm hại tôi có nhà mà không thể trở về, anh cam tâm rồi!” Đôi mắt to xinh đẹp của Triệu Thanh Hề nhìn về phía trước, hai bên đường cây bạch dương cao lớn ở gió nhẹ thổi lá phát phát ra tiếng sột sột.

“Tôi là đang giúp em, nghe lời, Thanh Hề mau lên đây, nếu như em muốn đi trở về thành phố, đi tới sang năm em đều đi không tới!”

Cô hừ lạnh một tiếng, bày tỏ không lạ gì!

“Nghe lời, anh còn vội chạy về xử lý chuyện trên công trường.” Tổng Cẩn Thành ở trong xe đợi cô thì nhận được điện thoại của Lý Ba, ở công trường xây dựng, hai người công nhân phát sinh một chút tranh chấp nhỏ...

“Cái gì công trường? Không phải là anh mở quán ăn sao?” Triệu Thanh Hề hỏi. Tổng Cẩn Thành không biết xấu hổ cười hắc hắc: “Lần trước không phải là cùng em nói: Người đàn ông của em chuẩn bị kinh doanh bất động sản để kiếm nhiều tiền. Em thật đúng là không nhớ lâu, chuyện quan trọng như vậy em cũng quên, đây là chuyện liên quan đến nhà của chúng ta trong tương lai, vậy mà em không có nhớ ở trong lòng...”

“Ai cùng nhà với anh?” Triệu Thanh Hề quay đầu đi, cho anh biết thế nào là lễ độ!

“Em là người phụ nữ của tôi, làm sao lại không phải người một nhà? Mau lên đây, trời sắp chuyển mưa rồi, nhìn dáng vẻ trời muốn mưa to...”

Cuối cùng Triệu Thanh Hề cũng lên xe, bản lĩnh quan sát thời tiết của Tổng Cẩn Thành không tồi, bọn họ đi tới đường Đông Dương thì tức khắc trời mưa như trút nước, bầu trời buông xuống một màu đen, trong nháy mắt sắc trời đen như một tấm màn sân khấu, bầu trời chột đánh tiếng sấm, dọa đến Triệu Thanh Hề hoảng sợ che mặt: “Tổng Cẩn Thành, chúng ta tìm một chỗ tránh mưa thôi.”

“Chút mưa nhỏ này không sợ! Kỹ thuật lái xe của tôi đạt tiêu chuẩn!” Tổng Cẩn Thành vững vàng cầm tay lái: “Thanh Hề, em ở công ty thương mại này tiền lương cũng không cao, không bằng đi theo người đàn ông của em làm ăn, khách sạn vừa đúng lúc thiếu một quản sự, đi làm chính là bà chủ khách sạn, tiền lương không chỉ so với làm trợ lý cao, hơn nữa được tự do, lại có mặt...”

“Dừng!” Triệu Thanh Hề nói xong, trên đường đột nhiên lao ra một cậu bé, thật may là Tổng Cẩn Thành tay mắt lanh lẹ giảm phanh lại: “Tổng Cẩn Thành! Tôi bảo anh lái xe cho tốt! Anh xem thiếu chút nữa thì đụng chết người!”

Cô giương ô xuống xe, đi tới trước xe nhìn, một bé trai sáu bảy tuổi cùng cô bốn mắt nhìn nhau, Đỉnh Đỉnh ngược đầu, cảm thấy người phụ nữ trước mắt thật xinh đẹp giống như mẹ cậu trong mơ: “Cô là mẹ con sao?”

Bé trai xinh đẹp ngọt ngào gọi cô là mẹ, cái trán Triệu Thanh Hề không khỏi toát ra mồ hôi: “Người bạn nhỏ, cô không phải là mẹ con, trời mưa xuống con không được chạy loạn, phải cẩn thận chú ý an toàn.”

Đình Đình bày lên gương mặt tuần tú, kiên trì nói: “Cô chính là mẹ của con, mẹ con chính là bộ dáng như cô vậy.”

“Nhóc con, con nhận bậy mẹ cái gì, người phụ nữ này là mẹ của con chứ, cùng con không có nửa xu quan hệ!” Tổng Cận Thành chân đuổi một cái, xuống xe: “Thanh Hề, tránh ra một chút để cho anh.”

Một cái dù đứng chặt ních ba người: “Đưa bé làm thế nào? Chúng ta ném xuống nó sao?” Triệu Thanh Hề hỏi Tổng Cận Thành.

“Làm sao anh biết, anh lại chưa từng làm ba!”

Chợt, ven đường chạy tới người phụ nữ trung niên: “Đình Đình!” Người phụ nữ trung niên này là bảo mẫu của nhà họ Đình, đặc biệt chăm sóc cho Đình Đình, bà một tay ôm lấy Đình Đình, xoay người rời đi, dạo này, khắp nơi đều là tên lừa gạt trẻ con. Đình Đình là cháu trai bảo bối của nhà họ Đình, để lạc mất, bà có táng gia bại sản cũng không thường nổi.

“Vù à, cô ấy là mẹ con.” Đôi tay Đình Đình quấn trên vai người phụ nữ, nghiêng người chỉ Triệu Thanh Hề đang đứng dưới dù.

Bảo mẫu thờ dài một tiếng, nghĩ thầm, mẹ đứa bé sớm đã chết! “Đình Đình, cô ấy không phải mẹ con. Mẹ con ở một nơi rất xa.”

Tổng Cận Thành đưa Triệu Thanh Hề đến dưới công ty thương mại thì đúng lúc hết mưa: “Thanh Hề, về sau hai chúng ta sinh con trai khẳng định đẹp nhất hơn thẳng nhóc mới vừa rồi!”

“Người nào sinh con với người! Không biết xấu hổ!” Triệu Thanh Hề đỏ mặt, đẩy cửa muốn xuống xe.

Tổng Cận Thành cười: “Vợ à, đi làm cho người ta không có tiền đồ, muốn cuộc sống giàu sang phải dựa vào chúng ta tự mình gây dựng sự nghiệp. Em từ bỏ công việc này đi, tôi giúp anh quản lý khách sạn, bằng không em làm cái khác, tự mình làm bà chủ.”

Triệu Thanh Hề một mặt suy tính đề nghị của Tổng Cận Thành, một mặt lên lầu, mới vừa trở lại công ty liền bị quản lý gọi vào phòng làm việc: “Trợ lý Triệu, ngày mai cô không cần phải đi làm nữa.” Ý tứ chính là cô bị đuổi việc!

“Quản lý, tại sao tôi không cần đến?”

“Công ty mới nhận một người mới, còn cần giải thích sao?” Địa Trung Hải (Quản lý Vương) gõ mặt bàn, không lo lắng nói. Nghĩ thầm, cô là một người học sư phạm chuyên nghiệp, đến làm thư ký, không nói cô chỉ làm đề kiểm thêm thu nhập, chỉ xét thái độ làm việc của cô cũng không hợp cách, đang làm đột nhiên xin nghỉ, cô coi công ty là trường học à! Mặc cô muốn đến thì đến muốn đi thì đi!

Triệu Thanh Hề tự mình hiểu lấy, cô nhìn nhìn Địa Trung Hải bày ra sắc mặt khó coi: “Tốt. Tôi hiểu.”

Ra khỏi phòng làm việc cả người Triệu Thanh Hề giống như quả bóng da bị xì hơi, thu dọn đồ đạc đi thôi. Có lẽ giống như Tổng Cận Thành nói, tự mình làm bà chủ mới kiếm được tiền. Nhớ tới người đàn ông xấu xa này, Triệu Thanh Hề liền nổi đóa, quạ đen, nói tới cái gì cái đó liền đến, cô còn chưa có từ chức, người ta đã đuổi việc cô!

Đồng nghiệp Tiểu Như bung trà mật ong đi tới: “Thanh Hề, tớ lên nói cho cậu biết nha, theo tin tức nội bộ của công ty, gần đây bộ phận nhân sự mới tuyển một người mới, đảm nhiệm thư ký của Địa Trung Hải, cho nên có thể chức vị của cậu khó giữ được.”

“Ngày mai, tớ không tới!” Mặt Triệu Thanh Hề buồn bực nói. Nơi này không lưu ta tự nhiên sẽ có nơi khác lưu ta, cùng lắm thì đi theo Tổng Cận Thành gây dựng sự nghiệp!

Thu thập xong đồ, Triệu Thanh Hề nhìn điện thoại trên bàn, có lẽ nên gọi cho Tổng Cận Thành, hỏi anh có yên tâm giao khách sạn cho mình quản lý không...

Đồng thời, trong lòng Triệu Thanh Hề cũng dần dần hiểu, đời này, cô và Tổng Cận Thành là dính vào nhau rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 13

Tổng Cận Thành nhìn cô không chút nào chậm trễ đi vào công ty ngoại thương, khoe miệng vênh lên, hôm nay ôm cô vào lòng, thân thể nhỏ bé mềm mại kẻ sát ngực, cảm giác cực kỳ tuyệt vời, cơ thể phụ nữ tuyệt đẹp, đường cổ thon dài hiện ra, Tổng Cận Thành cảm thấy đây là đường cong đẹp mắt nhất.

Lúc tức giận, lông mi dài vênh lên giống như cây quạt nhỏ, anh nhất định phải cưới Triệu Thanh Hề.

Đang lái xe đi công trường, nửa đường xe đột nhiên hết dầu, Tống Cẩn Thành không thể làm gì khác hơn là nỗ lực đi đến trạm xăng dầu.

Không ngờ trạm xăng dầu mọi người đang xếp một hàng dài, Tống Cẩn Thành không có việc gì làm, lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Lý Ba, đáng tiếc không còn một chút pin. Cái điện thoại di động Nokia trong tay anh có thời gian chờ cực dài, tối thiểu có thể dùng một tuần lễ, nhưng đang trong lúc quan trọng lại hết pin.

Tống Cẩn Thành định xuống xe đi tiệm mua bao thuốc.

"Đại ca, anh biết được tin gì chưa? Nghe nói cục xây dựng chuẩn bị ở nội thành xây dựng quốc lộ mới, về sau các cửa hàng bên cạnh đó sẽ thịnh vượng!"

Tống Cẩn Thành theo giọng nói nhìn sang, chỉ thấy hai người đàn ông đứng ở trước một xe tải lớn tán gẫu: "Nghe mày nói như vậy, mày muốn làm một chuyện à?"

"Ừ. Ý định của em là mướn hai cửa hàng, đến lúc đó cho thuê kiếm chút tiền."

Tống Cẩn Thành chợt cảm giác mình lại gặp được một cuộc buôn bán quan trọng.

Xử lý xong chuyện trên công trường, Tống Cẩn Thành trở lại Tống gia.

Phan Hiểu Yên đang cùng với mẹ Tống cắn hạt dưa xem kịch trên ti vi, thấy Tống Cẩn Thành trở lại, theo sau, hỏi anh có ăn cơm tối hay không.

"Hiểu Yên, tôi đã nói qua chúng ta không thể." Tròng mắt đen của Tống Cẩn Thành sắc bén liếc cô ta một cái, sau đó đi tới trước bàn cơm, mở nắp, gắt giọng hỏi mẹ Tống có còn đồ ăn thừa hay không!

Mẹ Tống khẽ nghiêng đầu, không quản hai người bọn họ làm cái gì ở bên trong: "Không có, cô nấu cơm về với ông bà rồi, muốn ăn thì tự mình làm."

Tống Cẩn Thành giận, về nhà cũng không có cơm nóng để ăn, bắt đắc dĩ xoay người nấu cho mình bát mì.

Ánh mắt Phan Hiểu Yên nhìn theo sau lưng Tống Cẩn Thành, thấy anh muốn rửa chén nấu mì, dẫn đầu ân cần cầm chén đưa tới phía dưới vòi nước.

Ánh mắt Tống Cẩn Thành lạnh lạnh: "Hiểu Yên, cho tới bây giờ tôi chỉ xem cô như em gái, cô đừng cứ chấp mê bất ngộ (1)!"

(1): ngoan cố theo đuổi, không chịu từ bỏ

Phan Hiểu Yên nghe vậy, vặn lớn vòi nước, dùng một lát, cười ha ha: "Anh Thành, anh không phải là vô tình vô nghĩa, anh cũng không phải là tâm địa sắt đá, ngược lại anh là người đàn ông đáng giá để phó thác suốt đời, bằng không. Hơn mười năm qua, anh cũng không có tìm người phụ nữ nào, anh vẫn một mực ghi nhớ chị Bội Quỳnh ở trong lòng."

Bội Quỳnh? Tống Cẩn Thành không nhận được: "Cô đi ra ngoài!"

Phan Hiểu Yên biết mình đã giẫm vào thuốc nổ, nhắm mắt tiếp tục xé ra vết thương của anh: "Anh Thành, anh biết Bội Quỳnh còn độc thân, có thể cô ấy sẽ nhanh trở về nước!"

"Cút ra ngoài!" Về mặt Tống Cẩn Thành lạnh lùng bỏ đi, nghiêng người đi ra ngoài!

Phan Hiểu Yên mất hồn, cô biết rất rõ rằng Tôn Bội Quỳnh là quá khứ không thể nhắc tới của Tống Cẩn Thành, cô còn ngu ngốc cố chấp đứng vào hòng súng. Phan Hiểu Yên lầm nhảm đọc ba chữ Tôn Bội Quỳnh, nếu như không có năm đó, có lẽ Tống Cẩn Thành đã sớm gây dựng gia đình với Tôn Bội Quỳnh.

Nếu như nói lúc đó Tống Cẩn Thành và Tôn Bội Quỳnh được công nhận là kim đồng ngọc nữ thì Phan Hiểu Yên chính là người theo đuổi, muốn chen một chân vào giữa họ.

Triệu Thanh Hề xách một cái thùng đựng vài món đồ vụn vặt trở lại chỗ ở, mới vừa để xuống, lắc lắc cánh tay và đôi chân nhỏ bé thì nghe thấy trong phòng ngủ của Đường Lệ Na truyền đến âm thanh thú vị.

Đường Lệ Na bụm mặt vui ở trong chăn, Triệu Thanh Hề vén đồng chăn trên giường lên, tóc Đường Lệ Na rối loạn, khóc như mưa, khuôn mặt thanh tú vương nước mắt, lần đầu tiên Triệu Thanh Hề thấy chị họ khóc.

Lúc nhỏ vào lễ mừng năm mới, Triệu Thanh Hề sẽ đi theo cha đến nhà bác gái, Đường Lệ Na là con gái của bác, so sánh với nhà họ Triệu miễn cưỡng có thể coi là ấm no thì nhà họ Đường cũng coi như là khá giả, không lo ăn lo mặc, không sợ lạnh sợ ẩm. Phần lớn trong lòng các đứa bé luôn dễ dàng sinh ra ganh đua, so sánh, hăm dọa, ghen tỵ, khi đó Triệu Thanh Hề cũng thật hăm dọa Đường Lệ Na, khắp người ra dáng công chúa!

Sau đó, Đường Lệ Na tham gia công tác, nói chuyện yêu đương, tìm bạn trai là thầy giáo dạy đại học của Triệu Thanh Hề: Thôi Trí Minh.

Gương mặt Đường Lệ Na thanh tú, từ trung học thì bắt đầu được các nam sinh theo đuổi. Bộ dáng Thôi Trí Minh nghiêm chỉnh, tuấn tú, sáng sủa, tính

tình cũng tốt, cư xử hiền hòa. Đồi trước Đường Lệ Na gả cho Thôi Trí Minh, cuộc sống hôn nhân của hai người hạnh phúc mỹ mãn, còn sinh một đứa bé mập mạp, lúc hơn 10 tuổi đứa bé kia được hai vợ chồng đưa ra nước ngoài tiếp thu giáo dục, sau lại học bác sĩ làm rạng rỡ tổ tiên.

Triệu Thanh Hề nghĩ thầm, đồi trước chị họ thuận buồm xuôi gió, có lẽ kiếp này sẽ theo vận mệnh của cô mà thay đổi, cô hết sức hi vọng Đường Lệ Na được hạnh phúc.

"Thanh Hề, chị chia tay với Thôi Trí Minh, anh ấy không cần chị nữa." Đường Lệ Na nhắm mắt, hơi thờ mong manh: "Thôi Trí Minh khốn kiếp, anh dám không quan tâm tôi, tôi sẽ không để yên cho anh, thua thiệt tôi đối với anh móc tim móc phổi, nói không muốn tôi cũng không cần tôi, anh cho tôi là món đồ cần thì xài không cần thì vứt à!"

Triệu Thanh Hề khom người vỗ vỗ Đường Lệ Na, phụ nữ khôn khổ vì tình: "Chị họ, chị luôn có tài ăn nói, tại sao không thuyết phục cha mẹ anh ấy hả?"

Đường Lệ Na phiền não uất ức lắc đầu, cha mẹ Thôi Trí Minh đều là giới trí thức, hai người hoàn toàn ủng hộ Thôi Trí Minh ra nước ngoài học, Thôi Trí Minh liền giống như mọc thêm đôi cánh ưng, muốn bay cao hơn xa hơn.

Lúc ấy, anh ta quyết tuyệt cho Đường Lệ Na hai cái lựa chọn. Chờ hoặc là chia tay, tựa như khi còn bé mình và cha mẹ đi chơi, nửa đường khóc muốn cha mẹ ôm, cha mẹ nói con hoặc là ở lại tại chỗ, hoặc là đi trở về.

Đường Lệ Na buồn bực không nói, Triệu Thanh Hề không thể làm gì khác hơn là lui ra khỏi phòng.

Buổi sáng, Tống Cẩm Thành rời giường thì cảm giác xương cốt cả người mệt mỏi, điển hình của việc ngủ không ngon, ngủ không đủ! Tối hôm qua anh vì ba chữ Tôn Bội Quỳnh mà lòng bất an nên mất ngủ.

Mẹ Tống thấy con trai mặc quần đùi màu xanh lá ra ngoài: "Mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Buổi tối lại có thể ngủ ở trong nhà, mẹ còn tưởng rằng con trở lại ăn tô mì rồi đi đấy."

"Con là con trai của mẹ, về nhà ngủ còn cần xin phép mẹ sao?" Tống Cẩm Thành mới ngủ dậy nên bực bội, ngồi trên ghế dựa, nhíu mày.

Cha Tống đang xem tờ báo, thấy dáng vẻ tức giận của con trai, nhỏ giọng nói với vợ: "Bà chớ xía vào chuyện của nó, bà cũng không phải không biết nó là ông vua nhỏ nhà này." Mẹ Tống nghiêng đầu, lăm bằm một câu, kể từ sau khi Tôn Bội Quỳnh rời đi, con trai không định kỳ lại phát tác bệnh thần kinh, lần cuối phát tác hình như là một năm trước, hiện tại tro tàn lại cháy, là bị cái gì kích thích?

Cha Tống hừ một tiếng, cầm miếng, bốt tranh cãi một tí.

Sau khi Tống Cẩm Thành nhận được điện thoại của Triệu Thanh Hề, tâm tình mới hơi bình thường trở lại.

Mẹ Tống thấy Tống Cẩm Thành cúp điện thoại, cũng không quay đầu lại rời nhà, chỉ tiếc rên sát không thành thép, oán giận nói: Ông xem Cẩm Thành, thật không biết nó muốn bay tới lúc nào đây, sắp xếp cho nó mười mấy cô gái không có một đứa vừa ý.

Xa xa, cách tám thủy tinh, Tống Cẩm Thành nhìn thấy Triệu Thanh Hề đứng ở cửa tiểu khu.

Anh không có hỏi cô tại sao lập tức thay đổi quyết định, đồng ý đi quản lý khách sạn, ngược lại Triệu Thanh Hề mở miệng trước: "Tống Cẩm Thành, cái miệng ăn mắm ăn muối này, tôi bị ông chủ đuổi việc."

Nghe giọng điệu là đang trách anh, Tống Cẩm Thành hé miệng cười: "Về sau đi theo tôi, tôi bảo đảm sẽ hạnh phúc!"

Hai câu này phân lượng rất nặng, Triệu Thanh Hề không nghĩ truy cứu, đi một bước tính một bước đi, đắm chìm trước, ai nói chắc được trong quá trình sẽ gặp phải cái gì.

Mỗi sáng sớm khách sạn sẽ mở hội nghị động viên, khích lệ nhân viên làm việc đáng hoàng.

Tống Cẩm Thành mang theo Triệu Thanh Hề xuất hiện ở trước mặt nhân viên, đang lúc mọi người hoặc giật mình, hoặc ánh mắt hưng phấn, nói: "Bắt đầu từ hôm nay, Triệu Thanh Hề là quản lý mới của khách sạn Tống Thành, về sau khách sạn do cô ấy quản lý."

"Ông chủ, ông mặc kệ khách sạn à? Vậy về sau ông chủ làm cái gì?" Đầu bếp khách sạn nâng cao bụng bự hỏi.

"Tôi có chuyện khác. Thế nào, không có tôi ở trong đây mọi người muốn làm loạn đúng không? Nói thẳng với mọi người luôn, Thanh Hề là bà chủ chủ trương lại của khách sạn."

Trương Huệ Đình là chủ quản của khách sạn Tống Thành, đã sớm yêu đơn phương Tống Cẩm Thành, ngày thường cô sẽ không biểu hiện ra, một là biết Tống Cẩm Thành lạnh nhạt đối với phụ nữ, hai là tự ti cảm thấy mình không xứng với anh.

Trước mắt Triệu Thanh Hề mặt mộc không trang điểm, một thân quần dài màu xanh lá, áo màu trắng có tay ngắn, không nhìn ra điểm sáng tại nơi nào, trừ một đôi mắt lóe sáng, lộ ra xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyền Sướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 14

Hình như Triệu Thanh Hề cũng cảm giác được tầm mắt bức người từ bên kia bắn ra, cô khẽ nghiêng đầu nhìn người đứng hàng thứ nhất nhất bên kia, ngoại hình xinh đẹp: Trương Huệ Đình.

"Kế tiếp do Triệu Thanh Hề —— quản lý Triệu nói chuyện với mọi người." Tổng Cảnh Thành bàn giao xong công việc, liền để Triệu Thanh Hề đến lập uy.

Triệu Thanh Hề làm cô giáo hơn mười năm, hầu như rất ít nổi giận, cũng rất ít khi khiển trách học sinh, bảo cô ra về uy nghiêm, lão luyện, thật ra thì cũng chỉ đơn giản là tự giới thiệu mình.

"Bà chủ, bà không cần khách khí với chúng ta, chúng ta sẽ tùy ý xem khách sạn như nhà mình." Một nhân viên giờ tay nói.

"Đúng nha, mọi người là người một nhà, bà chủ cũng tương đương như ông chủ, chúng ta vẫn như cũ sẽ cố gắng làm việc."

Triệu Thanh Hề cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu. "Cảm ơn mọi người, về sau tôi và mọi người sẽ hoà thuận, đoàn kết giải quyết mọi khó khăn, cùng mọi người học tập kinh nghiệm."

Sau khi kết thúc, Tổng Cảnh Thành mang Triệu Thanh Hề lên lầu hai, vào một văn phòng làm việc duy nhất ở đây, Tổng Cảnh Thành đóng kỹ cửa lại, cười như một tên trộm: "Vợ, cho anh một chút phúc lợi đi."

Phản ứng đầu tiên của Triệu Thanh Hề là, cô cũng không có đồng ý làm vợ anh nha: "Tổng Cảnh Thành, em chỉ đồng ý giúp anh quản lý khách sạn, chưa nói."

"Mặc kệ, nếu như em không có động lòng với anh, làm sao có thể đồng ý làm bà chủ." Tổng Cảnh Thành ngây ngô mà cười, đưa tay ra để lên mu bàn tay của Triệu Thanh Hề, mềm mại không xương, giống như tơ lụa cao cấp.

Da mặt anh còn có thể dày thêm chút nữa không? Triệu Thanh Hề muốn rút tay ra nhưng không được, thỏa hiệp nói: "Anh mau xử lý việc trên công trường đi."

"Muốn bắt tay vào làm việc? Được, anh lập tức đi." Tổng Cảnh Thành cười giống như con chuột nhỏ trộm dầu thấp của Phật tổ.

Chờ Tổng Cảnh Thành đi khỏi, Triệu Thanh Hề bắt đầu làm chuyện của mình, làm quen quá trình công việc, làm quen với các tình huống công việc của khách sạn.

Lý Ba thấy Tổng Cảnh Thành cười vui suốt một buổi sáng, nghĩ thầm, gần đây cũng không có xảy ra chuyện gì tốt nha, vụ án tranh cãi ngày hôm qua tuy là đã giải quyết nhưng rốt cuộc cũng tổn thất một khoản tiền: "Anh trai, anh cười cái gì vậy? Nói ra để em cùng vui với."

Tổng Cảnh Thành ngẩng đầu lên từ một đồng tài liệu, liếc mắt về phía Lý Ba, anh em tốt từng vào sinh ra tử, không có gì phải lừa gạt: "Thanh Hề đồng ý giúp anh kinh doanh khách sạn, hơn nữa gần đây anh len lén kiếm được 10 vạn."

"Hả? Anh trai, anh cẩn thận nói một chút, làm thế nào lập tức kiếm được 10 vạn?" Mắt Lý Ba phát ra ánh sáng tiền tệ.

Tổng Cảnh Thành nói rõ chân tướng cho Lý Ba, nghĩ thầm kể từ khi gặp gỡ Thanh Hề, vận khí của anh càng lúc càng tốt: "Thanh Hề chính là phúc tinh của anh."

Cho tới trưa, phúc tinh vẫn còn đang bận túi bụi, lúc thì chạy vào nhà bếp, quan sát đầu bếp nấu các món ăn, lúc thì phải học tập nhân viên làm việc bố trí bàn ăn, lúc lại xem nhân viên thu ngân chỉnh lý lại tiền tệ.

Quản lý giao một tờ hóa đơn cho Triệu Thanh Hề, sau khi Triệu Thanh Hề xem xong, kinh ngạc, lại tốn hơn một vạn. Khách sạn hai tầng cần phải mua nhiều món ăn như vậy? Bây giờ là năm 2000 đó, vật giá rất thấp mà! So với năm 2008 vật giá hoàn toàn là một trời một vực!

"Lâm Sinh, mỗi ngày khách sạn mua vào nhiều món ăn như vậy có thể bán hết không?" Cô thật hoài nghi tồn tại vấn đề lãng phí, làm giả.

"Bà chủ, hôm nay mua lượng thức ăn này là đã tính toán cẩn thận, có lúc làm ăn khá, buổi chiều tôi còn phải đi chợ một chuyến, mua thêm thức ăn đấy." Quản lý Lâm Sinh thành thật trả lời. Khách sạn Tổng Thành ở nơi này có thể nói là nổi tiếng, mỗi ngày khách đến nổi liền không dứt, toàn bộ tiêu phí ở đây đều là vượt bậc.

Triệu Thanh Hà giật mình, cô lật sổ sách vùn vụt, phát hiện mỗi ngày lợi nhuận có đến mấy trăm vạn, ít nhất một lần đều là một trăm lẻ mấy vạn. Nói như thế, Tổng Cảnh Thành kinh doanh khách sạn Tổng Thành thật có chút tài năng nha! Kho bạc nhỏ!

Gần mười một giờ rồi, khách tới khách sạn ăn cơm càng ngày càng nhiều, Triệu Thanh Hà là lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp náo nhiệt như thế, cả người càng thêm tràn đầy hăng hái.

Chỉ là không ngờ sẽ ở trong phòng vệ sinh nghe được cuộc nói chuyện linh tinh, phát hiện giờ làm việc nhân viên lại lười biếng.

Thật ra thì Triệu Thanh Hà có thể hiểu được việc nhân viên bài xích cô, phạm là một người tới một hoàn cảnh hoàn toàn mới sẽ không tránh được việc bị người khác bài xích, chèn ép, không chấp nhận.

Nhưng mà hai cô gái trẻ tuổi này nói chuyện thật quá không tôn trọng rồi.

"Chị Đình, chị nói coi tại sao người phụ nữ ấy lại được ông chủ coi trọng? Em cảm thấy cô ta còn không xinh đẹp bằng chị, hiện tại ông chủ giao khách sạn cho họ Triệu đó trông nom, vậy không phải chị sẽ không còn chuyện để làm sao?" Lý Kiều tức giận lâm bầm.

Trương Huệ Đình đang ở bồn rửa mặt, đối diện với kính thủy tinh, cười nhạt, từ chối cho ý kiến: "Siêng năng làm việc đi, nói những thứ vô dụng này cần thận bị người khác nghe thấy."

"Ai sẽ nghe thấy nha. Tất cả mọi người đều đang làm việc. Ngay cả cái họ Triệu kia đều đang xem mọi người rửa rau đấy."

Triệu Thanh Hà đẩy cửa ra, quan sát hai người trước mặt, xem ra cô không thể không giết gà dọa khỉ: "Lý Kiều, cô lười biếng trong giờ làm việc, nói xấu sau lưng cấp trên, thái độ làm việc chậm trễ. Không thích hợp tiếp tục ở lại khách sạn làm việc." Cô đoán không sai, phản ứng của Lý Kiều đầy kinh ngạc. "Cô làm hết hôm nay, ngày mai không cần đến nữa."

Trương Huệ Đình không ngờ thoát nhìn Triệu Thanh Hà có vẻ dịu dàng, sẽ lợi hại như thế, cô cho rằng Triệu Thanh Hà chỉ là một quả hồng mềm, không chống đỡ được trường hợp lớn, chứ nói chi là ở trước mặt nhân viên tạo uy vọng.

"Lý Kiều, mặc dù là ngày cuối cùng cô ở trong khách sạn làm việc nhưng nhất định cô phải cố gắng nghiêm túc làm việc cho ngay ngắn. Quản lý Trương, cô và nhân viên này nghị luận về cấp trên, trừ nửa ngày tiền lương." Triệu Thanh Hà nghiêm mặt, xoay người ra khỏi phòng vệ sinh.

Lý Kiều bị sợ đến khóc, lau nước mắt: "Chị Đình, chị nhất định phải giúp em, em không muốn mất việc." Tiền lương ở Khách sạn Tổng Thành so với khách sạn bình thường khác cao hơn nhiều, đối với nhân viên mà nói, tuy không phải chén vàng nhưng ít nhất cũng nuôi sống được gia đình.

"Lý Kiều, có câu nói 'tai vách mạch rừng', ai cũng không cứu được cô!" Trương Huệ Đình nghĩ thầm Triệu Thanh Hà đúng là nhân vật lợi hại.

Thường ngày Tổng Cảnh Thành không ăn cơm ở khách sạn Tổng Thành, nhưng hôm nay bởi vì có Triệu Thanh Hà, Tổng Cảnh Thành cương quyết trở về khách sạn, dĩ nhiên cũng biết chuyện Triệu Thanh Hà khai trừ một nữ nhân viên.

Tổng Cảnh Thành nghĩ mình đã đúng khi quyết định làm một ông chủ nhân rồi, năng lực làm việc của người phụ nữ anh chọn thật tin được nha!

"Thanh Hà, ngày mai anh đi một chuyến Thẩm Quyền, em muốn quà gì anh sẽ mua cho em." Tổng Cảnh Thành kéo Triệu Thanh Hà đang bận rộn lên phòng làm việc ở lầu hai.

"Không cần." Triệu Thanh Hà nhìn anh chăm chăm, ở dưới lầu, ngay trước mặt khách hàng và nhân viên, anh động tay động chân với cô cũng không sợ bị người khác nói linh tinh sao. Cô mới đến đây ngày thứ nhất liền nhìn ra, trong khách sạn không thiếu nữ nhân viên có tình ý đối với Tổng Cảnh Thành, đã là ông già ba mươi tuổi rồi còn trêu chọc hoa đào.

"Thế nào, không cần à? Anh nghe người ta nói Thẩm Quyền tiếp giáp với nước ngoài, sản phẩm của nước ngoài rẻ hơn so với chúng ta, còn không cần phải nộp thuế, anh mang một ít mỹ phẩm về cho em, làm cho em ăn mặc xinh đẹp hơn, khiến những người đàn ông mơ ước em đều hâm mộ chết Tổng Cảnh Thành anh!" Tổng Cảnh Thành tính toán đi Thẩm Quyền buôn bán một nhóm hàng lậu, làm tốt, có thể kiếm được □□ ngàn.

"Không đứng đắn!" Triệu Thanh Hà nói xong, liền đẩy anh ra đi xuống lầu.

Mới vừa đi tới quầy thu tiền thì một nữ nhân viên chạy tới nói: "Chị Triệu, trên tầng hai, số phòng 208 có vị khách nói dấm đường trong thịt của chúng ta có vấn đề, ông ta muốn trả lại món ăn."

"Được, tôi tới xử lý. Cô làm việc đi!" Triệu Thanh Hà nghĩ thầm tiêu chuẩn vệ sinh của khách sạn là hợp cách, khách hàng tố cáo hoặc là bói móc muốn ăn cơm chùa, hoặc là vô sự gây chuyện muốn trốn nợ, dĩ nhiên không ngoại trừ món ăn có vấn đề, nhưng mà cô đã kiểm tra cẩn thận cách làm việc của nhân viên nhà bếp, lúc ấy cô rất bội phục năng lực của Tổng Cảnh Thành, Tổng Cảnh Thành kinh doanh khách sạn định ra chế độ và quy định có thể tính là cấp năm sao, đồ ăn vệ sinh cũng đạt tới tiêu chuẩn khách sạn lớn.

Vô luận như thế nào, Triệu Thanh Hà nghĩ mình phải đi xử lý, có lúc làm ăn, bỏ rơi chi tiết nhỏ liền dễ dàng tạo thành tổn thất lớn, đợi qua vài năm, công ty sẽ chú ý hình tượng để tuyên truyền, quan hệ xã hội cũng càng lúc càng quan trọng, bây giờ vai trò của cô chính là xử lý nguy cơ mất uy tín của công

ty.

Triệu Thanh Hề gõ cửa, chờ nghe một câu đi vào, mới đẩy cửa bước vào.

Trước bàn ăn, Đinh Duệ đang phục vụ con trai Đinh Đình uống nước, khi anh thấy rõ người phụ nữ ở cửa thì trái tim nhất thời nhảy lờ hai nhịp, người phụ nữ này cùng người phụ nữ anh yêu sâu đậm——dáng dấp giống nhau như đúc, Đinh Duệ khẳng định anh không có nhìn lầm, ngay cả nốt ruồi giọt lệ ở dưới lông mi đều ở một chỗ giống nhau.

Một bên Đinh Đình đang nhai đùi gà, con mắt tròn vo trông thấy người phụ nữ ngày hôm qua, kinh ngạc rơi nước miếng, đưa ngón tay dính dầu mỡ ra, lầm bầm: "Ba, cô ấy chính là người phụ nữ ngày hôm qua cứu con, cô ấy là mẹ của con phải không?"

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người nói tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 15

Triệu Thanh Hề hơi ngẩn người, thoát nhìn người đàn ông này chừng hai mươi tuổi, lông mày rậm, sống mũi anh tuấn, tròn mắt thăm tháy, nhếch môi, là một trai đẹp đúng chuẩn, giày Tây, xem ra thân phận không tầm thường, bên cạnh có một bé trai kháu khỉnh, cùng người đàn ông giống như là chung một cái khuôn mẫu in ra.

Đinh Duệ khó có thể tin, lại có người phụ nữ có dáng dấp giống như đúc với người phụ nữ anh yêu sâu đậm, lên giọng nói: "Cô là ai?"

"Xin chào, tôi là Triệu Thanh Hề, nhân viên của khách sạn. Anh nói dăm đường của chúng tôi....."

Đinh Duệ vội vàng cắt đứt cô: "Ngừng, cô bao nhiêu tuổi? Cha mẹ là ai? Nhà ở nơi nào?"

Triệu Thanh Hề là lần đầu tiên gặp gỡ loại người không theo lẽ thường xuất bài, cô nhìn bé trai ngày hôm qua ở trong mưa, nghe thấy đứa bé cực kì khát vọng kêu cô vài tiếng mẹ.

Đinh Duệ cảm giác thấy sự luống cuống của mình: "Xin lỗi, dáng dấp của cô rất giống người tôi yêu."

"Mẹ, con đã nói cô là mẹ con chứ sao. Di còn nói không phải." Đinh Đình vội vàng để xuống đùi gà, lộc cộc chạy tới, giơ tay lên, làm tư thế muốn ôm: "Mẹ, bế, bế."

Triệu Thanh Hề thật là dở khóc dở cười.

Đinh Duệ cẩn thận quan sát Triệu Thanh Hề, chiều cao cơ thể..... Cũng không sai biệt lắm, anh không thể nào tin nổi, rõ ràng mấy năm trước, Long Thiên đã qua đời, làm sao có thể lần nữa hoàn hảo, không hao tổn gì xuất hiện ở trước mặt anh.

Anh móc ra bóp da, rút ra hình ảnh cùng với Long Thiên chụp chung: "Triệu tiểu thư, cô tới xem tấm hình này đi."

Một đôi cha con làm cô thật chóng mặt, Triệu Thanh Hề tò mò nhận lấy hình, cô gái trong hình không phải là cô lúc mười lăm mười sáu tuổi sao?

"Cô và Long Thiên thật giống như sinh đôi." Đinh Duệ bất đắc dĩ cảm thán.

Dưới ánh đèn sáng rọi, cô gái trong hình nhàn nhạt mỉm cười, Triệu Thanh Hề thật là muốn nhón nháo, cô vắn vẹo, uốn éo đồng phục làm việc, mỗi người là độc nhất vô nhị, có thể tìm tới người giống mình như đúc, tỷ lệ rất thấp, cô nhất thời nghĩ đến sinh đôi, không thể nào, nếu như cha mẹ sinh ra một đôi bé gái làm sao sẽ chỉ để lại cô, mà vứt bỏ một đứa bé khác? Không phù hợp logic.

"Bây giờ cô ấy ở nơi nào? Năm nay cô ấy hai mươi một tuổi sao?" Triệu Thanh Hề chần chờ hỏi.

Lúc Đinh Duệ hai mươi bốn tuổi đã là một ông chủ của công ty IT, nếu như Long Thiên còn sống, phải là một sinh viên sắp tốt nghiệp đại học, anh và cô sẽ là một đôi yêu nhau, bọn họ sẽ nhân lúc tuổi trẻ hăng hái cùng nhau du lịch khắp thế giới, chụp hình hôn nhau hoặc ôm..... Bọn họ đã từng yêu nhau như thế, đáng tiếc là tuổi trẻ dốt nát, chấp nhất lại u mê, Trương Duệ không có ý thức, mới có thể sớm vụng trộm ăn trái cấm, sinh hạ Đinh Đình.

Triệu Thanh Hề phát tay ý bảo người đàn ông hỏi hờn, người đàn ông này sưng sờ ở trước mặt cô là muốn làm cái gì? "Anh nói cô ấy bao nhiêu tuổi? Là 21 tuổi?"

"Ừ." Tầm mắt Đinh Duệ dừng ở trên người Triệu Thanh Hề: "Dáng dấp của cô và cô ấy thật sự là giống nhau như đúc."

“Bây giờ cô ấy ở nơi nào?” Triệu Thanh Hề hỏi.

Lúc Long Thiên mười bảy tuổi thì đi nước Anh tham gia cuộc tranh tài dương cầm, theo cô đi còn có cha mẹ Long Thiên, trên đường trở về gặp tai nạn máy bay, rơi xuống Thái Bình Dương.

Đinh Duệ nhớ lại chuyện cũ, cảm thấy rất đau lòng, hốc mắt dần dần nổi lên sưng mù mờ mịt.

Người đàn ông vậy mà sẽ khóc, Triệu Thanh Hề tức cười không dứt.

Cô nghĩ tạm thời đem chuyện riêng để một bên, trước giải quyết vấn đề đồ ăn: “Tiên sinh, anh nói dấm đường của thịt có vấn đề, là vấn đề gì?”

Đinh Duệ lau mắt: “Tôi tên là Đinh Duệ, cô tên là Triệu Thanh Hề? Thanh Hề, tên rất dễ nghe. Về phần món ăn này, vốn muốn khiếu nại mùi vị thịt quá mặn, thịt quá chín, hiện tại bỏ đi. Tôi trả tiền.”

Dấm đường của thịt là chiêu bài món ăn trong khách sạn, mặc dù trước kia Triệu Thanh Hề ăn rồi, nhưng nếu phải giải quyết vấn đề, thì phải tự mình thử một chút. “Tôi nếm thử một chút, nếu quả thật giống như anh nói, sẽ không thu tiền món này.”

Đinh Duệ giương mắt nhìn mẹ không để ý tới mình, giương con mắt như nai, ngửa đầu nhìn Đinh Duệ, thì thầm hỏi: “Ba, mẹ tại sao không để ý tới con?”

Đinh Duệ khề cau mày, nếu hai người giống nhau, Đinh Duệ gọi cô là mẹ..... Nếu như có thể, anh còn muốn..... Liên an ủi con trai: “Đinh Duệ, về sau con gọi cô ấy là dì có được hay không?”

“Không được, con muốn gọi cô ấy là mẹ.”

Triệu Thanh Hề không nhìn đôi cha con này, bản chất của thịt còn được, chính là hơi bị mặn.

Cuối cùng, lúc tính tiền thì Đinh Duệ lấy ra 100 nguyên, đòi phải trả tiền món ăn này.

“Đinh tiên sinh, nếu anh khiếu nại món ăn này, chúng tôi làm người bán, có trách nhiệm phụ trách với anh.” Triệu Thanh Hề kiên trì nói, hết lần này tới lần khác Đinh Duệ anh tuần cứ dùng sức bám lấy cô muốn ôm.

Đinh Duệ bỏ tiền lẻ vào bóp da, không trả lời mà là nói sang chuyện khác: “Buổi tối lúc nào thì xong việc? Tôi mời cô ăn cơm.”

Triệu Thanh Hề đang muốn nói chuyện, liền nghe thấy giọng nói không vui của Tổng Cảnh Thành: “Vợ, khi nào đi ăn cơm vậy?”

Đường đường là ông chủ khách sạn Tổng Thành, anh lại lớn giọng kêu một mỹ nữ xin cơm ăn, Triệu Thanh Hề thầm sợ: phản ứng đầu tiên là mặc kệ anh, cảm thấy anh lại gây rối rồi.

Tổng Cảnh Thành không phải gây rối, là ghen, dướng dáp người phụ nữ của anh quá quyến rũ rồi, mới đến ngày thứ nhất liền bị người mặc tây trang trước mắt, người đàn ông có dáng vẻ tri thức này coi trọng, Tổng Cảnh Thành chau mày lại, bảo đôi phu nhân: “Vị tiên sinh này, anh mang theo con riêng, còn muốn quyến rũ vợ tôi? Tôi cho anh biết, cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh dám muốn cô ấy, có tin hay không tôi cắt đứt “phái nam kiều ngạo” của anh!”

Tổng Cảnh Thành thấy bé trai cảnh giác trốn mất, nhìn chăm chăm vợ anh, xem ra sau này phải định ra quy củ, không thể để cho cô ăn mặc thật xinh đẹp. Anh mới không quản một lát thì lại cho anh thêm một tình địch!

Đinh Duệ liếc nhìn Tổng Cảnh Thành, nghĩ thầm thật là lỗ mãng, tục tằn, lấy ra danh thiếp của mình: “Thanh Hề, đây là phương thức liên lạc với tôi, cô có chuyện có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Triệu Thanh Hề nhận lấy, vừa nhìn —— Tổng giám đốc Đinh Duệ của Công Ty khoa học kỹ thuật Trường Giang, cô chợt nhớ tới kiếp trước hình như đã nghe qua công ty này, năm ấy mấy vì tinh mới vừa ra đời, công ty Trường Giang dẫn đầu chiếm cứ phân ngạch trên thị trường, trở thành công ty đứng đầu giới IT.

Tổng Cảnh Thành càng thêm tức giận khó nhịn, phóng hỏa, cô lúc nào thì nghiêm túc xem qua anh, còn dám nhìn chăm chăm tờ giấy rách? Tổng Cảnh Thành đoạt lấy, soạt một tiếng, danh thiếp bị xé thành hai nửa: “Anh giao hết tiền có thể đi được rồi, không cần đứng lý ở đây, làm trễ nãi các khách hàng xếp hàng ở phía sau chờ tính tiền.”

Đinh Duệ cười cười, ý vị sâu xa híp híp mắt, nắm tay con, đôi mắt bé trai rung rung lệ muốn được bế, đi khỏi.

Triệu Thanh Hề không nhìn thẳng Tổng Cảnh Thành, anh tức giận cái gì, còn ở trước mặt khách hàng, làm khách mất mặt, người ta tới khách sạn tiêu tiền, người ta là lấy tiền đưa cho anh đó!

Tròng mắt Tổng Cảnh Thành sâu đậm, hừ lạnh một tiếng, không vui kéo người phụ nữ không nhìn mình xoay người rồi đi: “Nói chuyện? Có phải em có tình ý đối với người đàn ông kia phải không?”

Bệnh thần kinh! Trái tim Triệu Thanh Hề bất ngờ bay lên một cỗ cảm giác vô lực, ghét bỏ nói: “Tổng Cảnh Thành, anh không cần ở đây gây sự, không nhìn thấy tất cả mọi người đều đang bận à!”

Ngụ ý anh là người rảnh rỗi? Ánh mắt Tống Cẩn Thành sâu hơn, anh yên tâm giao khách sạn cho cô trông nom bởi vì nhận định cô là người phụ nữ của anh, người khác còn chưa đủ tư cách đâu! Nghe giọng điệu của cô là đang đồ thừa anh chẳng những là dây dưa không ngót, còn bị ghét bỏ.

Tống Cẩn Thành giận: “Em đừng đi, em nói chuyện cho rõ ràng, em có tình ý đối với người đàn ông mang theo đứa bé vừa rồi phải không? Em không chịu nói thì cũng không cần làm việc, con mẹ nó, trong túi có mấy đồng tiền dơ bẩn liền muốn quyến rũ em, nhìn một chút xem em là người phụ nữ của ai!”

Triệu Thanh Hề tránh không thoát tay của anh, trong lòng mắng Tống Cẩn Thành lỗ mãng, thô lỗ, ngang ngược, không nói đạo lý: “Em đối với anh ấy không có ý gì, anh hài lòng chưa! Buông ra, em muốn làm việc.” Khách hàng xung quanh đi vào thỉnh thoảng liếc về hướng bọn họ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, tựa như đang vây xem động vật không vừa mắt trong vườn thú.

“Anh hài lòng, cực kỳ hài lòng!” Về mặt Tống Cẩn Thành lộ ra hài hước lại châm chọc, xoay người rời đi.

Bóng lưng Tống Cẩn Thành đi ra cửa, dáng vẻ muốn bùng nổ, rơi vào trong tầm mắt Triệu Thanh Hề, thật là không giải thích được! Triệu Thanh Hề thu hồi tầm mắt, xoay người “Khí định thần nhân” đi quầy thu tiền giúp một tay.

Nhưng lúc thu tiền thì cô cảm giác huyết Thái Dương thỉnh thoảng nháy, mấy lần thối nhầm 20 thành 10, buông tha nói: “Tiểu Yến, vậy thì cô tới thu tiền thôi.”

Triệu Thanh Hề đi tới cửa khách sạn đứng, trong chốc lát suy nghĩ đến tấm hình của Đinh Duệ, một lát trong đầu lại xuất hiện gương mặt tuần tú của Tống Cẩn Thành, người đàn ông thối tha, động một chút là âm tình bất định! Nếu ai gả cho anh ta, làm vợ anh ta, bảo đảm phải chịu tội!

Ặc, tại sao cô lại nghĩ đến vợ? Ai muốn làm vợ anh ta! Triệu Thanh Hề lắc lư đầu, thu hồi tưởng tượng.

—

Liên tiếp vài ngày, Tống Cẩn Thành không có đi tìm Triệu Thanh Hề, Triệu Thanh Hề không để ý, vẫn như cũ mỗi ngày quy củ kinh doanh khách sạn.

Có ngày buổi tối tan việc về nhà, Triệu Thanh Hề như cũ phải đi một đoạn đường nhỏ, hai bên đường nhỏ là cây ngô đồng cao bảy tám thước, lá cây rậm rạp chẳng chịt che kín bầu trời và ánh trăng sáng ngời, trên đường hoàn toàn là một mảnh tối đen.

Dần dần, Triệu Thanh Hề cảm giác phía sau có người đi theo, cô không dám quay đầu lại, chỉ sợ là tên cướp muốn cướp tiền sát hại tính mạng, cướp tiền cũng còn may, chỉ sợ đối phương cực kì hung ác, nếu là huỷ đi trong sạch của cô..... Càng nghĩ càng sợ, sắc mặt Triệu Thanh Hề tái xanh, a một tiếng, nhanh chóng chạy.....

Ra khỏi đường nhỏ tới đường lớn có nhiều người đến người đi, Triệu Thanh Hề mới dám dừng lại lấy hơi, vuốt ngực quay đầu lại nhìn quanh, không có ai đi theo, cô nghĩ thầm, chắc là đã bỏ rơi! Một phen hủ vía!

Buổi tối ngày hôm sau, Triệu Thanh Hề cảm thấy có lẽ tối qua là có người đùa dai, hơn nửa đêm uống rượu say đùa giỡn điên cuồng, vẫn tiếp tục đi cái đường nhỏ kia, thật không nghĩ đến, lại đi mấy bước thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân.

Hơn nữa càng lúc càng nhanh, trong tay Triệu Thanh Hề xách theo cái túi, nhìn chăm chăm gót giày cao 3 cm, tốc độ căn bản không nhanh được, đột nhiên có một bàn tay đang đặt lên vai, cô hô to một tiếng: “A! A! Cứu mạng với!”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 16

Edit: kimphuong172839

Kèm theo tiếng kêu hoảng hốt, Triệu Thanh Hề sững sờ không dám quay đầu lại: “Anh là ai? Anh muốn làm cái gì?”

“Không cho nói chuyện, đằng hoàng một chút giao tiền ra đây.” Ngày ấy, Lê Bảo Vinh đi khách sạn Tống Thành ăn cơm, thấy Triệu Thanh Hề chỉ huy nhân viên phục vụ, nghĩ thầm đây hẳn là bà chủ, liền muốn làm một chuyện, ở trên đường theo dõi mấy ngày, tối nay mới tìm thấy cơ hội ra tay.

Triệu Thanh Hề bị dọa sợ đến mức không thể nói chuyện, bỗng cảm thấy cái tay kia trượt ra rồi.

“Mẹ kiếp! Người phụ nữ của tao mày cũng dám động!” Gương mặt Tống Cẩn Thành u ám, nhanh chóng bắt lấy tay của Lê Bảo Vinh, soạt một tiếng, Lê Bảo Vinh ra sức gỡ bỏ tay ra, rút ra con dao đã sớm chuẩn bị từ trước.....

Tống Cẩn Thành không để ý lòng bàn tay bị cắt một vết thương, trong nháy mắt máu tuôn ra.

Lệ Bảo Vinh lộ ra nét mặt hung ác, thừa cơ hội tránh thoát Tổng Cẩn Thành, chạy ra ngoài.

“Mẹ nó, đừng chạy!” Tổng Cẩn Thành nhìn đau, đuổi theo hai bước, đột nhiên lại bị hòn đá ở ven đường vướng chân làm anh ngã lảo đảo.

“Tổng Cẩn Thành! Anh không sao chứ?” Triệu Thanh Hề hoảng hốt không dứt, chạy đến, cô theo ánh đèn yếu ớt xuyên qua tán lá đang xao động nhìn thấy bóng dáng Tổng Cẩn Thành nằm dưới đất. “Tổng Cẩn Thành, tại sao anh lại té xuống đất?”

“Chớ quấy rầy!” Tổng Cẩn Thành phẫn hận mắng mẹ nó!

Khoa cấp cứu.

Bác sĩ một mặt băng bó cho Tổng Cẩn Thành, một mặt mắng: “Vợ chồng hai người gây gỗ đúng không? Cho nên mới chơi dao găm, muốn cắt cổ tay tự sát, muốn lấy cái chết để uy hiếp đối phương à? Có thể đòi một chút nội dung vở kịch hay không hả? Có muốn mạng hay không? Nếu vết thương lại sâu thêm chút nữa, cái tay này liền tàn phế! Làm một người đàn ông cụt tay, xem anh còn thể nào cùng vợ mình ở trên giường làm! Ta nói, hai người gây gỗ thì gây gỗ, nhưng không thể kích động đến mức liều mạng, hơn nữa vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, có chuyện gì mà không giải quyết được!”

Triệu Thanh Hề ngạc nhiên nhìn chằm chằm bác sĩ đang băng bó, kỳ vọng ông có thể nhanh chút, nhìn dáng vẻ Tổng Cẩn Thành vừa toét miệng cười vừa đau đớn, thật làm người ta lo lắng.

“Bác sĩ, ông nhẹ một chút, anh ấy đau đến toát mồ hôi rồi.” Triệu Thanh Hề dăn dò.

Bác sĩ nhìn đôi nam nữ này: “Bây giờ mới biết đau lòng sao? Mới vừa rồi, lúc hai người cầm dao tại sao không suy nghĩ kỹ càng? Sau khi sự việc xảy ra lại đổi ý! Đáng đời! Có bản lĩnh thì cắt phía dưới của anh ta đi! Cô cũng không nhìn một chút vết thương sâu bao nhiêu, thua thiệt một người phụ nữ như cô thật đúng là xuống tay được! Vợ chồng sống chung phải dựa vào lẫn nhau, không thể chỉ có đàn ông chúng tôi nỗ lực, người phụ nữ cũng phải biết thương người đàn ông!”

Tổng Cẩn Thành cười giống như con mèo ăn vụng, anh nhìn Triệu Thanh Hề, Triệu Thanh Hề tức giận liếc anh một cái, không thèm để ý đến anh.

“Trong khoảng thời gian này không thể thấm nước, chờ sau khi vết thương kết vảy rồi cắt chỉ mới có thể hoạt động.....” Bác sĩ bắt đầu đi lắc đầu: “Ài, gia đình cãi nhau đến tai bệnh viện, cô cậu làm xấu mặt quá!”

Ông bác sĩ thao thao bất tuyệt cần nhân một đồng chuyện cho đến khi Triệu Thanh Hề lôi kéo Tổng Cẩn Thành ra khỏi phòng làm việc mới thôi nói.

“Anh ngồi ở chỗ này, em đi lấy thuốc.”

“Vợ! Tất cả nghe theo em!” Tổng Cẩn Thành mở ra bàn tay trắng mập, mắt cười giống như là ngậm vào ánh sao.

Triệu Thanh Hề không nói gì. Lướt nhanh, vô si!

Rời khỏi phòng phát thuốc, Triệu Thanh Hề xách theo túi thuốc trở lại hành lang thì thấy mấy cô y tá vây quanh Tổng Cẩn Thành nói chuyện rất vui vẻ. Người này thật đúng là đến chỗ nào cũng có thể chọc phụ nữ.

“Đi thôi. Đi về!” Triệu Thanh Hề đi tới, bày ra vẻ mặt khó chịu cho anh coi!

“Các cô cứ trò chuyện tiếp đi, vợ tôi gọi tôi về nhà rồi!” Tổng Cẩn Thành cười đứng dậy.

Chờ đi ra bệnh viện, đi trên đường, Triệu Thanh Hề muốn phát ra lửa giận trong lòng, lại cảm thấy không có lý do nào để làm vậy. Hai người không quen không biết, anh là ông chủ, cô là nhân viên, một cao một thấp, không cùng một con đường.

“Vợ à, em nói vài lời đi!” Mấy ngày trước, Tổng Cẩn Thành vẫn còn nổi nóng, cho nên đi Thâm Quyển ở lâu mấy ngày, hôm nay mới trở lại, sau khi trở lại cũng không vào khách sạn mà đứng ở đối diện, cách dòng xe cộ người đến người đi đông đúc, nhìn Triệu Thanh Hề qua tấm kính. Muốn chờ cô chủ động lấy lòng!

“Có cái gì hay mà nói!” Món nợ lúc trước còn chưa có tính toán đây! Ngày đó, anh sập cửa tức giận đi ra còn rõ mồn một trước mắt cô.

“Mấy ngày tới anh không thể thấm nước, em phải chăm sóc anh đó, cho nên tối nay em ở nhà anh đi, bằng không anh muốn tắm gội đều không tiện!” Tổng Cẩn Thành cười.

“Không cần tắm, chịu đựng! Thôi không chết được đâu!” Triệu Thanh Hề bĩu môi.

“Phục vụ người đàn ông của mình còn không vui lòng! Vợ à, sớm muộn gì em cũng phải phải phục vụ anh tắm ngủ, lên giường.....” Tổng Cẩn Thành cười to.

“Tổng Cẩn Thành, anh có thể chớ đem chữ vợ treo ngoài miệng hay không? Em không phải vợ của anh, anh kêu như vậy là bôi nhọ thanh danh của em.” Triệu Thanh Hề bức bối, mấy ngày nay nhân viên trong khách sạn, trừ Trương Huệ Đình, đoàn người thấy cô liền kêu bà chủ.

Tổng Cẩn Thành đột nhiên kẻ sát Triệu Thanh Hề, cúi đầu xuống nhẹ nói: “Người phụ nữ miệng nói một đường, lòng nghĩ một nẻo! Em dám nói em không có tình ý với anh không?”

“Ai có tình ý với anh!”

“Không có tình ý thì em phát giận cái gì hả? Đám y tá kia muốn dính lên anh, anh có biện pháp gì? Anh cũng không thể treo tấm bảng ở trước ngực, trên đó viết: Tổng Cẩn Thành thuộc sở hữu của Triệu Thanh Hề!”

“Tóm lại em đối với anh không có tình ý gì!” Triệu Thanh Hề quyết tâm bảo vệ lãnh địa của mình.

“Thanh Hề, em đối với anh có tình ý hay không trong lòng em hiểu!” Tổng Cẩn Thành cũng không chọc thủng cô.

Triệu Thanh Hề biết mình nói không lại anh, tiếp tục đi về phía trước, đi hai bước, quay đầu lại nhét túi thuốc vào trong tay Tổng Cẩn Thành: “Anh tự về nhà đi, em không theo cùng!”

Dù Tổng Cẩn Thành có thừa nhẫn nại cũng bị mài không sai biệt lắm, ánh mắt lạnh lẽo: “Triệu Thanh Hề, em sợ hãi cái gì? Anh đây đưa ba tháng với em chỉ mới hôn môi, em đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh sao? Anh cho em biết, lấy tính tình của anh sớm đã đưa em lên giường!”

“Lưu manh, giả tạo, hỗn đản!” Triệu Thanh Hề cảm thấy người này càng ngày càng lộ ra diện mạo thật của mình rồi.

“Vào lúc này mới mắng chửi? Em nhìn một chút đầu gối của anh, tay phải của anh, không phải vì em mà bị thương!”

Triệu Thanh Hề nổi giận, cứng ngắc nửa phút, xoay người liền chạy, chạy đến đối diện trạm xe buýt mới ngừng lại thở dốc một hơi.

—

Ngày hôm sau, Triệu Thanh Hề vẫn như cũ đi làm ở khách sạn Tổng Thành, thấy Tổng Cẩn Thành không có tới, cô cũng được yên tĩnh.

Buổi trưa, đang ăn cơm thì Đường Lệ Na gọi điện thoại nói cha mẹ của cô tới thành phố muốn trả tiền lại cho Tổng Cẩn Thành.

Triệu Thanh Hề không thể làm gì khác hơn là tạm thời về nhà.

Triệu Kim Sinh muốn tận mặt đem tiền trả lại cho Tổng Cẩn Thành. “Ba mẹ, hai người đưa tiền cho con, con đi trả cho anh ta, ba mẹ khỏi mất công đi một chuyến nữa.”

Tôn Ngọc Hương vẫn còn nổi nóng, xì mặt không chủ động nói chuyện với con gái, liền nói với chồng: “Ông cho rằng tôi muốn gặp họ Tổng kia hay sao? Chúng ta còn không phải vì cùng cậu ta thanh toán tiền, bảo cậu ta không được phép trở lại đây đưa con mình, bằng không loại người không biết xấu hổ này, cậu ta chủ động đi tới, tôi cũng sẽ không liếc mắt nhìn.”

“Thanh Hề, bây giờ gọi điện thoại cho cậu ta, hẹn cậu ta ở đâu đó, ba và mẹ của con tự mình đem tiền trả lại cho cậu ta.”

Tổng Cẩn Thành nhận được điện thoại của Triệu Thanh Hề thì trong lòng rất vui mừng, rốt cuộc người phụ nữ này cũng mở lòng, chủ động nhận lỗi, nhưng đợi cô vừa mở miệng, Tổng Cẩn Thành lập tức muốn đập điện thoại di động.

Tổng Cẩn Thành đang buồn rầu bỗng nhìn thấy tay phải bị băng bó của mình, đột nhiên nghĩ ra biện pháp.

Ba mẹ Triệu thấy Tổng Cẩn Thành cũng lười nói lời khách sáo: “Tổng tiên sinh, nơi này là 8000 ngàn, cậu điếm lại đi, một chút cũng không thiếu.”

Tổng Cẩn Thành nghiêng đầu nhìn Triệu Thanh Hề co đầu rúc cổ đứng ở sau lưng cha mẹ vợ, thấy đối phương đang nhìn bức tranh trên tường, ngay cả một ánh mắt cũng không cho anh. Giỏi nhất là làm ngơ anh, Tổng Cẩn Thành nói: “Bác trai bác gái, tiền này thật không cần trả lại, cứ cho là con đưa cho lễ ra mắt. Con thích Thanh Hề, không bao lâu nữa, con sẽ nhờ cha mẹ con tới cửa cầu hôn.”

Dừng một chút, còn nói: “Bác trai bác gái, hai người nhìn tay của con này, còn có chân con nữa, đều tại tôi qua vì cứu Thanh Hề mới bị thương. Tình cảm con đối với Thanh Hề là đồ cả máu.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 17

Không đợi Triệu Kim Sinh phản bác lại, Triệu Thanh Hề đã tức giận nghiêng đầu không nghĩ đến ý anh.

Triệu Kim Sinh hỏi: “Cậu nói là thật? Cậu vì cứu con gái tôi mà tự khiến mình bị thương?”

“Là bị thương trong quá trình vật lộn với tên cướp.” Tổng Cảnh Thành nói xong, ngửa đầu cười một tiếng với Triệu Thanh Hề.

“Cám ơn cậu!” Cha mẹ Triệu liếc nhau một cái. “Chuyện của hai người, tôi mặc kệ rồi, thích sao thì làm vậy đi!” Nói xong, Triệu Kim Sinh liền lôi kéo Tôn Ngọc Hương đi: “Thanh Hề, chuyện sau này chính con làm chủ, người đàn ông này có tin được hay không, do con quyết định!”

Triệu Thanh Hề muốn cãi cũng không cãi được: “Tổng Cảnh Thành, anh khôn kiếp! Anh xem anh làm ba mẹ em tức giận bỏ đi rồi!”

“Anh đâu có làm bọn họ tức giận, là cha mẹ vợ giao phó em cho anh đó!” Tổng Cảnh Thành nâng lên tay phải bị băng bó: “Đi thôi, nên đi bệnh viện đổi thuốc rồi!”

“Muốn đi tự anh đi, em không rảnh!” Triệu Thanh Hề vẫn còn nổi nóng.

“Thiệt tình, em nổi nóng cái gì! Thanh Hề, em có thích anh hay không, trong lòng em rõ ràng, em còn phủ nhận nữa, có tin hay không anh muốn em!” Tổng Cảnh Thành ung dung nói.

Triệu Thanh Hề thoáng chốc không thể nói gì nữa, trên mặt lúc thì trắng lúc thì đỏ, đúng vậy, cô đối với anh là có cảm giác. Tổng Cảnh Thành trừ miệng mồm lợi hại ra, những cái khác cô đều rất ngưỡng mộ, có năng lực, có khát vọng, biết làm ăn.....

Tổng Cảnh Thành đứng lên: “Đi thôi, đi theo anh đến bệnh viện.”

Rốt cuộc Triệu Thanh Hề vẫn đi theo anh đến bệnh viện.

Cô tự an ủi mình chỉ là có lòng đồng cảm, mới có thể đồng ý cùng anh đi đổi thuốc.

Tổng Cảnh Thành liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh: “Vui vẻ lên chút, gương mặt khổ sở làm cái gì?”

“Tổng Cảnh Thành, nếu như đổi thành em làm cha mẹ anh tức giận nói không nên lời, anh còn có thể cười vui vẻ như vậy sao?” Triệu Thanh Hề hỏi ngược lại anh.

Tổng Cảnh Thành nghe vậy, ánh mắt u ám, nắm tay Triệu Thanh Hề: “Triệu Thanh Hề, anh thích em, anh muốn em làm người phụ nữ của anh! Mà em cũng yêu thích anh, chỉ là em không dám thừa nhận! Tổng Cảnh Thành anh có thể nói với bất luận kẻ nào, anh thích em... em dám không?”

Người đi trên đường rồi rít ghé mắt, Triệu Thanh Hề đỏ mặt cúi đầu.

Đến bệnh viện đổi thuốc, mới ra cửa bệnh viện, không nghĩ tới sẽ đụng mặt Phan Hiểu Yến. Phan Hiểu Yến nghe Lý Ba nói Tổng Cảnh Thành bị thương, mới tới bệnh viện.

Cô vừa thấy Triệu Thanh Hề đi bên cạnh Tổng Cảnh Thành liền nói: “Này, họ Triệu, tôi nói cô thật là không biết xấu hổ mà, anh Thành của tôi cũng bị cô làm hại nên mới bị thương tay. Tại sao cô còn dây dưa không dứt với anh Thành? Tôi cho cô biết, cô chỉ là vật thể thân mà thôi, người anh Thành thích là bạn thời trung học của anh ấy ‘Tôn Bội Quỳnh’, đáng đáp của Tôn Bội Quỳnh đẹp hơn cô nhiều!”

“Phan Hiểu Yến, cô câm miệng!” Về mặt Tổng Cảnh Thành hung dữ, muốn kéo Triệu Thanh Hề đi.

“Em càng muốn nói, chị Bội Quỳnh rõ ràng đẹp hơn cô, trình độ học vấn lại cao hơn cô, nếu như chị Bội Quỳnh không ra nước ngoài, hai người họ đã sớm kết hôn! Tháng sau chị Bội Quỳnh sẽ trở về nước, tôi xem họ Triệu có còn ngang ngược thế nào được!” Phan Hiểu Yến chống nạnh nói.

Thì ra kiếp trước Tổng Cảnh Thành không kết hôn, cả đời độc thân là vì một người phụ nữ. Triệu Thanh Hề nghĩ đến chỗ này, trong lòng cũng có chút ảm đạm, thua thiệt cô còn tưởng rằng anh có thể là thích đàn ông, hoặc là phương diện nào có vấn đề, thì ra đều là cô đoán mò, trong lòng người ta cất giấu một người phụ nữ khác! Cô còn là một vật thay thế.

Vành mắt Triệu Thanh Hề ửng đỏ, nhét thuốc vào trong tay Tổng Cảnh Thành: “Tự anh trở về đi.”

Tổng Cảnh Thành cũng tức giận không nhẹ: “Phan Hiểu Yến, cô muốn gây rối đúng không? Chuyện của tôi còn chưa tới phiên cô trông nom! Cô phá hư chuyện của tôi, tôi muốn cô không chết từ từ được!”

Sắc mặt tuấn tú của anh như Môn Thần, Phan Hiểu Yến nhất thời ngắc ngứ cả người.

Triệu Thanh Hề đã sớm chạy ra khỏi bệnh viện, sau đó cũng không đi đến khách sạn mà trở về nhà trọ.

Sau hai ngày, Triệu Thanh Hề mới hạ quyết tâm tiếp tục đi làm.

“Chị Triệu, ngày hôm qua có vị khách hàng tìm chị, nhưng chị không có tới.” Tiểu Lý thấy Triệu Thanh Hề tới, đi lên trước nói.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Không biết, hình như là nói muốn cho chị xem một phần văn kiện.”

Triệu Thanh Hề suy nghĩ một chút, gần đây cô không cùng người nào liên lạc mà.

Đình Duệ đem tài liệu từ bệnh viện phụ khoa thu thập tới đưa cho Triệu Thanh Hề xem, Triệu Thanh Hề gần như là hóa đá.

Cô và Long Thiên lại là chị em sinh đôi!

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 18

Edit: kimphuong172839

Sấm sét giữa trời quang, Triệu Thanh Hề không dám tưởng tượng, cô làm sao có thể cùng cô bé kia là chị em sinh đôi: “Anh là như thế nào tra được?”

“Dùng tóc của cô và gen tồn tại trong máy vi tính của Long Thiên làm so sánh!” Đình Duệ nói. Năm đó, sau tai nạn máy bay, xác nhận người thân, chính là dùng hồ sơ gen mà bác sĩ thiết lập lúc Long Thiên ra đời.

Triệu Thanh Hề không biết nên nói như thế nào, không được, cô phải về nhà hỏi rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Kiếp trước không có xảy ra sự việc này, kiếp này trùng sinh chẳng lẽ liền thân thể của cô cũng phát sinh biến hóa rồi sao?

Tổng Cảnh Thành vừa đứng lúc từ trên xe bước xuống, thấy Triệu Thanh Hề tức giận lao ra khách sạn, tưởng cô vẫn còn đang giận chính mình, anh có thể nói thật với cô tình cảm năm đó, nhưng không thể giăng một gậy chết tươi anh như vậy. Ai mà không có một quá khứ đây.

“Thanh Hề, em đi đâu vậy? Em nghe anh giải thích có được hay không. Anh và Tôn Bội Quỳnh đã sớm không có liên lạc, cô ấy ở nước Mỹ sống hay chết đều không liên quan tới anh.....”

“Hiện tại em không rảnh nghe anh giải thích. Em phải về nhà.” Triệu Thanh Hề quay lại nhìn Tổng Cảnh Thành: “Anh có rảnh không? Chờ em về nhà.”

“Yes Sir~.” Tổng Cảnh Thành nói xong, liền đi lái xe.

Sau khi Triệu Thanh Hề lên xe, chiếc xe liền giống như mũi tên rời cung bay ra ngoài.

“Thanh Hề, em nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trong lòng Tổng Cảnh Thành vui mừng, Thanh Hề không có giận anh.

Triệu Thanh Hề đầu đầu nhúc nhúc: “Anh đến rồi sẽ biết.”

Tôn Ngọc Hương thấy con gái trở lại, có chút kỳ quái, trong lòng lại đang nổi nóng, liền không muốn để ý tới Triệu Thanh Hề. Bà không coi trọng Tổng Cảnh Thành, cố tình con gái chính là muốn cùng họ Tổng ở chung một chỗ.

“Mẹ, con đến cùng có phải con ruột của cha mẹ không? Tại sao trên đời này còn có một người chị em với con?” Triệu Thanh Hề vào nhà liền đặt câu hỏi: “Cái gì, con không phải là con ruột của mẹ? Mẹ con mười tháng hoài thai, tần tần khổ khổ sinh hạ con, có thể không phải ruột thịt sao?” Tôn Ngọc Hương trả lời, thật là tức chết bà. Còn có chuyện con gái chất vấn mẹ sao?

“Mẹ xem phần báo cáo này đi, phía trên biểu hiện con và một cô gái khác là sinh đôi. Mẹ, khi đó mẹ sinh hai đứa con gái, vứt bỏ đi một đứa sao?” Trong lòng Triệu Thanh Hề nghi ngờ, nếu như mẹ kiên trì nói chỉ sinh một đứa, chuyện này liền kỳ hoặc.

“Cái gì, con còn có một người chị em? Mẹ chỉ sinh một đứa con gái mà!” Tôn Ngọc Hương giờ mới hiểu được vấn đề con gái truy cứu.

Tổng Cảnh Thành đứng ở một bên nghe, trong lòng cũng cảm giác không thể tin được, anh đi tới kiểm tra bản báo cáo, bệnh viện trung tâm thành phố ra báo cáo, không giả rồi: “Bác gái, phía trên này ý tứ đúng là Thanh Hề còn có một người chị hoặc là em gái nữa.”

Vừa gặp Triệu Kim Sinh tan việc về nhà ăn cơm trưa. Tôn Ngọc Hương nóng nảy đi tới cửa, hỏi chồng đang khóa xe đạp: “Kim Sinh, Thanh Hề nói năm đó tôi là sinh đôi, nó nói nó còn có một người chị hay em gái, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, ông nói với tôi đi. Năm đó tôi khó sinh, là sinh ra mấy đứa bé?”

Triệu Kim Sinh dừng lại, nhặt lên cây chổi rút xuống đất: “Lộn xộn cái gì sinh đôi, lúc ấy chúng ta chỉ sinh một đứa bé là Thanh Hề.”

“Cha, cha xem một chút phần tài liệu báo cáo này, con và một cô gái khác DNA 99% phù hợp.” Triệu Thanh Hề đưa lên bản báo cáo.

Triệu Kim Sinh nhìn cũng không nhìn, đẩy ra, mặt đen lại: “Đây là cái đồ chơi gì, người nào làm cho? Cha sinh mấy đứa bé cha sẽ không biết sao! Hai mươi một năm trước, ở trong phòng sinh bệnh viện phụ khoa, mẹ con chỉ sinh một mình con thôi.”

Thật ra thì Triệu Thanh Hề chỉ muốn hỏi cho rõ ràng tại sao lại có sự kiện kì lạ như thế. Nhưng cha cô phản ứng thật quá khích, từ nét mặt Triệu Kim Sinh mà xem, hình như đang gạt chuyện gì.

Tổng Cảnh Thành thấy Triệu Thanh Hề gấp gáp, liền mở miệng nói: “Bác trai bác gái, Thanh Hề chỉ muốn từ trong miệng hai bác cho ra đáp án, dù sao phần báo cáo này không phải giả rồi.”

“Đúng vậy, ba mẹ, con đã xem qua hình một cô gái khác. Đáng đáp cô bé kia cùng con giống nhau như đúc.”

Triệu Kim Sinh đành nuốt giọng điệu, ánh mắt trầm trầm ngắm nhìn đứa con gái xinh đẹp, bí mật dấu diếm mấy chục năm, cuối cùng vẫn không đối gạt được.

P/S: Sau đó sẽ rất cầu huyết.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 19

Edit: kimphuong172839

Triệu Kim Sinh thờ dài, cũng không quản về mặt Tôn Ngọc Hương là cái gì.

Năm đó, vợ ông đang mang thai, đi lên núi hái chút nấm ăn, không ngờ lại bất cẩn từ trên sườn núi té xuống, sau đó được đưa đến bệnh viện ở thị trấn, bác sĩ nói vợ ông sẽ sinh non.

Bởi vì Tôn Ngọc Hương té xuống thì bụng đã sớm động thai khí, mà khi đó kỹ thuật y học còn chưa có phát triển, không có mấy vị bác sĩ dám cho phụ nữ có thai làm phẫu thuật.

Tôn Ngọc Hương khổ sở gào khóc thảm thiết, cực khổ một đêm lại sinh ra một đứa bé gái đã chết.

Triệu Kim Sinh biết vợ rất thích con gái, ông sợ sau khi vợ tỉnh lại biết chuyện này sẽ không sống nổi nữa.

Cho nên cả đêm Triệu Kim Sinh lén lút đi lên thành phố, ông nguy trang thành nhân viên quét dọn vệ sinh trong bệnh viện, từ phòng trẻ con trộm một đứa bé gái ra ngoài.

Sau khi Triệu Kim Sinh ôm đứa bé ra ngoài, đứng ở phía dưới đèn đường cẩn thận nhìn, càng xem càng cảm thấy đứa bé gái trong ngực xinh đẹp động lòng người.

Ông nghĩ thầm, về sau liền nuôi đứa bé này như con ruột của mình. Nói nuôi liền nuôi 21 năm. Mất thấy thành tích học tập của con gái từ tiểu học đã bắt đầu cầm cờ đi trước, Triệu Kim Sinh càng phát giác đứa nhỏ này là phúc khí của Triệu gia.

Ông khổ cực dấu diếm 21 năm, không nghĩ tới hôm nay bí mật này bị công khai.

Triệu Thanh Hề ha ha mà cười, một lần trùng sinh, vậy mà biết được thân thế của mình. Có muốn cầu huyết như vậy hay không! Cô biết thân thế thì có thể làm gì chứ? Cha mẹ coi cô như con ruột do chính mình sinh ra, nuôi cô học lên đại học, muốn vắn vất vắn, còn cha mẹ ruột và chị em của cô thì đã không còn ở trên đời rồi.

Tôn Ngọc Hương khóc như mưa, ngậm đắng nuốt cay nuôi con gái hai mươi năm lại không phải con ruột mình: “Triệu Kim Sinh, ông thật khôn kiếp, ông dấu diếm tôi hai mươi năm qua, con gái của tôi đã sớm chết rồi. Ông trả con gái lại cho tôi?”

“Mẹ, con chính là con gái của mẹ. Mẹ.” Triệu Thanh Hề an ủi mẹ gần như đang điên cuồng: “Mẹ, con chính là con gái của mẹ.”

Nói xong, hai mẹ con liền ôm nhau.

Tổng Cảnh Thành nhìn cha Triệu, lại nhìn hai mẹ con đang ôm nhau.

Anh muốn an ủi Thanh Hề, trong lòng cảm thấy cô rất đáng thương.

“Ba mẹ, không có việc gì. Con chỉ muốn biết rõ ràng. Về sau con vẫn là con gái ngoan của hai người, ba mẹ vẫn là ba mẹ tốt nhất.” Triệu Thanh Hề lắng nghe nói.

Người một nhà an tĩnh ăn bữa cơm, sau đó Triệu Thanh Hề nói phải về thành phố.

Chạy trên quốc lộ mới, Tổng Cảnh Thành thấy Triệu Thanh Hề còn buồn bã: “Vẫn còn đau lòng sao? Mặc dù ba mẹ ruột thịt không còn nữa, nhưng em còn có ba mẹ nuôi mà. Đừng sợ, về sau còn có anh luôn bên cạnh em. Anh thích em rồi, về sau chúng ta sẽ làm cha làm mẹ, sẽ có cục cưng của mình, chúng ta khẳng định sẽ không giống như bọn họ, ngay cả đứa bé của mình cũng không bảo vệ được.”

Nói mát!

Triệu Thanh Hề không trả lời, cô rất yên tĩnh.

“Vợ, em đừng không nói lời nào như vậy, trong lòng em nghĩ cái gì em hãy nói ra, đừng để ở trong lòng.” Tổng Cảnh Thành lo lắng vợ anh sẽ kim nén thành bệnh: “Em nghĩ thông suốt đi, trời sắp xuống có người đàn ông của em chống đỡ.”

Tổng Cảnh Thành thao thao bất tuyệt nói một đồng chuyện với cô, Triệu Thanh Hề quay đầu lại, cười cười: “Có ai an ủi người khác như anh sao?”

Tổng Cảnh Thành cười hắc hắc hai tiếng.

Triệu Thanh Hề nhìn Tổng Cảnh Thành mà cười: “Tổng Cảnh Thành, anh có còn muốn em làm bạn gái của anh hay không?”

“Muốn.” Trái tim Tổng Cảnh Thành như ngừng đập.

“Em có thể đồng ý làm bạn gái của anh nhưng trước hết em muốn anh phải từ bỏ một thân tật xấu, ví dụ như.....” Triệu Thanh Hề nghĩ thầm, mình thật vất vả được trùng sinh, không thể nói như rồng leo(*), có tham vọng quá cao. Tổng Cảnh Thành đối với cô không tệ, mấy tháng qua, tim của cô cũng không phải bằng sắt, đã sớm nghiêng về Tổng Cảnh Thành.

(*): yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp.

“Được được, vợ, anh nhất định sửa đổi, em nói cái gì anh đều sửa đổi.” Tổng Cảnh Thành nói xong, cũng không quản đang ở trên xe, nghiêng người hôn một cái lên má Triệu Thanh Hề: “Bà xã, em thật là thơm.”

—

Trở lại khách sạn Tổng Cảnh Thành, Triệu Thanh Hề mới vừa xuống xe, nhân viên phục vụ liền chạy đến nói: “Bà chủ, chị đã về rồi, trong khách sạn xảy ra chuyện lớn rồi.”

Triệu Thanh Hề nghe nhân viên phục vụ tóm tắt tình hình hiện tại, vội vàng chạy vào trong khách sạn.

Ổng nước ở phòng bếp bị vỡ, nước lan tràn ra đầy đất — nghiêm trọng giống như nước ngập chùa Kim Sơn.

“Mới vừa rồi ông chủ ở kế bên qua đây nói, nước bên chúng ta chảy qua làm nhà ông ta cũng bị nước thấm ướt, muốn chúng ta thường tiền đấy.”

Tổng Cảnh Thành cẩn thận ngó nhìn nóc nhà và vách tường ở nhà bếp, mỗi tháng thiết bị trong khách sạn đều sẽ có người đến kiểm tra, nếu như có vấn đề, nhân viên sửa chữa sẽ kịp thời thay thế thiết bị mới, mà trước mắt ổng nước bị vỡ này xem ra cũng giống như là hàng mới, Tổng Cảnh Thành tốn tiền mua trang thiết bị đều không phải là loại hàng rẻ tiền, xưa nay chất lượng rất bảo đảm.

Anh hoài nghi việc này có vấn đề. Mà chuyện cấp bách bây giờ là chặn cái ổng lại để khách sạn vận hành bình thường như trước. Khách sạn Tổng Cảnh Thành đã sớm có danh tiếng tại đây, làm ăn cực kì tốt, cho nên không thể bởi vì vỡ ổng nước mà làm trễ nãi anh kiếm tiền.

Tổng Cảnh Thành xử lý hiện trường đầu vào đấy: “Thanh Hề, em đi ra ngoài trước đi, trên đất rất bẩn, cẩn thận làm ướt giày của em.”

Nửa tiếng sau, thợ sửa ổng nước lần nữa thay ổng nước mới cho nhà bếp.

Triệu Thanh Hề thấy Tổng Cảnh Thành cầm ổng nước vỡ lên xe, liền hỏi anh: “Tổng Cảnh Thành, anh để ổng nước vỡ lên xe làm cái gì? Đều vô dụng.” Chẳng lẽ đem ổng nước vỡ đi bán?

Tổng Cảnh Thành nghiêm mặt, đưa tay ý bảo Triệu Thanh Hề đến gần chút: “Chuyện xảy ra ngày hôm nay có chút đột ngột, anh hoài nghi là có người ở phía sau làm loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trở Thành Người Yêu

Edit: kimphuong172839

Chẳng lẽ Tổng Cảnh Thành muốn hóa thân làm Holmes? Triệu Thanh Hề ghé đầu nhìn ống nước thật kĩ, xem ra chất lượng rất tốt, hình như không thành vấn đề.

“Thanh Hề, em về tiệm xem, thấy người nào khả nghi thì để ý một chút, anh đi tìm người bạn làm cảnh sát nhờ điều tra chuyện này.” Tổng Cảnh Thành nắm tay Triệu Thanh Hề: “Em chính thức làm bạn gái của anh mới ngày đầu tiên liền xảy ra chuyện như vậy, anh thật vô dụng.”

Lần đầu tiên Triệu Thanh Hề thấy dáng vẻ nhụt chí của Tổng Cảnh Thành như vậy, trùng sinh một lần cô nên nắm chắc vận mệnh của mình, vậy mà hôm nay tim của cô cũng đã hướng về Tổng Cảnh Thành.

Cô cười cười, nắm Tổng cánh tay cường tráng của Cảnh Thành: “Không có việc gì, anh mau đi đi. Trong tiệm có em coi chừng rồi.”

“Ồi kìa, vẫn là bà xã biết đau lòng vì chồng, tội, hôn một cái.” Tổng Cảnh Thành không biết xấu hổ tiếp cận môi cô.

“Không đứng đắn.” Triệu Thanh Hề nghiêng đầu bừa bãi, sau lưng đứng ngồi không yên, cô sợ có người nhìn thấy cảnh này.

Không tới hai ngày Tổng Cảnh Thành nhờ quan hệ với bạn bè đã tra ra hung thủ vụ án vỡ ống nước.

Thì ra là Vu Văn Bản có lòng trả thù, anh ta cố ý cùng với lão Vương ở kế bên khách sạn Tổng Cảnh Thành mưu tính chuyện này.

Lão Vương ở kế bên có mở một quán ăn nhỏ, bình thường không có nhiều khách hàng lắm, thỉnh thoảng khách vào quán cũng chỉ ăn tô mì thịt bò, khách hàng thưa thớt, buôn bán càng ngày càng ế ẩm, lại thấy mỗi ngày khách sạn Tổng Cảnh Thành khách đến đông đúc, đèn đuốc sáng trưng nên tâm sinh đồ kỵ, mọi người đều là mở tiệm cơm, tại sao mỗi ngày họ Tổng đều kiếm được nhiều tiền, thế nhưng ông lại ngay cả một đồng lời cũng kiếm không ra, còn thế nào nuôi gia đình, nuôi vợ con?

Lúc Vu Văn Bản tìm đến Triệu Thanh Hề, lão Vương vừa đứng lúc nhìn thấy một màn này. Vu Văn Bản còn vào trong quán của ông ăn uống, lão Vương liền nảy sinh một kế, chủ động liên lạc với Vu Văn Bản, làm ra một vụ án như vậy. Lão Vương muốn phá hư việc buôn bán của khách sạn Tổng Cảnh Thành, đã kích đối thủ, còn Vu Văn Bản là muốn phá hư tình cảm giữa Thanh Hề và Tổng Cảnh Thành, khách sạn gặp chuyện không may, Triệu Thanh Hề làm người phụ trách, là người đầu tiên không thoát khỏi có liên quan, một khi Tổng Cảnh Thành trách tội xuống, Triệu Thanh Hề nhất định sẽ bị đuổi, anh liền có cơ hội trở lại với Triệu Thanh Hề.

Sau khi Triệu Thanh Hề nghe nói chuyện này, kinh ngạc đến mức cảm đều muốn rớt xuống rồi, không ngờ Vu Văn Bản lại trả thù cô.

Tổng Cảnh Thành lái xe đưa Triệu Thanh Hề cùng đi đến nhà Vu Văn Bản chất vấn anh ta.

Hình như Vu Văn Bản cũng cảm thấy sự việc đã bại lộ cho nên sau khi mở cửa nhìn thấy Triệu Thanh Hề, vẫn trở vào trong nhà chơi trò chơi như cũ - Hồn Đầu La.

Trò chơi của những đứa bé mười mấy tuổi.

“Vu Văn Bản, mày thật bỉ ổi, làm ống nước trong tiệm của tao bị vỡ, tao cho mày biết, tất cả chứng cứ đều ở trong tay tao, tao chỉ cần giơ một ngón tay, mày lập tức phải đi bóc lịch trong tù.” Tổng Cảnh Thành tìm đến cái ghế ngồi xuống, lại vỗ vỗ Triệu Thanh Hề, ý bảo cô cũng ngồi đi.

“Chi bằng anh? Hừ, anh có bản lĩnh đó sao? Mở một khách sạn rách nát cũng muốn kiêu ngạo, tháng sau tôi sẽ đi làm việc ở cơ quan, nhân viên nhà nước thì nở mày nở mặt hơn một thương nhân như anh nhiều.” Vu Văn Bản vừa nói vừa hung ác ấn bàn phím, giống như quái vật trên màn hình chính là Tổng Cảnh Thành, anh ta đạt được điểm là vì giải cứu Triệu Thanh Hề.

“Vu Văn Bản, về sau anh thu hồi tâm tư lại đi, chúng ta không làm được người yêu của nhau, có thể làm bạn bè bình thường, nếu làm tới không thể nhìn mặt nhau thì trong lòng mọi người đều không dễ chịu, tóm lại, tự giải quyết cho tốt.” Triệu Thanh Hề liếc nhìn bộ dáng râu ria xồm xàm của Vu Văn Bản căn bản không giống thanh niên mới hai mươi hai tuổi.

Cô đã quá rộng lượng tha thứ, mặc kệ hiểm khích trước kia. Đời trước, anh làm hại cô thế thâm không nở nhìn, cô đã cho qua rồi. Kiếp này, nếu như không làm được bạn bè thì thôi vậy.

“Triệu Thanh Hề, cô cũng thật nhẫn tâm. Nói bỏ rơi tôi liền bỏ rơi, ở cùng với tên côn đồ này, tôi xem cô sẽ có được bao nhiêu ngày sống dễ chịu.”

“Không nhọc mày quan tâm. Mày vẫn nên tự quan tâm mình đi.” Tổng Cảnh Thành vốn muốn báo Cục Công An tới bắt Vu Văn Bản nhưng nể tình vợ anh mà tha cho hắn, may là không có làm thành tai họa lớn, thôi thì chuyện nhỏ hóa không.

Tổng Cảnh Thành nói xong, đưa tay khoác lên vai Triệu Thanh Hề, vợ, chúng ta đi.

Mới vừa đi tới cửa, cửa đã mở ra, là mẹ Vu Văn Bản. Ánh mắt Triệu Thanh Hề rơi vào gương mặt được bảo dưỡng tốt của mẹ anh ta, một bộ phu nhân quyền quý.

Mẹ Vu hỏi “Hai con là bạn Văn Bản sao? Hoan nghênh tới.”

“Không phải, con trai của bác làm sai việc, bác nên quản lý cho tốt đi, lỡ sau này bị bắt vào tù, vót cũng vót không ra được.”

“Tôi nói tại sao miệng cái người này lại độc như vậy đây? Tôi trêu chọc gì cậu, cậu còn nguyên rửa con trai tôi, tôi thấy cậu mới là quý đoàn mệnh.....”
Mẹ Vu đặc biệt bao che, ở kiếp trước Triệu Thanh Hề đã thấy qua, một mực bảo vệ con trai, chèn ép con dâu. Dùng câu châm ngôn mà nói, chính là mẹ nuông chiều thì con hư.

Ra khỏi chỗ đó, Tổng Cảnh Thành còn có chút tức giận: “Mẹ Vu Văn Bản đúng là bất phân thị phi trắng đen, mồm miệng liền mắng, may là bà xã em gặp được anh.”

Người này bắt được cơ hội liền ba hoa, Triệu Thanh Hề im lặng: “Ừ, vậy thì anh tốt, được chưa!”

—

Hai ngày sau, một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi tới khách sạn Tổng Cảnh Thành, ăn mặc quần áo không tầm thường.

Nhân viên phục vụ nghênh đón hỏi bà muốn ăn cái gì.

“Tôi không phải tới để ăn uống. Tôi tới tìm người, nghe nói trong tiệm các cô có một người mới, họ Triệu đúng không?” Người phụ nữ trung khí mườì phần hỏi.

“Ngài muốn tìm bà chủ của chúng ta à? Ngài chờ một chốc lát.”

Triệu Thanh Hề đang ở hậu trù xử lý một chuyện nhỏ, kinh tế quốc dân đang phát triển, giá món ăn cũng tăng theo rồi, mặc dù buôn bán của tiệm không tệ, nhưng tiền vốn nhất định phải khống chế cho thật tốt, buôn bán mới không xuất hiện sai lầm.

Triệu Thanh Hề nghe nhân viên làm việc nói có người phụ nữ trung niên tới tìm mình, theo bản năng suy đoán là mẹ cô. Kết quả không phải, người phụ nữ trung niên trước mặt lời nói và cử chỉ mang phong cách rất quý phái, cũng rất xinh đẹp: “Ngài là?”

Mẹ Tổng quan sát tỉ mỉ Triệu Thanh Hề trước mặt với bộ đồng phục làm việc trên người, trước kia nghe Phan Hiểu Yến nói Tổng Cảnh Thành và một người phụ nữ ở chung một chỗ, hơn nữa người phụ nữ này lại một chân đứng hai thuyền. Lúc ấy bà vừa nghe liền muốn tới xem một chút. “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tại sao cô đã có bạn trai rồi còn tới quyến rũ con tôi?” Trong sự uy nghiêm của mẹ Tổng mang theo chút mơ hồ.

Mấy người nhân viên vừa nghe cũng suy đoán đây chắc là mẹ Tổng Cảnh Thành.

Triệu Thanh Hề có chút như rơi vào trong sương mù: “Ngài là mẹ Tổng Cảnh Thành?”

“Ừ.” Mẹ Tổng ngồi trên ghế dựa: “Cô gái à, vóc người cũng không tệ, nghe nói còn học xong đại học. Đúng sai phải trái của cuộc sống nhất định phải phân rõ ràng, mình đã có bạn trai thì không nên ăn trong chén nghĩ tới trong nôi.” Con tôi là người rất đàng hoàng, ba mươi tuổi rồi, còn chưa có bạn gái, không phải bởi vì nó không có điều kiện và khả năng, mà bởi vì là nó nhìn không thuận mắt. Nhà chúng tôi có lai lịch thế nào cô đã nghe qua chưa? Ông nội và ba người anh của Cảnh Thành đều là bộ đội, ban đầu nếu Cảnh Thành đồng ý vào bộ đội, hiện tại ít nhất cũng là đoàn trưởng.”

Mẹ Tổng nói vài lời này ý tứ chính là - cô đừng có treo cao nhà của tôi. Nhà tôi rất danh giá.

Triệu Thanh Hề không để ý lai lịch của Tổng Cảnh Thành là thế nào, trước đó, cô vốn cho là nhà của Tổng Cảnh Thành rất mộc mạc, nhiều nhất là một gia đình ấm no, không ngờ lại rất hiển hách.

Cô không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Chào bác gái, con không có chân đứng hai thuyền.”

“Không có? Vậy tại sao nghe Hiểu Yến nói cô đã có bạn trai? Cô còn không thành thật.” Mẹ Tổng gõ gõ cái bàn.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Tổng Cảnh Thành mới từ trên công trường trở lại, phòng ốc đầu tiên đã kiến thành, cũng đã bắt đầu tiêu thụ, sau hai kỳ công trình, anh chuẩn bị thực hiện phương thức đặt mua trước, bên xây bên bán, hai bút cùng vẽ. Thấy mẹ anh tới tiệm, nghĩ thâm thật đúng là vị khách hiếm thấy nha, xưa nay mẹ anh không coi trọng việc làm ăn của anh.

“Mẹ là mẹ con, chẳng lẽ mẹ không thể tới sao? Con xem một chút cô bé này nhanh nhẹn mềm mại, nói chuyện lại không thành thật, mẹ nói cô ta chân đứng hai thuyền cô ta vẫn không thừa nhận. Con xem đi, cũng chỉ có đứa làm cần làm bấy như con mới coi cô ta như trân bảo, trên thế giới có vô số phụ nữ, ngày hôm qua thím Vương hàng xóm còn nói muốn giới thiệu cho con một cô gái, đối phương mới hai mươi ba tuổi, làm thư ký ở cơ quan, độc thân, cha mẹ trong nhà đều là cựu nhân viên nhà nước, vóc người và ngũ quan cũng tốt hơn cô gái này.....”

Tổng Cảnh Thành cắt đứt: “Mẹ, trước khi Thanh Hề quen với con đã sớm chia tay với bạn trai cũ, người đàn ông kia không bằng sức sinh nữa. Còn có, con nói thẳng với mẹ luôn, con có ý định kết hôn với Thanh Hề, con yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu con. Con đã 30 rồi, kết hôn để cho mẹ được lòng cháu sớm một chút.”

“Không lạ gì.” Mẹ Tổng thấy con trai che chở Triệu Thanh Hề như thế, trong lòng vừa mất hứng vừa ghen tị, đều nói con trai có vợ liền quên mẹ. Bà là lần đầu thấy Tổng Cảnh Thành coi trọng một cô gái.

“Không lạ gì thì thôi.” Tống Cẩm Thành tức giận nói. Anh mua hai tờ vé xem phim, vốn muốn buổi chiều đưa Thanh Hề đi xem phim. Bị mẹ anh quấy nhiễu như vậy làm hỏng cả tâm trạng.

“Tống Cẩm Thành, giọng điệu anh nói chuyện với mẹ anh đừng hung dữ như vậy.” Kịp trước, Triệu Thanh Hề từng có kinh nghiệm giao tiếp với mẹ chồng, mẹ Tống và mẹ Vu cũng không sai biệt lắm, bảo vệ con trai, có dáng vẻ phu nhân cao sang, ánh mắt cao, bình thường luôn xem thường các cô gái nông thôn như cô. Triệu Thanh Hề cũng không biểu hiện khúm núm, cũng sẽ không vênh vào hung hăng: “Bác gái, con không biết là từ đâu mà bác nghe được con chân đứng hai thuyền, nhưng bác có thể tin tưởng ánh mắt của con trai bác.”

“Ánh mắt con tôi như thế nào tôi biết rõ - không cần cô dạy tôi.” Mẹ Tống nói xong, đứng dậy, cả người toàn hàng ngoại: “Mẹ đi về nhà, ngồi ở chỗ này thực sẽ bị con làm tức chết. Con trai, mẹ cảnh cáo trước, cô ta muốn vào cửa nhà mình, trước hết phải qua cửa ải của mẹ đã.” Mẹ Tống nói xong, lại tròn mắt nhìn Triệu Thanh Hề, bộ dạng xinh đẹp có ích lợi gì đây, cưới con dâu chứ cũng không phải là cưới bình hoa.

Mẹ Tống vừa đi, Tống Cẩm Thành liền lôi kéo Triệu Thanh Hề lên phòng làm việc ở lầu hai: “Vợ, em đừng để ý lời mẹ anh nói, anh muốn cưới ai là việc của chính anh. Bà ấy là một quý bà rảnh rồi rảnh, không có việc gì muốn tìm người để làm nhảm.”

“Ừ.” Triệu Thanh Hề mệt mỏi. Đi một bước tính một bước.

“Vợ, buổi chiều chúng ta đi xem phim chiếu bóng đi. Anh nghe Lý Ba nói gần đây mới chiếu một bộ phim tình cảm, cậu ta và bạn gái đã xem rồi, phản ứng không tệ. Cho nên anh đặc biệt mua hai tờ.”

Triệu Thanh Hề có chút chần chờ: “Buổi chiều chị họ em muốn đưa bạn trai chị ra nước ngoài, chị ấy rủ em và chị cùng nhau đi.” Đường Lệ Na tính toán tiếp tục chờ Thôi Trí Minh, dĩ nhiên Thôi Trí Minh cũng nói, nếu như Đường Lệ Na ở trong nước coi trọng người khác có thể kết hôn, để tránh làm trễ nải thanh xuân của mình.

“Chuyện hai vợ chồng người ta em xem nào nhiệt cái gì, đến lúc đó người ta muốn hôn nhau, gặp em làm kỳ đà cản mũi, thật sự rất không tiện. Gọi điện thoại đến đó nói chiều em có chuyện rồi.”

Cô nói không gọi, Tống Cẩm Thành mặt đen lại hù dọa cô nói muốn hôn cô, Triệu Thanh Hề không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại, sau khi nói xong, Đường Lệ Na cũng rất khoan hồng độ lượng đồng ý.

Cúp điện thoại, chỉ thấy Tống Cẩm Thành cười hắc hắc: “Bà xã, trong xe anh còn để cái điện thoại di động anh muốn tặng em đó, sau này em mang theo, về sau chúng ta liên lạc cũng tương đối dễ dàng.” Mấy tháng trước cái điện thoại di động này đã nằm trong xe, ban đầu Triệu Thanh Hề không cần, hiện tại hai người là người yêu hợp pháp của nhau, sử dụng điện thoại anh tặng là danh chính ngôn thuận: “Bà xã, phụ nữ các em không phải hay kiên trì nói ‘Của em chính là của em, của anh cũng là của em’, về sau anh là của em, ngay cả con người anh cũng là của em.”

Nói xong, thủ sẵn ở cổ Triệu Thanh Hề dùng sức cắn một cái, khỏi phải nói hôn có bao nhiêu mãnh liệt. Triệu Thanh Hề không kịp chuẩn bị, miệng dính đầy nước miếng của anh.

Tống Cẩm Thành đưa lưỡi thử thăm dò vào trong, đầu tiên Triệu Thanh Hề ngậm miệng, anh liền liên tiếp tấn công nhiều lần, mới thuận lợi đưa được lưỡi vào.

Tống Cẩm Thành hôn năm sáu phút, lúc hôn xong thì cười với Triệu Thanh Hề: “Vợ, miệng nhỏ của em thật ngọt.”

-

Buổi chiều hai người xem phim tình yêu. Triệu Thanh Hề ngồi ở trên ghế được sơn đen như mực trong rạp chiếu bóng, nghiêm túc xem nam chính nữ chính trên màn hình, tình cờ thoáng nhìn thấy tâm mắt đen nhánh của Tống Cẩm Thành đang rơi vào trên người mình.

“Anh nhìn cái gì?”

“Vợ, em nhìn mọi người xung quanh mình đi, nơi nào đang xem phim, rõ ràng là đang mượn cái cơ để làm việc khác sao.”

Triệu Thanh Hề cũng không phải là không nói qua lời yêu, dĩ nhiên biết anh đang chỉ phương diện nào.

Thế kỷ 21, khắp mọi mặt đều được cải cách, ở trên đường cái đã rất ít thấy một đôi tình nhân nhỏ ngại ngùng.

Trong phòng khí thế ngất trời, thiên lời câu địa hóa (*), Triệu Thanh Hề quay đầu tiếp tục nhìn màn ảnh: “Chuyên tâm xem phim chiếu bóng đi. Đừng nghĩ những chuyện không có giới hạn.”

(*): Là nói núi lửa phun trào sau đó sẽ có tia chớp xuất hiện, cổ nhân liền tổng kết là Thiên Lời câu Địa Hóa. Là một hiện tượng tự nhiên rất đồ sộ. Ở đây chỉ những cặp tình nhân hôn nhau phi thường mãnh liệt.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người yên tâm, sẽ tiếp tục viết.

Mọi người chờ chút cho ta nói, mới có thể còn có động lực viết... Ô ô ~~~~~()~~~~~ mệt mỏi thật.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dì Nhỏ

Edit: kimphuong172839

Đào mất đã đến cuối tháng bảy, các công trình phòng ốc của Tổng Cẩn Thành đều được bán sạch, thật sự kiếm được một khoản lớn. Anh mất của Tổng Cẩn Thành rất độc đáo, vị trí địa lý của phòng ốc, hoàn cảnh sinh hoạt đều có ưu thế hơn các phòng ốc được đưa ra thị trường cùng thời điểm đó, cho nên toàn bộ các kỳ thứ 2, 3, 4 đều được đặt hàng trước.

Truyền thông bản địa tranh nhau nói về nhân vật truyền kỳ này, đều nói người dám ăn ngậm đầu tiên của con cua là có thể ăn được mỹ vị nhiều nhất. Nhật báo chiều đều nhanh như gió đi đào tin tức để đăng lên. Sau khi Tổng Cẩn Thành đón nhận một nhà truyền thông tới phỏng vấn, cũng không quan tâm đến bọn họ, bởi vì rất hao tổn thời gian.

Hơn nửa ngày dùng để trả lời vấn đề, anh không quen.

Lại nói nghiệp vụ ở trong tay Tổng Cẩn Thành càng làm càng lớn, anh đã bắt đầu tổ chức đội ngũ đầu thầu hạng mục thứ hai của địa ốc, lần này hạng mục địa ốc là làm khu thương mại, siêu thị mua sắm, nhà hàng cao cấp, khu giải trí, khách sạn và nhiều công trình khác ở một chỗ, chiếm diện tích mấy ngàn mẫu, trong tương lai sau khi xây xong sẽ trở thành khu đô thị phồn hoa bậc nhất.

Tổng Cẩn Thành gần như là một đêm thành danh, trong giới kinh doanh hẳn là một thương nhân thì đều biết đến anh, bởi vì địa ốc kiếm được rất nhiều tiền, chỉ một đêm là có thể trở thành tỉ phú.

Triệu Thanh Hề nghĩ tới mười năm nữa ngành địa ốc cũng là một ngành rất lời cuốn, hầu hết thương nhân nổi tiếng đều khởi nghiệp từ việc buôn bán nhà cửa nên rất ủng hộ Tổng Cẩn Thành tiếp tục đầu tư vào địa ốc.

Người đàn ông một khi có tiền liền dễ dàng xảy ra vấn đề, vì thế Triệu Thanh Hề đọc Kim Cô Chú (*) với Tổng Cẩn Thành: "Tổng Cẩn Thành, trong khoảng thời gian này số lần anh đi xã giao càng ngày càng nhiều, khi các cô gái tiếp cận, anh sẽ làm như thế nào?"

(*): Đường Tăng dùng để không chế Tôn Ngộ Không trong truyện Tây du kí, ví với việc trói buộc người khác.

"Thì nói anh là người đã có vợ rồi." Tổng Cẩn Thành thu hồi sở tiết kiệm - năm trăm vạn đó!

"Còn gì nữa không?"

"Vợ của anh có ba điều luật, phải giữ khoảng cách 3 mét với những người phụ nữ khác. Rượu không thể vượt quá hai chai."

Triệu Thanh Hề nghe anh nói xong còn bổ sung thêm một câu: "Mọi việc dựa vào ý thức tự giác, nếu anh ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, chúng ta liền chia tay."

Tổng Cẩn Thành gật đầu bảo đảm sẽ không: "Vợ, ý định của anh là mở rộng diện tích của khách sạn Tổng Thành, chờ sau khi mảnh đất trống kia được xây xong, anh dự định mở một khách sạn cấp năm sao thật lớn ở bên kia."

"Từng bước từng bước tiến tới, nếu lúc đó trong tay có thừa tiền, vậy thì mở thêm một khách sạn Tổng Thành nữa, làm thành một tập đoàn lớn. . . ."

Bên ngoài có người gõ cửa, tiểu Đinh thờ phỉ phò nói: "Ông chủ bà chủ, hai người mau ra đây xem một chút đi, có một đứa bé khóc muốn tìm bà chủ."

Triệu Thanh Hề nghe vậy, cùng Tổng Cẩn Thành đi ra ngoài.

Đinh Đinh đang lau nước mắt, đứng ở trên ghế dùng sức nhón chân lên muốn tìm bóng dáng Triệu Thanh Hề. Cậu biết cô là mẹ, nhưng kỳ quái, tại sao mẹ không quen biết cha con cậu đây? Mấy bác trai bác gái trước mắt vậy ở trước mặt cậu, coi cậu như con khi trong vườn thú, hừ, cậu muốn nói cho ba cậu biết, nói những người này không có lễ phép, không hiểu phi lễ chớ nhìn (*).

(*): bất lịch sự

"Các người tránh ra hết đi, con muốn tìm mẹ."

Tiểu Liêu là đốc công của khách sạn Tổng Thành, thấy đứa bé trẻ môi ra vẻ người lớn: "Người bạn nhỏ, con lạc mất mẹ phải không? Nhà con ở đâu? Cô dẫn con đi tìm chú cảnh sát có được hay không?"

"Mẹ con ở chỗ này, các người tránh ra cho con, cản trở tầm mắt tìm mẹ của con rồi!" Đinh Đinh chống nạnh, khí thế hung hăng mà nói.

Triệu Thanh Hề nhìn thấy đứa bé mặc một bộ quần áo cao bồi, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn cô, lòng cũng mềm nhũn, cô và mẹ Đinh Đinh là chị em, mặc dù chưa từng gặp mặt nhau, nhưng liên hệ máu mủ vẫn còn, huống chi đời trước cô tiếc hận không có con, nếu Đinh Đinh là cháu của mình, cô liền coi

cậu là ruột thịt thôi.

"Đình Đình." Triệu Thanh Hề giờ tay lên.

Lập tức, hai hàng nước mắt của Đình Đình chảy dài: "Mẹ, mẹ đã đi đâu vậy? Đình Đình cho là mẹ không cần con nữa."

Triệu Thanh Hề ngăn ra, đứa bé đáng thương, từ nhỏ chưa từng thấy qua mẹ ruột.

Triệu Thanh Hề có một đặc điểm là dễ dàng mềm lòng với trẻ con.

Cô nắm tay Đình Đình, hỏi cậu có đói bụng hay không? Muốn ăn cái gì.

Đình Đình lại muốn cô ôm: "Mẹ, ôm ôm" [tha thứ cho một đứa bé chưa từng được mẹ ruột ôm qua, sau khi Long Thiên sinh ra đứa bé, không một lần ôm qua cậu]

Tổng Cảnh Thành nhìn gần nửa ngày: "Đình Đình, con kêu mẹ thật ra là vợ của chú, cho nên con phải gọi chú là ba. Bằng không con phải gọi cô là dì, như vậy con liền gọi chú là dượng."

Đình Đình bĩu môi, muốn chiếm tiện nghi của mình? Cậu mới không có ngu như vậy đâu. Cô giáo vườn trẻ đã sớm dạy bọn họ xưng hô với người khác như thế nào: "Dì nhỏ!"

Triệu Thanh Hề phì một tiếng, cười to không dứt.

"Là ba hoặc là dượng." Tổng Cảnh Thành sửa sai lần nữa.

"Dì nhỏ." Đình Đình bĩu môi, ôm lấy bắp đùi Triệu Thanh Hề, không chút do dự nói.

Triệu Thanh Hề ha ha mà cười: "Tổng Cảnh Thành, thôi đi, so đo với một đứa bé để làm gì, đi, chúng ta dẫn nó đi ăn cơm."

Ở trong tiệm ăn cơm. Triệu Thanh Hề đặc biệt phân phó đầu bếp làm món thanh đạm một chút, hai món một canh, một món thịt cá băm, một gà hầm nấm, một món canh xương với củ cải, hai người lớn và một đứa bé.

Tổng Cảnh Thành cũng thật thích đứa nhỏ này, liền hỏi cậu làm thế nào tới đây được?

Đình Đình ngồi ở trên ghế nhỏ: "Trí nhớ của con rất tốt, đã sớm ghi nhớ địa chỉ ở trong lòng. Sau đó con thừa lúc bà vú ra cửa mua thức ăn, con liền len lén đến phòng của ba lấy tiền, sau đó ngồi xe tới đây."

Triệu Thanh Hề ngăn người, trẻ con phải được giáo dục từ nhỏ: "Đình Đình, về sau không thể tự mình chạy đến, bởi vì trên đường không an toàn, hơn nữa có rất nhiều chú xấu xa hay lừa gạt trẻ con."

Ngay lập tức Đình Đình chỉ vào Tổng Cảnh Thành đang cúi đầu ăn cơm nói: "Dì nhỏ chính là chú xấu xa."

"Thằng nhóc này, nam nữ chẳng phân biệt được!" Tổng Cảnh Thành nói đùa với cậu bé: "Chú xấu xa không thích đứa bé không có mẹ."

Tổng Cảnh Thành cũng chỉ vô tâm nói ra, không nghĩ tới lại nói trúng chỗ đau của Đình Đình, Đình Đình nước nờ nghẹn ngào, để xuống thìa nhỏ: "Mẹ!"

Triệu Thanh Hề vỗ vỗ lưng của cậu: "Chú nói chơi với con thôi, đừng sợ nha."

Tổng Cảnh Thành nhận được ánh mắt trách cứ của Triệu Thanh Hề, cười cười, vợ anh có hào quang của một người mẹ hiền!

Đời trước Triệu Thanh Hề làm giáo viên ở trường học, có một nữ đồng nghiệp cùng tuổi cô, sau khi kết hôn sinh một đứa con gái, qua hai ba năm, lại phát hiện chồng ở bên ngoài nuôi tiểu tình nhân, sau khi đồng nghiệp cô phát hiện, lập tức quả quyết ly hôn với chồng, ly hôn thì đồng nghiệp cô yêu cầu con gái về mình, chồng cô ấy cũng đồng ý, anh ta ước gì hai mẹ con họ cắt đứt, để anh ta được đón cô tình nhân về nhà nhưng nhà chồng lại cứ muốn cháu gái. Sau đó lại nhào lên tòa án, bởi vì thế lực nhà chồng lớn, âm thầm động tay chân, kết quả con gái thuộc về nhà chồng.

Mỗi tuần đồng nghiệp cô đều đi thăm con gái, ngày hôm sau đi làm cũng không tránh khỏi oán trách —— con gái không hôn cô, cực kì xa lánh, sự cách biệt cũng càng ngày càng lớn.

Lúc con gái vừa được mười một mười hai tuổi, bắt đầu phản nghịch, xô lỗi tại, xâm mình, mặc quần áo kỳ dị, quen thanh niên qua internet, đêm không về ngủ. Đồng nghiệp vì thế nhiều lần xin nghỉ đi tìm con gái, cầu xin con gái đi học cho giỏi, chỉ thiếu nước quý xuống cầu xin con gái trở về con đường tốt.

Kết quả có một ngày con gái đồng nghiệp cô ở trước cửa tiệm rượu nói với cô ấy, ban đầu là bà không cần tôi đấy, để cho tôi tự sinh tự diệt, hiện tại lương tâm trời dạy mới để ý tới tôi, tác dụng cái rắm gì. Kể từ lúc bà và cha tôi ly hôn, tôi đã sớm coi như mẹ tôi chết rồi.

Đồng nghiệp này trở về khóc lóc kể lể với Triệu Thanh Hề gần như là khóc đến thở không ra hơi.

Cho nên nói, đời sau không biết chuyện của đời trước, trong lòng liền dễ dàng sinh ra oán khí, đứa bé mười một mười hai tuổi là lúc dễ dàng phản

ngịch, dạy dỗ không được thì dễ dàng học cái xấu.

Triệu Thanh Hè nghĩ thầm, Đỉnh Đỉnh chỉ có Đỉnh Duệ chăm sóc, Đỉnh Duệ lại bận bịu công việc, nhất định là có chỗ chăm sóc không chu toàn, cô quan tâm chút cũng là việc nên làm.

Đỉnh Đỉnh mở to đôi mắt sáng: "Mẹ, ba con xuất ngoại, cho nên tối nay con không trở về nhà, con muốn ngủ với mẹ."

Tổng Cẩn Thành nhất thời liền không vui, vợ của anh còn không có ngủ chung với anh, tại sao người khác có thể chiếm tiện nghi, Tổng Cẩn Thành cau mày: "Không được!"

"Dì nhỏ! Dì nhỏ là chú xấu xa!" Đỉnh Đỉnh té nhào vào trong ngực Triệu Thanh Hè, hốc mắt hồng hồng: "Mẹ chưa từng ôm con ngủ, ô ô ô ô."

Trong lòng Triệu Thanh Hè cũng có chút ê ẩm, vỗ vỗ lưng của đứa cháu nhỏ, ý bảo Tổng Cẩn Thành đừng chấp nhặt với thằng bé.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 22

Edit: kimphuong172839

Triệu Thanh Hè để Đỉnh Đỉnh ăn xong cơm nước, muốn để cậu ở trong phòng mình vui đùa một chút, cô còn phải cùng Tổng Cẩn Thành đi đến thị trường bất động sản xem một chút có cửa hàng nào tốt hay không, gây bần tính xuống, trừ bị cho cái khách sạn Tổng Thành thứ hai.

Cổ tình, Đỉnh Đỉnh chính là muốn quấy Triệu Thanh Hè, hết cách rồi, Triệu Thanh Hè không thể làm gì khác hơn là mang theo Đỉnh Đỉnh cùng đi.

Tổng Cẩn Thành vẫn có chút ghen.

Ông chủ bán phòng ốc nhìn thấy ba người, cười làm quen: "Ông chủ Tổng, con trai của anh rất giống anh! Từ sóng mũi đến ánh mắt cái miệng kia đều giống nhau. Hai vợ chồng xinh đẹp, sinh ra đứa bé cũng xinh đẹp."

"Thằng bé là cháu ngoại tôi." Tổng Cẩn Thành không nhịn được trả lời. Con mắt nào nhìn ra được anh và nhai con này giống nhau?

"Ha ha, là tôi hiểu lầm. Vậy thì tốt, chúng ta nói tiếp chuyện phòng ốc. Tôi dự định cho thuê cái cửa hàng này, nếu ông chủ Tổng có ý định mua lại, vậy tôi cũng sẽ nhường lại, giá tiền rẻ một chút."

Triệu Thanh Hè hỏi giá bao nhiêu, kết quả lấy được là một cái giá trên trời.

Đây chính là cách thức làm ăn, chuyện buôn bán luôn để hai tay, trước tiên đưa giá tiền nhắc tới một đẳng cấp cao hơn, mới có không gian trả giá.

Tổng Cẩn Thành có gần mười năm kinh nghiệm buôn bán, các hạng người muốn hình muôn về anh đều từng thấy: "Ông chủ Hồ, mọi người đều là người làm ăn, cũng không cần giả bộ dối trá, nói giá thật sự, nếu như giá tiền thích hợp, tôi liền mua cửa hàng này, cái cửa hàng này cũng rất tốt, nhưng nếu như ông muốn bán ra với cái giá mới vừa rồi thì quả thực là si tâm vọng tưởng (*)."

(*): mơ mộng hão huyền.

Ông chủ Hồ nghe vậy mặt liền biến sắc, trước kia nghe người ta nói Tổng Cẩn Thành mới vừa kiếm bộn một khoản, cho nên nâng giá tiền cao một chút không thành vấn đề, bây giờ tiếp xúc với Tổng Cẩn Thành, nghe giọng điệu nói chuyện của đối phương, cảm giác giống như là đang giao thiệp với lưu manh, ông chủ Hồ bày ra một bộ 'Cậu là quý nghèo còn giả bộ là người giàu có, tôi khinh bộ dáng của cậu', nhếch khóe miệng cười: "Ông chủ Tổng, nếu như cậu không trả ra cái giá tiền này, chúng ta cũng không còn gì để nói nữa. Trong túi không có tiền thì không nên tùy tiện khoe khoang khoác lác, nói ra làm chuyện cười cho người ta."

"Mất chó nhìn người thấp! Tôi chúc cái cửa hàng nhỏ này vĩnh viễn bán không được." Tổng Cẩn Thành nhú chân mày: "Thanh Hè, chúng ta đi."

"Cái gì, cậu mắng ai là chó đây?"

"Cái cửa hàng này của người nào, người đó chính là chó." Tổng Cẩn Thành lười quay đầu lại.

"Mẹ nó, quý nghèo chết tiệt, giả bộ giàu có à, làm trễ nải thời gian của tao!"

Chờ ra khỏi cửa hàng, đi tới trên đường cái, Triệu Thanh Hè mới lên tiếng: "Tổng Cẩn Thành, mới vừa rồi anh quá nóng giận rồi, chúng ta nên bình tĩnh nói với ông ta, có lẽ là có thể mua lại cửa hàng. Đối phương cố ý đề cao giá tiền là đang chờ anh cho ông ta cái bậc thang đi xuống, anh làm gì mắng ông ta như thế? Thiếu kiên nhẫn giống như anh vậy, làm sao làm được chuyện lớn?"

Trong lòng đàn ông nói chung đều có bản chất kiêu ngạo, Tống Cẩn Thành xưa nay nói một không hai, cũng cực ít nhìn ánh mắt người khác, Triệu Thanh Hề không đồng ý với anh, hơn nữa còn đứng ở góc độ của họ Hồ mà phán xét: "Anh làm sao lại không làm được chuyện lớn, họ Hồ không phải là một thứ gì tốt, em còn giúp ông ta nói chuyện, rốt cuộc ai mới là người đàn ông của em?"

"Em không có giúp ông ta nói chuyện. Em chỉ là đang nói lí lẽ. Hai cửa hàng trong tay ông chủ Hồ có diện tích lớn, vị trí địa lý thuận tiện cho việc đi lại, chúng ta nên nắm bắt thời gian bàn bạc tiếp, mà không phải là hành động theo cảm tình, nói trò mặt liền trở mặt, lại nói người nào vừa ăn căng bụng một khoản tiền lớn? Họ Hồ không phải đèn đã cạn dầu, trong lòng ông ta có mấy cân đòn chúng ta không rõ ràng lắm, nhưng mới vừa rồi anh không nên nổi nóng với ông ta, người làm chuyện lớn chân chính là phải lấy ra được khí thế, trấn được đối thủ. Mới vừa rồi anh thật sự có chút lỗ mãng." Triệu Thanh Hề nói có căn cứ.

"Em khỏi phải nói với anh những chuyện con gà con kê, anh không thích nghe. Còn chưa có cưới vào cửa, cùi chò đã rẽ ra ngoài." Tống Cẩn Thành cau mày nói xong, xoay người rời đi, cũng không quan trọng tay Triệu Thanh Hề còn dắt đứa con nít.

Triệu Thanh Hề ngậy người tại chỗ, quan điểm của hai người căn bản là không giống nhau, thoát nhìn Tống Cẩn Thành là người có lòng dạ vô cùng thận trọng và đầu óc linh hoạt, anh làm buôn bán nhiều năm không thể nào phán đoán không ra cửa hàng trong tay ông chủ Hồ tương lai sẽ đưa tới hiệu quả kinh tế vượt qua suy tính của mọi người.

Tống Cẩn Thành nỗ lực, nghiêm mặt, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm về cảnh cây ngô đồng cao lớn phía trước, xe con 'ong ong' trong chốc lát, liền lái đi.

Triệu Thanh Hề nhìn chiếc xe nhả ra một luồng khói trắng, tức giận cắn răng, lập tức gọi điện thoại tới: "Tống Cẩn Thành, anh tức giận cái gì chứ?"

"Anh phát giận, thế nào? Khó chịu à? Anh còn không thoải mái đấy. Đinh Đinh có điểm nào giống anh, họ Hồ lại có thể nịnh hót nói là con anh, em quan tâm Đinh Đinh, nhưng về sau em cũng không thể mang theo nó đến nhà anh chứ? Đinh Đinh có ba, ba thằng bé còn là em rể hoặc là anh rể của em, em. . . ." Tống Cẩn Thành chợt dừng lại, im miệng.

"Ai nói muốn gả cho anh!" Triệu Thanh Hề bật thốt lên, ngay sau đó cắt đứt điện thoại.

Tống Cẩn Thành ngạc nhiên, trong lòng càng thêm tức giận, đóng lại điện thoại di động, tiện tay ném ở chỗ ngồi kế bên tài xế.

"Mẹ, mẹ và di nhỏ cãi nhau sao?" Đinh Đinh ngửa đầu hỏi.

"Không có." Triệu Thanh Hề bất đắc dĩ cười cười: "Đi, di nhỏ dẫn con về nhà, nếu ông nội bà nội con không tìm được con sẽ sốt ruột."

Không thấy cháu trai báo bối, đối với gia đình có sự nghiệp lớn, căn cơ sâu dày, nhà giàu như nhà họ Đinh mà nói là một chuyện lớn, bắt đầu từ giữa trưa mười hai giờ đến xế chiều sáu giờ, ông cụ Đinh rung cây gậy được tạo thành từ gỗ quý không dưới nghìn lần: "Đồ ăn hại, rốt cuộc có tìm được Đinh Đinh hay không hả? Không tìm được tôi sẽ hỏi tội chúng bây; nếu như vẫn không có đầu mối thì gọi điện thoại cho thủ trưởng quận khu Viên, bảo anh ta dùng tới thiết bị tân tiến nhất lục soát, nhất định phải tìm ra cháu của tôi."

"Dạ, dạ, ông chủ." Quần gia cúi đầu khúm núm trả lời.

Qua mấy phút, đột nhiên bảo vệ gọi điện thoại vào: "Ông chủ, có một cô gái đưa cậu chủ nhỏ trở lại, bây giờ đang ở cửa chờ đi vào."

"Đồ ăn hại, lập tức lái xe đưa bọn họ đi vào." Ông cụ Đinh rung cây gậy lần nữa, gỗ thô gây chấn động 'bùm bùm' vang dội trên sàn nhà.

Tường rào cửa chính của nhà họ Đinh cách tòa nhà lớn tới 200-300 mét, có thể thấy được nhà họ Đinh cỡ nào giàu có và sung túc.

Triệu Thanh Hề cũng là lần đầu thấy trường hợp lớn như vậy, không nói đến cái cổng xa hoa hoành tráng màu trắng đứng bốn mảnh hán, chỉ một pho tượng điêu khắc đối diện cửa đang phun nước đã đủ khí phách.

Lấy kinh nghiệm sống hơn 30 năm của Triệu Thanh Hề, điêu khắc đúc đồng tuyệt đối là giá trị xa xỉ, tượng điêu khắc là một hình dáng thân thể con người, trong tay còn vuốt viên cầu cầm thạch hình tròn.

Không nhịn được trong lòng nói lầm nhảm, trần trụi giàu có a!

Đang lúc ánh mắt mọi người ngàn lần khác thường nhìn soi mói, Triệu Thanh Hề dắt Đinh Đinh vào cửa chính vừa dày vừa nặng của nhà họ Đinh.

Ông cụ Đinh vừa thấy đứa cháu nhỏ xuất hiện, lập tức hưng phấn giang hai tay, "Cháu nội ngoan, mau để cho ông nội bế nào."

Cái gì tiểu gây sự, trái tim nhỏ, bảo bối nhỏ. Từ gì cũng kêu tới rồi.

Sau một phen thân thiết với cháu trai, ông cụ Đinh để cháu trai ngồi ở trên đùi mình, sau đó mới nhìn lại người phụ nữ đứng trước mặt, ông vừa nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Long Thiên? Không phải cô đã chết rồi sao?"

"Ông nội, ai là Long Thiên vậy?" Đinh Đinh ngồi ở trong ngực ông cụ Đinh, bình thường Đinh Đinh thường nghe được hai chữ Long Thiên này, nhưng cậu cũng không biết Long Thiên là ai.

Ông cụ Đình cười ha ha, dụ dỗ cháu trai: "Là một cô gái mà ông nội biết."

Thấy phản ứng cả kinh của ông cụ, Triệu Thanh Hề bấu môi, bày tỏ không thêm để ý.

Cô và Long Thiên có bề ngoài giống nhau như đúc, cô đã sớm có thể đón nhận.

"Cụ Đình, con không phải Long Thiên, con là Triệu Thanh Hề. Buổi chiều Đình Đình và con ở cùng nhau, hiện tại con đưa cháu trở lại, đã để cho cụ lo lắng, xin lỗi." Triệu Thanh Hề nói.

Ông cụ Đình kinh ngạc nhìn lên nhìn xuống đánh giá Triệu Thanh Hề, mấy năm trước, con trai cứng đầu cứng cổ mọc rễ tình với con gái người hàng xóm, gây ra chuyện ám muội như vậy, ông đã bị tức đủ, cũng may sinh ra được đứa cháu trai hoạt bát khỏe mạnh, làm không khí trầm lắng ở nhà họ Đình xuất hiện ánh mặt trời sáng rõ, ông vốn oán giận Long Thiên, còn nhỏ tuổi đã u mê dẫn tới có đứa bé, cho nên sau khi sinh Đình Đình, ông liền mệnh lệnh rõ ràng không cho phép Đình Duệ lui tới nhà họ Long, làm trẻ nãi tương lai con trai ông, cơ nghiệp mấy chục năm của Đình gia, Đình Duệ không thể vì chút tình yêu với Long Thiên mà bị ngăn trở tay chân.

Đáng tiếc, không ngờ lại xảy ra tai nạn máy bay, toàn bộ người nhà họ Long gặp nạn. Mới có thể đưa đến Đình Duệ cố ý không chấp nhận công ty của gia tộc, một mình đi ra ngoài phấn đấu gây dựng sự nghiệp.

Lúc này, ông cụ Đình nhìn Triệu Thanh Hề, hừ lạnh nói: "Biết chúng tôi sẽ lo lắng cô còn mang theo đứa bé đi khắp nơi, nếu tôi truy cứu tới, có thể kiện cô tội lừa bán trẻ con."

Sau khi ra oai phủ đầu, tiếp tục nói: "Nói đi, cô và Đình Đình quen không biết, là thế nào gặp gỡ nhau? Người gác cổng nhà họ Đình tôi rất nghiêm khắc, Đình Đình mới mấy tuổi, không có bản lĩnh dưới mười mấy con mắt chạy ra ngoài, chẳng lẽ là cô xui khiến hay sao? Hay là cô mua chuộc nhân viên của tôi?"

Đánh ngược lại mình? Triệu Thanh Hề ngạc nhiên, cô không chỉ tốt bụng chăm sóc cho Đình Đình, còn đưa đứa bé trở lại, không có một câu cảm ơn, ngược lại bị đối phương vu oan, còn muốn truy cứu trách nhiệm hình sự với mình? Tức giận, phần nộ nói: "Thưa cụ, con và Long Thiên là chị em song sinh, theo lý thuyết con chính là di nhỏ của Đình Đình, hơn nữa con cũng không biết nhà họ Đình của cụ ở nơi nào, là Đình Đình nói cho con biết địa chỉ, con mới có thể an toàn đưa thẳng bé trở lại. Cụ nói con mua chuộc nhân viên của cụ, ha ha, buồn cười."

"Cô và Long Thiên là sinh đôi?" Ông cụ Đình kinh ngạc nói: "Không trách được đáng dấp giống nhau như đúc. Được rồi, nếu là chuyện như thế, vậy tôi liền không truy cứu nữa, hiện tại cô có thể đi được rồi."

Triệu Thanh Hề "O__O" . . .

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 23

Ra khỏi nhà họ Đình, Triệu Thanh Hề nặng nề thở dài, nhà họ Đình thật là giàu sang quyền thế. Đứa bé nhỏ như vậy mà bên cạnh không có một người bạn, tất cả đều là vệ sĩ nghiêm khắc, không trách được thẳng bé sẽ kẻ cận mình như thế.

Triệu Thanh Hề chợt nghĩ đến thân thể của mình, vừa mới sinh ra đã xa lìa cha mẹ ruột, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua, nhưng ít ra cha mẹ Triệu đối xử rất tốt với cô.

Như vậy là đủ rồi.

—

Tổng Cảnh Thành thật sự rất tức giận, mấy ngày rồi cũng không liên lạc với Triệu Thanh Hề, ngay cả khách sạn cũng không đi, luôn ở trong phòng nhỏ của công ty bất động sản.

Buổi tối, bạn học cũ Trương Nại Lượng hẹn gặp đám người Tổng Cảnh Thành, địa chỉ hẹn là một quán ăn gia đình ở phía đông thành phố.

Trương Nại Lượng chơi với Tổng Cảnh Thành từ nhỏ đến lớn, sau đó lại trở thành bạn học chung ở trung học và đại học.

Trương Nại Lượng thấy Tổng Cảnh Thành hút thuốc: "Anh em, cạn một ly."

"Ừ." Tổng Cảnh Thành nâng ly.

Uống một hơi cạn sạch, trong đầu Trương Nại Lượng nhớ tới nữ thần thời trung học - Tôn Bội Quỳnh, mối tình đầu của Tổng Cảnh Thành, nhớ lại chuyện cũ, Trương Nại Lượng thở dài nói: "Nói thật, Thành à, đáng dấp Tôn Bội Quỳnh khi đó thật đẹp, môi hồng răng trắng, cao gầy hấp dẫn, làn da như mỡ

đồng, môi đỏ như anh đào, lúc đó cô ấy liền bị cậu theo đuổi? Cô ấy là người tình trong mộng của 30 tên nam sinh lớp chúng ta, không nói đến những trận so tài tranh giành người đẹp ở đây. Năm đó, toàn trường chúng ta có biết bao nhiêu người theo đuổi cô ấy, không ngờ Tôn Bội Quỳnh sẽ chọn cậu. Trước kia, tôi suy đoán hai người đều nhìn lầm nhau rồi, không ngờ sau này thật đúng là để cho tôi đoán trúng."

Tổng Cẩn Thành cau mày: "Chuyện xưa xửa xừa xưa, cậu cũng nhớ."

"Không phải sao, Tôn Bội Quỳnh đi theo cậu khiến biết bao nam sinh đau lòng muốn chết. Đến cuối cùng, hai người cùng mỗi người đi một ngã, chúng tôi lại càng đau lòng, nếu nói bông hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu cũng không đúng. Dù sao gia đình cậu cũng có chút bối cảnh, nếu nói cậu tâm cao khí ngạo (*) cũng không đúng, dù gì năm đó Tôn Bội Quỳnh cũng là một con thiên nga kiêu ngạo. Ô, đúng rồi, nghe nói Tôn Bội Quỳnh trở về nước. Cô ấy có đi tìm cậu không?"

(*): kiêu ngạo.

"Không có." Tổng Cẩn Thành liếc nhìn về phía mấy vị bạn học cũ: "Thu hồi cái miệng thú vị của cậu lại, mọi người không dễ dàng mới có thể ra ngoài hộp mặt, cậu nhất định phải vạch trần vết sẹo của tôi đúng không?"

"Phải, coi như là tôi đang nhắc nhở cậu. Tôi cảm thấy cậu còn nhớ mãi không quên cô ấy, nếu không sẽ không độc thân đến ba mươi tuổi – còn chưa có lấy vợ." Trương Nại Lượng nghiêng người nhận lấy thuốc lá người khác đưa tới, hít một hơi thật sâu.

"Ngứa da muốn bị đánh à!" Tổng Cẩn Thành thở ra làn khói trắng, đôi mắt sâu thẳm, mờ mờ không rõ.

Tán gẫu uống rượu cũng đã lâu, Tổng Cẩn Thành thấy thời gian không sai biệt lắm: "Các anh em, mọi người cứ tiếp tục uống, tôi có chút chuyện cần xử lý."

Trương Nại Lượng cười cười, nhìn về phía các anh em bên cạnh mở giọng châm chọc: "Mọi người nói, ban đầu chúng ta không coi trọng Tôn Bội Quỳnh và Tổng Cẩn Thành, đánh cuộc đôi trai tài gái sắc này sớm muộn gì cũng sẽ chia tay, kết quả đúng thật, haiz, thật là việc đòi khó liệu mà."

Vương Tiệp xen vào nói: "Còn không phải sao, nghe nói cậu Tổng đến nay còn không có tìm thêm một người phụ nữ nào, mọi người xem chúng ta đều là cha mấy đứa bé, thế nhưng cậu ta ngay cả vợ mình cũng không biết ở nơi nào! Ha ha ha ha."

Tổng Cẩn Thành từ quán ăn đi ra ngoài, bên ngoài đang mưa nặng hạt, lộp bộp chảy tràn ra thành một vùng bùn lầy, một chân đạp xuống vùng bùn, giọt nước vừa vẩy chạm tới mũi giày, tầm mắt Tổng Cẩn Thành rơi vào trên lá cờ đỏ đang bay nhẹ nhàng.

Tôn - Bội - Quỳnh, nhiều năm qua anh đều không có nhớ tới người này – gần đây lại thường nghe thấy cái tên này.

—

Sáng hôm sau, Triệu Thanh Hề trở về nhà họ Triệu thăm cha mẹ.

"Thanh Hề, con trở về vừa đúng lúc. Tối qua anh hai chị hai con thật là 'hiếu thuận' đó, lại cãi nhau đến tai cha mẹ." Tôn Ngọc Hương nói.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Chị dâu con muốn đòi lên trần trên ở, dọn nhà thì phải mua nhà, nhưng không đủ tiền, cho nên Trần Lộ chạy tới trước mặt cha mẹ ầm ĩ, muốn cha mẹ trợ giúp. Anh hai con không đồng ý dọn nhà, cũng không cho cô ta tới trước mặt cha mẹ muốn tiền, cho nên tối qua hai người ở trong phòng nháo ầm ĩ hơn hai tiếng." Tôn Ngọc Hương thở dài một hơi: "Con nói xem Trần Lộ này lúc mới kết hôn thì không đồng ý ở cùng một chỗ với cha mẹ, hiện tại lại muốn đòi lên trần trên sống, cô ta là muốn vạch rõ giới hạn với nhà họ Triệu chúng ta sao, nếu chúng nó đòi lên trần trên, mẹ và cha con muốn gặp Tiểu Tuyết sẽ càng khó khăn. Chúng nó ở sát vách nhà chúng ta, bình thường mẹ còn có thể ở gần chăm sóc Tiểu Tuyết, nếu chúng nó đòi lên trần trên, cách xa như vậy, muốn gặp mặt đã rất khó khăn rồi."

Triệu Thanh Hề biết Trần Lộ chị dâu cô ngại nghèo yêu giàu, nhưng khi gả cho anh hai của cô là có thu lại tính tình. Một đời trước, Trần Lộ và Triệu Thanh Dương có gây gỗ, nhưng sẽ không gây ở trước mặt cha mẹ, lần này vì đòi nhà, Trần Lộ cố tình đưa chuyện này đến trước mặt cha mẹ, Triệu Thanh Hề có chút cảm thấy khó giải quyết.

"Nói trắng ra là Trần Lộ muốn đào tiền dưỡng già của mẹ và cha con. Ôi, thật bất hiếu mà!"

Triệu Thanh Hề lắc đầu, cô nhớ đời trước khi cha cô ngã bệnh nằm viện đều là tiêu tiền của cha và anh hai, hình như chị dâu cũng không có phản đối, mà tận tâm tận lực cùng nhau chăm sóc hai ông bà.

Bây giờ tất cả đã thay đổi?

Nhắc tào tháo, tào tháo đến.

Thường ngày, buổi trưa sau khi tan việc Trần Lộ về thẳng nhà mình và Triệu Thanh Dương – căn nhà sát vách nhà mẹ chồng, trưa hôm nay có thể nói là chuyện lạ hiếm gặp, mục đích thật sự là muốn đào tiền từ trong túi cha mẹ chồng.

"Chị dâu, nhà họ Triệu cách trần trên cũng không xa, anh chị đòi lên trần trên là đang tính toán gì?" Triệu Thanh Hề đi thẳng vào vấn đề hỏi Trần Lộ mới vừa vào nhà.

Trần Lộ cười cười, trực tiếp cầm lên trái cây trên cái bàn tròn: "Em gái hỏi rất hay, chị muốn dời đến trấn trên còn không phải là vì Tiểu Tuyết, học kỳ sau Tiểu Tuyết lên tiểu học rồi, địa phương lớn thì chất lượng giáo dục nhất định tốt hơn nơi này của chúng ta, cho nên chị muốn đổi hoàn cảnh cho Tiểu Tuyết, đưa con bé lên trấn trên học. Nếu như mà chị và anh em không dời đi thì ai tới chăm sóc con bé, còn nữa nếu mình chị đi trấn trên lo cho con bé ăn học, anh em phải làm thế nào, cho nên vẫn là người một nhà dời đi luôn thì tốt hơn.

Em gái, em và cậu Tổng đó thành người yêu rồi, đúng lúc cậu ta là người làm ăn, em xem có thể nhờ cậu ta trợ giúp chị hay không, về sau mọi người sẽ là người một nhà, giúp đỡ lẫn nhau cũng là hợp tình hợp lý"

Tôn Ngọc Hương không vui: "Chưa đâu vào đâu đã bắt đầu kết thân thích bậy bạ. Có bản lĩnh dựa vào chính mình cố gắng dời đến trấn trên đi, đừng đến đây yêu cầu chúng tôi giúp."

"Mẹ, ý con không phải như vậy, chuyện cậu Tổng thích em gái người trong xã đều biết. Lần trước, không phải cậu ta và Thanh Hề cùng nhau trở lại sao, đáng tiếc con và Thanh Dương không có ở đây, nếu không, người một nhà còn có thể ăn chung bữa cơm tình cảm đấy." Trần Lộ không biết xấu hổ viện lý do.

Triệu Thanh Hề nhìn Trần Lộ, bộ dáng đoan chính, da thịt trắng nõn, trên người mặc áo ca rô rộng thùng thình, phía dưới là váy hoa dài đến gối, không có dính hơi thở của người phụ nữ nông thôn, trong lời nói lại biểu lộ ra tính cách của chị, lợi ích là trên hết, quan hệ thân thích cũng không bằng tiền tài: "Chị dâu, Tổng Cần Thành làm ăn là chuyện của anh ta, kiếm được bao nhiêu tiền đều không có quan hệ gì với em, anh ta là anh ta, em là em."

"Còn chưa có gả ra ngoài đã bắt đầu đứng về phía người đàn ông của mình à?" Trần Lộ cười giễu cợt, nghĩ thầm, cô chi là đũa bé cha chồng ôm trờ về cũng không phải là con ruột của họ, lúc này mới mấy ngày mà đã hai lòng rồi – không khỏi quá không phúc hậu đi.

Vừa mở miệng đã có thể nói ra mấy tầng ý tứ. Triệu Thanh Hề thật là phải thay đổi cách nhìn đối với chị dâu, đời trước cô cho rằng Trần Lộ là một người vợ tốt, một người mẹ hiền, làm tròn bổn phận con dâu, bây giờ đã thay đổi rất nhiều.

Buổi tối người một nhà ăn cơm, Trần Lộ lại mượn cơ hội nhắc tới chuyện muốn Triệu Thanh Hề mở miệng xin tiền Tổng Cần Thành.

Triệu Thanh Dương là người đầu tiên phản đối: "Lần trước tôi nằm viện tất cả đều là họ Tổng kia trả tiền, lần này cô chủ trương dọn nhà, tôi không đồng ý, cô còn đánh chủ ý lên người Thanh Hề, cô cho rằng em gái tôi là máy in tiền à? Ở trong xã không có gì là không tốt, non xanh nước biếc, đất lành chim đậu, vừa thanh tịnh vừa bảo vệ môi trường, còn hơn chịu đựng không khí khói bụi trong thành phố, giao thông đông đúc."

"Triệu - Thanh - Dương, anh cho rằng tôi muốn dời đến trấn trên sao, tôi còn không phải là vì Tiểu Tuyết, chất lượng giáo dục ở nông thôn có thể tốt bằng ở thành thị sao? Dạy trẻ con phải dạy từ nhỏ, không thể thua ngay vạch xuất phát được, tôi đưa con bé lên trấn trên đi học chẳng lẽ không đúng sao? Chúng ta một nhà ba người dời đến trấn trên đi, không cần tách ra lại có thể chăm sóc Tiểu Tuyết, vẹn toàn cả đôi bên, anh cần nhắc qua chưa?" Trần Lộ đề đũa xuống, nghiêng người đối mặt với mọi người.

Triệu Kim Sinh dừng một chút, lên tiếng: "Trần Lộ nói xác thực có đạo lý, nhưng nhà chúng ta cũng có một sinh viên đại học, từ nhỏ Thanh Hề đã ở quê hương đọc sách mà vẫn thi đậu đại học, Tiểu Tuyết lấy cô ba làm gương, không tới mấy năm sẽ lại là một học sinh ưu tú, không cần lo lắng chất lượng giáo dục ở nông thôn kém!"

Trần Lộ cảm tức, nhất thời là ằm lên: "Thanh Hề cũng không phải là con ruột của cha mẹ chồng, gen học giỏi có lẽ sẽ không di truyền tới Tiểu Tuyết đây."

Sắc mặt Triệu Thanh Hề hơi khó coi: "Con ăn no. Mọi người cứ ăn từ từ."

Triệu Thanh Dương trông thấy bóng dáng cô đơn của em gái, cau mày quát lớn: "Cô bớt tranh cãi một chút, nhất định phải mở ra vết sẹo của người khác thì miệng mới có thể dừng lại sao, coi như Thanh Hề không phải do cha mẹ tôi sinh ra nhưng cũng là em gái thân thiết nhất của tôi."

—

Triệu Thanh Hề ở nhà nghỉ ngơi hai ngày liền trở lại thành phố.

Nắng tháng tám chói chang cũng là tháng sinh viên đại học tốt nghiệp, sôi nổi cảm ơn ân dạy dỗ của thầy cô. Triệu Thanh Hề nghĩ đến kiếp trước rất phổ biến việc tổ chức tiệc tạ ơn thầy, liền cùng chủ quán tiệm cơm Tổng Thành thương lượng hàng loạt phương án, mở rộng tuyên truyền, hâm nóng tiệc tạ ơn thầy cô, hấp dẫn khách hàng.

Phương án mới đưa ra này trên thị trường trước nay chưa từng có, vừa cho học sinh, cha mẹ cảm giác mới mẻ, đồng thời cũng hấp dẫn các khách hàng khác tiền vào.

Trong khoảng thời gian ngắn, khách sạn Tổng Thành càng thêm buôn bán thịnh vượng, khách hàng không dứt.

Buổi chiều là thời gian nhân viên nghỉ ngơi.

Triệu Thanh Hề đang hạch toán tiền lời của buổi sáng và buổi trưa, nhân viên thu ngân Vương Đóa ở bên cạnh cười hỏi: "Bà chủ, gần đây cũng không trông thấy ông chủ tới tiệm nhỉ?"

Triệu Thanh Hề: "Ừ."

Vương Đóa không nói gì sờ đầu một cái, cô vốn cho là bà chủ sẽ kiên nhẫn cùng mình nói một phen, ví dụ như ông chủ bận chuyện phòng ốc hay ông chủ đi công tác.

Đột nhiên, Lý Ba vô cùng lo lắng mà xông vào: "Chị dâu, nhanh, đi theo em, anh Thành đã xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 24

Edit: kimphuong172839

Trong lòng Triệu Thanh Hà nhất thời ‘Vạn Mã Bôn Đằng’(*), một vạn câu ‘xảy ra chuyện’ – ở trong lòng găm thét mà qua.

(*): hàng vạn con ngựa chạy qua.

“Lý Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh mau nói cho tôi biết.”

Lý Ba méo miệng, Tổng Cảnh Thành dẫn dò anh không được nói cho Triệu Thanh Hà biết, không hi vọng cô lo lắng, nhưng lão đại thật sự bị thương rất nghiêm trọng, Lý Ba cắn răng, nếu như sau này lão đại muốn tính sổ với mình, chờ anh ấy khỏe lại rồi nói sau: “Chị dâu, chuyện là như vậy, gần đây công ty đã hoàn thành phòng ốc kỳ đầu tiên, có một công nhân lơ là sơ suất, không tuân theo quy định đã leo lên mái nhà lấy đồ gì đó, ai ngờ có một khóa sắt bị gãy, người công nhân bất hạnh từ trên lầu cao té xuống, chết tại chỗ, công ty tổn không ít tiền bồi thường, người thân của công nhân kia lại không biết thỏa mãn, dám tới công ty gây sự, ngày ngày đứng ở trước cửa công ty, vừa ảnh hưởng hình tượng công ty, vừa làm trễ nải công việc của các nhân viên khác, anh Thành phải ra mặt hoà giải, lúc ấy, có một người thân ý vào người trong nhà họ nhiều, muốn làm lớn chuyện, dùng cớ lễ đã sớm chuẩn bị từ trước đã thương đầu anh Thành – Thế đấy, bây giờ anh Thành đang ở bệnh viện dưỡng thương.”

Triệu Thanh Hà không muốn trễ nải dù chỉ một phút, đứng dậy tiến về phía bệnh viện trung tâm thành phố.

Tổng Cảnh Thành nhìn thấy Triệu Thanh Hà mặt đỏ tới mang tai xuất hiện ở trước mặt mình, ngăn người, anh vốn muốn dùng ‘khổ nhục kế’ buộc người phụ nữ này phải đồng cảm, cho anh cái bậc thang xuống, lần trước hai người gây gổ rồi tan rã trong không vui, anh tức giận từ trong tiệm đi ra ngoài, chờ đợi rồi lại chờ đợi, muốn đợi cô chủ động gọi điện thoại năn nỉ, nhưng không đợi được. Lúc này, người thân của công nhân lại gây chuyện đã thương mình, vô tình việc này lại giúp anh.

Anh biết Triệu Thanh Hà thích mềm không thích cứng, anh thoáng giả bộ yếu ớt một chút thì người đau lòng chính là cô.

Tổng Cảnh Thành cúi đầu cố tình để lộ ra một đầu vài trắng: “Vợ, em nhìn đầu anh này, bị thương rất nặng. Em xem, bị quần một đồng vài lớn, hiện tại anh rất chóng mặt, cũng sắp không nhìn rõ em.”

Triệu Thanh Hà thấy bộ dạng Tổng Cảnh Thành như dân chạy nạn Á-Rập đáng thương cần được đồng tình, mới chợt nhớ tới chuyện hai người đang chiến tranh lạnh, là Tổng Cảnh Thành không để ý tới cô trước.

Mạnh miệng nói: “Nếu không nhận ra cũng không cần nhận. Xem ra anh bị thương không nặng, tạm thời không chết được, vậy em đi về trước, có chuyện gì thì kêu Lý Ba.”

Tổng Cảnh Thành nhủ lòng mày, con vịt đến miệng còn muốn bay hay sao? Lần trước thấy đáng về cô che chở Đinh Đinh như bảo bối, anh rất ghen tỵ, đến bây giờ anh cũng không được hưởng thụ qua phúc lợi như thế, cho nên máu ghen nổi lên, chiến tranh lạnh chừng mười ngày, hôm nay thật vất vả anh mới có thể thuận theo bậc thang mà xuống, tự nhiên muốn nắm chặt cơ hội: “Vợ, Lý Ba là người có chức có quyền, rất nhiều chuyện cậu ta không tiện ra mặt. Chẳng lẽ em thật yên tâm chồng em à? Anh ở trong bệnh viện không ai chăm sóc, ngay cả ngày ba bữa cơm cũng thành vấn đề, còn nói là bạn gái của anh, thấy anh chịu khổ thì chỉ sợ tránh không kịp!”

“Có lý đều sẽ bị anh bẻ thành vô lý. Ngày đó rõ ràng là anh nổi giận trước, là anh sai, tại sao muốn em phải uất ức bỏ qua chuyện cũ?” Hốc mắt Triệu Thanh Hà ửng đỏ, một là vì lo lắng cho Tổng Cảnh Thành, hai là bởi vì Tổng Cảnh Thành nghi ngờ mình, nói cô không chịu nổi khổ, thấy anh gặp nạn thì trốn ra xa.

“Vợ, em đừng khóc mà. Là anh có lỗi với em, anh nhận lỗi có được hay không? Không phải anh đang trách tội em, anh chỉ là hi vọng em có thể ở lại chăm sóc bạn trai em.” Tổng Cảnh Thành giải thích liên tục.

“Ngày đó anh giận cái gì chứ? Đinh Đinh là cháu ngoại em, em đối xử tốt với thằng bé anh ghen cái gì, so đo với một đứa bé anh có xấu hổ hay không!” Triệu Thanh Hà tức giận kể tội của Tổng Cảnh Thành: “Còn nữa, anh làm lãnh đạo của công ty đi giải quyết tranh cãi, người thân nạn nhân cảm thấy gì đập anh... lúc ấy anh không biết tránh à? Bình thường thấy anh rất linh động, vậy mà ở trong lúc máu chốt thì như xe bị tuột xích, tại sao đối phương lại không có đập chết anh luôn đi?”

“Em bỏ được sao?” Tổng Cẩn Thành sâu kín cười, lăm nhăm: “Anh bị người đập chết thì em phải thù tiết đó!”

Triệu Thanh Hề tức giận liếc anh một cái, không muốn nói chuyện với anh.

“Vợ, anh đói rồi. Muốn ăn thức ăn em làm.” Tổng Cẩn Thành thu lại cột nhũ, hơi thở mong manh nói: “Anh và em quen biết hơn nửa năm rồi, anh còn chưa thử qua tài nấu nướng của em đó, anh muốn ăn gà xé cay, sườn xào chua ngọt, cá ngừ kho tiêu.....”

“Đây là bệnh viện, em phải đi đâu làm cho anh? Hơn nữa anh sinh bệnh, phải ăn kiêng.” Triệu Thanh Hề hết lòng sửa sang lại quà tặng trên bàn: “Anh bị thương cha mẹ anh biết không?”

“Anh không có nói cho bọn họ, một chút thương nhỏ không cần kinh động tới họ, nếu bọn họ biết đầu anh bị đập sẽ cả kinh sợ hãi. Vợ, em đừng đòi chủ đề, anh chỉ bị thương ở đầu, không phải mấy chỗ khác, em đến nhà trọ anh nấu cơm đi, nhà trọ cách bệnh viện không xa, đi hai bước đường đã đến, trong căn hộ có sẵn đồ làm bếp, dưới nhà trọ có một siêu thị, thức ăn bên trong rất mới mẻ, trong túi xách có tiền mặt, em tự lấy đi.”

Rốt cuộc Triệu Thanh Hề cũng cầm cái chìa khóa nhà trọ đi nấu cơm cho Tổng Cẩn Thành.

Nhà trọ Trường Giang mà Tổng Cẩn Thành ở là thuộc về hạng nhà tư nhân cao cấp xa hoa, trừ con đường đi vào nhà, còn lại không một chỗ không bị cây cối hoa cỏ che giấu, cây cối xanh tươi, lượng nước bốn mùa đầy đủ, thực vật nơi này không khỏi xanh um tươi tốt, vào đây giống như tiến vào tiên cảnh trong mộng.

Triệu Thanh Hề ra khỏi thang máy đi tới phòng trọ Tổng Cẩn Thành, ngoài cửa đang đứng một cô gái đẹp ăn mặc rất thời thượng, trên người đeo đồ trang sức rất trang nhã, lông mi cong cong, sống mũi vừa cao vừa tinh tế, đôi môi đỏ mọng tắn ra mà lực mê người, toàn thân cô gái mặc áo da màu đen, trên tay áo điểm tuyết chút lưa màu trắng, trong tay cầm một cái túi màu đỏ.

Không biết thế nào mà ánh mắt Triệu Thanh Hề không nhịn được phải dừng lại ở trên người đối phương.

Tôn Bội Quỳnh khẽ mỉm cười: “Dì là người làm nhà anh ấy phải không? Không ngờ nha, Tổng Cẩn Thành thật đúng là bản tính khó sửa đổi, ngay cả thuê đi nấu cơm cũng xinh đẹp như vậy, chân dài eo thon, da trắng tương mạo đẹp.”

Triệu Thanh Hề có chút rụt rè, cô có chỗ nào giống như là đi nấu cơm? Dì nấu cơm có da thịt mềm mại như cô không?

Tôn Bội Quỳnh nhàm chán quơ quơ cái túi nhỏ, dịu dàng hỏi: “Dì làm người giúp việc cho Tổng Cẩn Thành đã bao lâu? Tính tình của anh ấy rất thú vị phải không? Động một chút là phát giận phát bực, có lúc còn để ý người khác không tha... Có lúc miệng đặc biệt tron, giống như bôi dầu vậy, nói ra có thể ngọt đến trong lòng người khác đi...”

Triệu Thanh Hề quay đầu đi, tính toán không nghe đối phương nói, xem ra quan hệ giữa cô ta và Tổng Cẩn Thành không thân (cận) mật thì cũng ít nhất là không tầm thường.

Tôn Bội Quỳnh nhìn nhìn đồng hồ đeo tay: “Ồi, tôi không có nhiều thời gian, đi mở cửa ra nhanh lên một chút, tôi muốn xem ổ chó của Tổng Cẩn Thành, xem đã nhiều năm như vậy anh ấy có quan tâm bản thân hay không, nhớ năm đó anh ấy chính là quý lười, mười phần lời thì lách thếch.”

Triệu Thanh Hề khẽ tức cười: “Cô là ai vậy?”

“Dì chớ xía vào chuyện tôi là ai, đi mở cửa là được rồi. Nếu Tổng Cẩn Thành biết tôi đã trở về nước, có lẽ sẽ không quá vui mừng, cho nên đi mở cửa nhanh, tôi tiến vào quét mắt một vòng, kiểm tra xem có tung tích phụ nữ trong đây hay không, không tới mười giây, tôi liền ra ngoài.” Tôn Bội Quỳnh chấp hai tay lại nhờ vả.

Triệu Thanh Hề quan sát đối phương tỉ mỉ, cảm thấy không phải không có khả năng, lúc trước Phan Hiểu Yên nhiều lần ở trước mặt mình nhắc tới - Tôn Bội Quỳnh, mối tình đầu của Tổng Cẩn Thành, chẳng lẽ chính là người phụ nữ trước mắt này?

Vẫn là mở cửa nấu cơm thôi.

Triệu Thanh Hề là lần đầu tiên tới nhà trọ Tổng Cẩn Thành, không ngồn ngộn như trong tưởng tượng, không có bụi thuốc lá rơi đầy đất, không có cảnh tất thối vút lung tung, tổng hợp đánh giá coi như đạt tiêu chuẩn.

Sau lưng truyền đến giọng nói hơi thất vọng của Tôn Bội Quỳnh: “Ông trời bất hạnh mà, nhà Tổng Cẩn Thành lại chính tề như thế, nhất định là công lao của dì, đúng vậy, làm sao Tổng quý lười có thể tự mình dọn dẹp phòng, anh ấy ngủ nướng còn không kịp đây. Giày trên kệ lại không có tàn mát ra mùi quái dị, ấm trà nhỏ trên bàn sách được sắp xếp gọn gàng... Oa oa, nhiều năm không gặp, Tổng Cẩn Thành anh thay đổi cũng quá nhiều đi!”

Triệu Thanh Hề không nhìn tiếng kinh hô kia, nghĩ thầm hẳn là Tôn Bội Quỳnh rồi.

“Chắc chắc, còn nuôi cá vàng nữa, bể nước của con cá này không nhiều không ít, nhìn thật mới mẻ..... Tôi không tin, nhất định là do dì dọn dẹp có đúng hay không? Một tháng anh ấy cho đi bao nhiêu tiền lương? Ra tay rất rộng rãi chứ?”

Triệu Thanh Hề đã ở trong phòng bếp, căn bản không chú ý Tôn Bội Quỳnh đi theo vào. Tôn Bội Quỳnh thấy trong thao để cá, sườn, rau xanh, theo thói quen nói: “Rau dưa không được nấu quá chín, thoáng dính dính nôi là có thể đưa lên đĩa, cá nhất định phải dùng rượu ướp gia vị một lát trước, khi nấu phải thả gừng, tỏi khử mùi tanh... Anh ấy không chịu nổi mùi tanh, vừa nghe tới mùi tanh chỉ thích nói lời thô tục, sườn làm thành sườn xào chua ngọt đi, bước thứ nhất là nấu chín sườn, mua đường phen đi, để nhiều đường phen, nấu sền sệt một chút.....”

Nếu như lúc này Triệu Thanh Hề còn đoán không ra cô ta là ai, chứng minh mình có phần ngốc.

“Cô gái, đi thăm xong cô có thể đi được rồi. Tôi còn phải nấu cơm.” Triệu Thanh Hề rửa rau dưa, nghĩ đến Tống Cẩm Thành kén ăn, theo bản năng cẩn thận rửa sạch rau dưa.

“Đi còn đuổi tôi đi sao, được rồi, coi như Tống Cẩm Thành nhìn thấy tôi cũng không hoan nghênh tôi đấy, đi từ từ làm ha, nhớ không thể nấu quá chín, anh ấy sẽ tức giận nổi đóa.” Tôn Bội Quỳnh cười nói xong, uốn éo cái mông ra khỏi phòng bếp, sau một lát lại đi trở lại, nghi ngờ nói: “Đi à, mới vừa rồi thấy đi tìm đồ làm bếp khắp nơi, hình như đi đối với nơi này cũng không quen thuộc nha.”

Người này có thói hay không? Thực sự nghĩ không ra, Tống Cẩm Thành sẽ nói yêu đương với Tôn Bội Quỳnh, loại phụ nữ trẻ con luôn ‘chít chít chát chát’ này.

Triệu Thanh Hề nghiêng người đưa cái bóng lưng cho Tôn Bội Quỳnh: “Mới vừa rồi cô hoa mắt nhìn lầm rồi.”

Tôn Bội Quỳnh hậm hực sờ sờ tóc ngắn qua vai: “Đi từ từ làm, tôi đi, nhớ ngàn vạn đừng nhắc tới tôi với Tống Cẩm Thành, a, đúng rồi, tôi họ Tôn, cháu Tôn Trung Sơn (*), chít của Tôn Ngô Không.”

(*): Ông được tôn xưng là Quốc phụ tại Trung Hoa Dân Quốc và được coi là người tiên phong của cách mạng tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Ông từng làm chủ tịch nước của Trung Quốc.

Tác giả có lời muốn nói: các người đam tiểu yêu tinh này, ta không tin chương này lượng tin tức phong phú như vậy, các người cũng không muốn nhấn lại gì.

Được rồi, cứ như vậy đi, lòng ta đã nguội lạnh.

Còn lâu mới tiết lộ, rốt cuộc Tôn Bội Quỳnh là làm gì, sẽ để cho các người có hết sức đoán.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Xử Lí Nam Cặn Bã

Edit: kimphuong172839

Triệu Thanh Hề mơ hồ làm mấy món ăn, sau đó trở về bệnh viện. Nhìn đáng vẻ ăn như hổ đói của Tống Cẩm Thành, cô một hơi kim nén lại bức bối ở trong lòng.

Tống Cẩm Thành cúi đầu nhai xương thì cảm giác mí mắt phải nhảy nháy: “Vợ, làm sao vậy? Em có muốn ăn không? Anh chia cho em một miếng.”

Triệu Thanh Hề cho anh một ánh mắt ‘Anh thật ngây thơ’: “Anh mau ăn, ăn xong rồi mới có sức khoẻ tốt để về nhà.”

“Ôi, vợ quân chặt, thật là không có biện pháp mà.” Khóe miệng Tống Cẩm Thành chứa đựng nụ cười, nghĩ thầm ăn món ăn vợ nấu thật khiến cho người ta vô cùng vui vẻ.

—

Triệu Thanh Hề từ phòng bệnh ra ngoài, xoay người đến thang máy, vừa đứng lúc nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng lại, cô bước một bước dài xông tới: “Đợi chút.”

Đinh Duệ đứng lúc ấn lại nút khóa cửa: “Thật là trùng hợp, ở nơi này lại gặp được em, Thanh Hề, em tới nơi này làm gì?”

“Em tới đây thăm bạn.” Triệu Thanh Hề trả lời hơi mất tự nhiên.

“Có thời gian rảnh không? Anh mời em ăn bữa cơm, thuận tiện cảm ơn em đã đưa Đinh Đinh trở lại.” Tầm mắt Đinh Duệ dừng ở trên người Triệu Thanh Hề, lúc ra nước ngoài công tác, Đinh Duệ tranh thủ thời gian đi dạo phố, từ trong tiệm chọn mua một sợi dây chuyền hình trái tim, khi trở lại khách sạn anh mới cảm thấy rất là khó hiểu, tại sao anh lại muốn đưa sợi dây này cho Triệu Thanh Hề.

“Không cần cảm ơn, em và mẹ Đinh Đinh là chị em, em chăm sóc Đinh Đinh là việc nên làm.” Triệu Thanh Hề cảm giác có chút lúng túng.

Thang máy vang lên một tiếng ‘ding’, cửa vừa mở ra, bên ngoài mọi người chen vào như ong vỡ tổ, cứ thế nhét Triệu Thanh Hề và Đinh Duệ vào chung một chỗ, Đinh Duệ cười đưa tay khẽ tách ra khoảng cách giữa Triệu Thanh Hề và người bên cạnh.

Không biết thế nào mà khi Triệu Thanh Hề ngẩng đầu lên liền đối mặt với đôi mắt đưa tình của Đinh Duệ.

Ra khỏi thang máy, cuối cùng Triệu Thanh Hề cũng có thể thở phào, Đinh Duệ ở sau lưng nói: “Đi, anh mời em ăn cơm, sau đó lại đưa em trở về.”

Triệu Thanh Hề đang muốn cự tuyệt, điện thoại lại reo lên, Tổng Cảnh Thành ở bên đầu kia điện thoại hắng giọng kêu: “Vợ, anh đây không có quần lót, em đi tiệm mua cho anh hai cái, phải là cỡ lớn nha.”

Anh đi chết đi! Triệu Thanh Hề buồn bực nói vào điện thoại di động: “Em mới không mua cho anh đâu, anh muốn mặc thì bảo người khác mua đi.”

Đinh Duệ cười cười, không để bụng việc Triệu Thanh Hề đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Đây là số điện thoại của anh, xem ra bây giờ em không có thời gian, vậy hôm khác anh lại hẹn em ăn cơm. A, đúng rồi, tặng cho em thứ này.” Nói xong, Đinh Duệ móc ra cái hộp nhét vào tay cô.

Triệu Thanh Hề “O__O”...

—

Trở lại nhà trọ mướn chung với chị họ, Triệu Thanh Hề đang chuẩn bị mở cửa đi vào thì sau lưng truyền đến một giọng nói tràn đầy chính trực: “Xin chào, em chính là hàng xóm đối diện phòng anh đi, anh là người mới chuyển tới.”

Triệu Thanh Hề nghe vậy quay đầu lại, thấy trong tay anh ta đang giơ lên hai cái túi ny lon.

Trình Đông Tranh lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn: “Bộ dáng em rất xinh đẹp, em tên là gì vậy?”

“Triệu Thanh Hề.” Triệu Thanh Hề lạnh nhạt nói.

“Người cũng như tên a! Anh tên là Trình Đông Tranh, là một kỹ sư phần mềm. Về sau em có vấn đề gì với máy vi tính, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm anh.” Trình Đông Tranh cười: “Về sau chúng ta chính là hàng xóm rồi, xin chiếu cố nhiều hơn.” Triệu Thanh Hề gật đầu, trong lòng cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình rất không bình thường.

Kết quả đoán không lầm. Triệu Thanh Hề đang ăn cơm tối cùng chị họ Đường Lệ Na liền nghe Trình Đông Tranh gõ cửa: “Thanh Hề, em ở đâu?”

“Thanh Hề, giá thị trường tiêu thụ tốt thật nha! Người ta mới dọn vào một ngày liền nhìn trúng em.” Đường Lệ Na cười reu reu.

“Chị họ chính là thích nói giỡn, không chừng Thôi Trí Minh ở nước ngoài được nhiều cô em xinh đẹp thích mắt rồi, chị còn không mau tới nhìn một chút.” Triệu Thanh Hề nói xong, để chìa khóa đi mở cửa.

Trình Đông Tranh đã tắm rửa thay một thân đồ ngủ áo ngắn quần ngắn, mang đôi dép lê, trên tóc còn ướt nước: “Hai người đang dùng cơm sao, đúng lúc anh mới chuyển đến đây, còn chưa có mua dụng cụ nấu cơm, anh da mặt dày, có thể vào trong này ăn ké chút cơm hay không?”

“Tới đây, hoan nghênh!” Đường Lệ Na đứng lên nói.

Trình Đông Tranh vừa ăn như hổ đói vừa hỏi: “Thanh Hề là em gái cô à? Thoạt nhìn cũng có điểm giống, ừ, thức ăn này không tệ, khai vị ăn với cơm, là Thanh Hề làm phải không? Phụ nữ biết nấu ăn là thích hợp nhất để lấy về nhà làm vợ..... Ừ, món gà hầm nấm này vừa vào miệng đã tan, món rau càng thêm tuyệt vời, thanh thủy ngon miệng.”

Đường Lệ Na liếc liếc về phía Triệu Thanh Hề, nhóc con, người ta biểu hiện thật rõ ràng.

Triệu Thanh Hề đưa chân đập đập Đường Lệ Na, ý bảo chị không nên suy nghĩ nhiều. Tổng Cảnh Thành vẫn còn lấp kín ở trong tim cô đấy.

Cơm ăn xong rồi, Trình Đông Tranh vẫn như cũ không rời đi: “Thanh Hề, chúng ta thương lượng được không, về sau anh tới đây ăn cơm tối. Mỗi tháng anh trả tiền ăn cho hai người, em yên tâm anh trả tiền theo ba bữa cơm, hơn nữa chỉ buổi tối anh mới tới đây ăn, em xem được không? Dù sao một mình anh ở một gian phòng cũng rất lạnh lẽo, số lượng rau xào còn chưa đủ dính vào trong nồi.”

“Không phải mỗi ngày em đều về nhà nấu cơm.” Triệu Thanh Hề nhàn nhạt nói, xem cô như bà nấu cơm à! Hôm nay Tổng Cảnh Thành bảo cô nấu cơm, trong lòng cô rất không vui, trở lại còn gặp gỡ Tôn Bội Quỳnh, nhớ tới thôi cũng làm người ta nổi da gà.

“Em không về nhà ăn cơm tối, em đi đâu ăn vậy?” Trình Đông Tranh hỏi tới.

“Em ấy làm bà chủ trong tiệm của bạn trai mình, không cần quan tâm một ngày ba bữa, nói một tiếng là có thịt cá, sơn hào hải vị, đâu có ngu đến mức trở lại uống bát cháo loãng, ăn chút thức ăn tầm thường!” Đường Lệ Na uống một hớp canh trứng với cà chua: “Tay nghề của em gái tôi không có nơi phát huy, cho nên nói phụ nữ vẫn nên tìm bạn trai giống như em gái tôi vậy, đàn ông có năng lực kiếm tiền, ăn mặc không lo, còn ngày ngày vui vẻ đếm tiền mặt.”

Trình Đông Tranh sững sờ, cười cười.

Ngày hôm sau, trên đường Triệu Thanh Hề đi bệnh viện lại nhận được điện thoại gọi hồn của Tổng Cảnh Thành: “Vợ, em đang ở đâu? Anh đói bụng, em nhớ mang thức ăn ngon cho anh.”

Ha ha, ăn chết anh đi! Triệu Thanh Hề ghen một bụng hoà, tức giận nói: “Em sẽ không tới đó sớm, không muốn đói bụng thì tự mình tìm đồ ăn đi.”

“Anh không muốn, vợ, anh chỉ muốn ăn đồ em làm, em làm, anh đều ăn được rất vui vẻ. Vợ à, trưa nay em làm cho anh thịt hấp khoai môn, bạch trâm kê (một món ăn được chế biến từ gà), cá Lur chung.....” Tổng Cẩn Thành tựa như đại gia nằm ở trên giường kêu một chuỗi tên đồ ăn, không nghĩ tới lửa sắp sửa thiêu tới móng mình rồi.

“Tổng Cẩn Thành, anh cho em là bảo mẫu hay là di làm cơm nhà anh à? Em không có nghĩa vụ phải phục vụ anh. Muốn ăn thì gọi đầu bếp của khách sạn Tổng Thành làm cho anh.” Triệu Thanh Hề nói xong, cúp điện thoại: “Bác (chỉ ông đầu bếp), xách hai phần hoành thánh tôm tươi, một phần nhỏ bánh bao hấp.” Thật ra thì chính cô cũng chưa có ăn.

Tổng Cẩn Thành đã quen với tính tình kì quái của Triệu Thanh Hề rồi. Khi Triệu Thanh Hề đá tung cửa, khí thế rào rạt mà đi vào, anh nhếch miệng cười một tiếng: “Vợ, anh biết ngay em không nỡ để anh đói bụng, trong lòng luôn nghĩ tới anh.” Tổng Cẩn Thành nhận lấy hộp thức ăn từ trong tay Triệu Thanh Hề, vừa mở ra thấy hoành thánh ôm tươi, anh mỉm môi một cái: “Thơm quá! Anh thích.” Nói xong, cầm cái muỗng ăn hỗn hển.

Triệu Thanh Hề không có chú ý tới sắc mặt Tổng Cẩn Thành thay đổi, ngồi một bên ăn điếm tâm.

“Cẩn Thành à, cái thằng nhóc này thật không để người ta yên tâm mà, đầu bị thương còn gạt mẹ à?” Mẹ Tổng đẩy cửa vào, thấy hai người đang ăn hoành thánh: “Sáng nay nếu không phải mẹ chặn Lý Ba hỏi con đi đâu vậy, có lẽ vẫn còn bị lừa mà chẳng hay biết gì. Con xem một chút con bị băng thành cái dạng gì rồi hả? Đầu bị người nào đập? Có nặng hay không? Có chảy máu hay không? Người đập con đã bị bắt đến đồn công an chưa? Bị phán ở tù bao lâu?”

“Mẹ, con đang ăn bữa ăn sáng đó, mẹ yên lặng chút đi.” Sắc mặt Tổng Cẩn Thành bắt đầu khế biến đỏ, cũng không ngẩng đầu lên vẫn tiếp tục ăn.

Phan Hiểu Yến đi theo phía sau mẹ Tổng, nhìn thức ăn trong chén Tổng Cẩn Thành: “A! Bác gái, anh Thành ăn hoành thánh tôm tươi, không phải anh ấy dị ứng với hải sản sao? Bác xem trên cô anh ấy cũng nổi lên mẩn đỏ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 26

Edit: kimphuong172839

Thật ra thì Tổng Cẩn Thành cảm thấy thân thể khác thường, miệng nuốt vào hoành thánh tôm tươi, cổ bắt đầu nóng lên, dần dần thậm chí còn có chút ngứa.

Nhưng bởi vì là bữa ăn sáng do Triệu Thanh Hề mua, dù cho anh ăn thạch tín (*) cũng cảm thấy ngọt: “Không có việc gì. Dị ứng không nghiêm trọng như vậy.”

(*): ma túy.

Triệu Thanh Hề nhìn kỹ, trên cánh tay Tổng Cẩn Thành cũng bắt đầu nổi da gà lên. Cô đoạt lấy hộp thức ăn: “Đừng ăn! Biết rõ mình dị ứng anh còn ăn!”

Tổng Cẩn Thành hậm hực quệt quệt mồm: “Vợ mua, anh đương nhiên phải ăn!”

Mẹ Tổng không nhìn nổi hai người tình chàng ý thiếp, xem bà là người đầu gỗ sao — kỳ cục: “Mau gọi bác sĩ khoa da liễu tới xem một chút, bệnh sởi này mà làm không tốt thì xảy ra vấn đề lớn! Khi còn bé con ăn trộm tôm hùm nhỏ nên toàn thân nổi bóng nước, bài học kinh nghiệm đó đã quên rồi sao? Con quên bộ dáng con khóc thét lên lúc ấy...”

Nói xong lại tròn mắt nhìn Triệu Thanh Hề: “Cô gái, cô đưa thức ăn cho người khác thì nên hỏi trước một chút đối phương có dị ứng hay không, nếu là ăn ra mạt người cô phụ trách à?”

Triệu Thanh Hề nói: “Bác gái, con không biết anh ấy có dị ứng hay không, hơn nữa trước đó con trai của bác cũng không có nói.”

“Theo lời này của cô thì cô còn trách tội ở trên đầu con tôi à? Cô nói chuyện với trường bối như vậy sao?” Mẹ Tổng khí thế hung hăng chống eo mập.

“Mẹ, giọng nói chuyện của mẹ quá dữ tợn, Thanh Hề là vợ con, mẹ đối với cô ấy tốt một chút.” Tổng Cẩn Thành cố hết sức chịu đựng ngứa ngáy.

Triệu Thanh Hề quay đầu đi.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ khoa da liễu vội tới kê đơn thuốc cho Tổng Cẩn Thành, dặn dò anh sắp tới nên chú ý ăn uống.

Tổng Cẩn Thành để Triệu Thanh Hề đi xuống lầu lấy thuốc, Phan Hiểu Yến cũng lập tức đi theo.

“Thành thật mà nói, cô và anh Thành không thích hợp cũng sẽ không có kết cục tốt, cô cũng thấy đấy, bác gái không thích cô, nếu anh Thành muốn cưới cô, hai vị trưởng bối nhà họ Tống nhất định sẽ không đồng ý.” Phan Hiểu Yên lăm nhăm ở phía sau Triệu Thanh Hề.

“Loại người như cô không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh, không cần thiết nói với tôi, cô có bản lĩnh thì đi nói với Tống Cẩn Thành đi.” Triệu Thanh Hề nói xong, bước xuống một bậc thang cuối cùng, đúng lúc này, phía sau truyền tới một tiếng thét lên! Cô quay đầu nhìn lại, Phan Hiểu Yên từ trên cầu thang tuột xuống, té chổng cả vó.

NO ZUO NO DIE why don't you try?

Ngay cả các thím trên hành lang đều bật cười.

Triệu Thanh Hề trở lại phòng bệnh thì thấy Tống Cẩn Thành đã đổi đồng phục bệnh nhân: “Thanh Hề, em đến ngân hàng lấy chút tiền ra ngoài cho anh hai và chị dâu em đi, mới vừa rồi chị dâu em gọi điện thoại tới đây nói muốn dọn nhà.”

Thật là một chị dâu cực phẩm, Triệu Thanh Hề cau mày: “Mặc kệ chị ta, chị ta muốn dọn nhà thì tự mình nghĩ biện pháp, động một chút là mở miệng xin tiền, anh cũng không phải là máy in tiền trong ngân hàng.” Còn nữa, anh và em còn không phải là người một nhà, dùng quá lời kéo làm quen!

“Vợ, mọi người là thân thích, có chuyện nên giúp đỡ lẫn nhau nha, hơn nữa đỉnh đầu anh dư dả, không thiếu chút tiền này.” Tống Cẩn Thành cười.

Triệu Thanh Hề dừng lại, nói úp úp mở mở: “Trong tay anh có nhiều tiền không chỗ tiêu đúng không? Tống Cẩn Thành, ba mẹ và anh hai em không đồng ý dọn nhà, nếu như anh lấy tiền cho chị dâu em là làm trở ngại chứ không giúp được gì! Hiểu chưa?”

“Đã hiểu!” Tống Cẩn Thành nói: “Vợ, em có đồng ý lấy anh hay không?”

Triệu Thanh Hề bị hỏi ngẩn ra, anh và Tôn Bội Quỳnh đến cùng là có chuyện gì xảy ra cô còn chưa có hiểu rõ đấy.

Tống Cẩn Thành thấy Triệu Thanh Hề chần chờ không nói, phiền não xé tóc: “Chuyện lập gia đình như vậy em cũng cần suy nghĩ thật kỹ à?”

“Cả đời người con gái chỉ có một lần đương nhiên là phải nghĩ thật kỹ.” Triệu Thanh Hề nói.

“Được, vậy thì anh cho em thời gian nhất định để suy nghĩ!”

Đào mất đã là một tháng sau, trước kia Tống Cẩn Thành có mua một vài cửa hàng mặt tiền, nay con đường trước cửa hàng mới được tu sửa lại, lượng người đi lại chợt tăng cao, nhà cửa hai bên trong một đêm trở thành hàng bán chạy, giá tiền nhanh chóng tăng lên.

Tống Cẩn Thành mua các cửa hàng lân cận tổng cộng có diện tích ước chừng bốn năm trăm thước vuông, trong vòng một ngày toàn bộ đều được cho thuê sạch.

“Vợ, về sau chúng ta chỉ thu tiền cho thuê hàng tháng thì đã có hơn vạn khối (*).” Tống Cẩn Thành nói.

(*): đơn vị tiền tệ.

Triệu Thanh Hề đang vì chuyện thuê thêm nhân viên cho cái khách sạn Tống Thành thứ hai mà rầu rĩ, chi nhánh thứ hai có diện tích lớn hơn khách sạn gốc gấp bội lần, từ hai tầng gia tăng đến năm tầng, cần thuê thêm nhiều nhân viên sắp xếp các công việc.

“Ừ.” Triệu Thanh Hề trả lời ngắn gọn.

“Vợ, tối nay đi chỗ của em ăn cơm đi, anh muốn ăn thức ăn em nấu.” Tống Cẩn Thành nuốt xuống nỗi khổ tâm, khoảng cách từ lần trước nhắm nháp tay nghề của cô đến nay giống như đã là chuyện của mấy trăm năm trước.

“Không có thời gian làm cho anh.” Triệu Thanh Hề tức giận nói: “Em cũng không phải là bảo mẫu nhà anh.”

Người này kể từ khi ăn thức ăn cô làm, luôn luôn bảo cô nấu cơm, gà vịt cá thịt gì cũng muốn ăn.

“Không có việc gì, đến nhà em xin cơm là được.”

“Anh đã là ông chủ lớn, tùy tiện đi tới một chỗ cũng có cơm ăn.” Triệu Thanh Hề thu hồi sở sách, thấy Tống Cẩn Thành cợt nhả muốn đưa tay sờ eo mình: “Tống Cẩn Thành, ngày mai chúng ta nhờ công ty quảng cáo vì khách sạn Tống Thành làm quảng cáo đi, để danh tiếng lan rộng, khiến các thành thị phụ cận cũng biết ở Thanh Ninh có khách sạn Tống Thành. Như thế nào?” Thế kỷ hai mươi mốt, muốn tuyên truyền sản phẩm của mình thì việc làm quảng cáo là một cái biện pháp đầu tiên, nếu chỉ dựa vào người tiêu thụ truyền miệng thì phải đợi đến khi nào, cho nên phải nắm lấy tiền cơ (*).

(*): cơ hội đầu tiên/ thời cơ tốt.

“Được rồi. Nghe vợ. Vợ là thủ trưởng (sếp), cấp dưới tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh. Hơn nữa kiên quyết ủng hộ và thi hành!” “Ba hoa!”

Hơn năm giờ chiều, Tổng Cận Thành lái xe chở Triệu Thanh Hề đi chợ mua thức ăn rồi mới về nhà trọ Đường Lệ Na.

Bận rộn hơn một tiếng mới làm xong thức ăn, Đường Lệ Na cũng hết giờ làm từ trường học trở về.

“Ôi chào, nhờ phúc của ông chủ lớn mới có thể ăn được thức ăn thơm phức này! Xanh xanh đỏ đỏ thật phong phú.” Đường Lệ Na gấp khối thịt nướng: “Ông chủ Tổng, về sau anh cưới được Thanh Hề nhà chúng tôi là có phúc đó! Thanh Hề sẽ nấu ăn nhiều hơn, ngày ngày mỗi món đều không giống nhau.”

Tổng Cận Thành một mặt cười, một mặt hờn hển nói: “Chị họ, hôm nay em làm trợ thủ cho Thanh Hề, cho nên bữa cơm tối nay là hai người chúng em hợp lực làm thành.”

“Không tệ. Vợ chồng đồng tâm thật lợi hại!”

Trình Đông Tranh quen cửa quen nẻo đi vào nhà Triệu Thanh Hề: “O, tất cả mọi người ăn rồi!” Anh ta đi tới, thấy Triệu Thanh Hề ngồi bên cạnh một người đàn ông cao to cường tráng.

Tổng Cận Thành hỏi: “Vợ, anh ta là ai vậy?”

“Hàng xóm ở đối diện nhà chúng ta, Trình Đông Tranh.” Triệu Thanh Hề giải thích: “Anh ấy ở nhà chúng em ăn cơm nước, buổi tối mới tới ăn cơm.”

Thực giác của Tổng Cận Thành cho thấy Trình Đông Tranh có chút bí ối, liền đưa cái ghế tới gần Triệu Thanh Hề, gấp một đồng rau dưa vào chén Triệu Thanh Hề: “Vợ, tối ăn rau cải.”

Trình Đông Tranh cười ha ha, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Anh em, chính anh ăn thịt, lại để cho Thanh Hề ăn rau cải. Không biết thương người sao.”

Trong nháy mắt Đường Lệ Na ngửi thấy được mùi khói thuốc súng: “Trình Đông Tranh, anh nhanh ngồi xuống ăn đi.”

Tổng Cận Thành cau mày, thấy Triệu Thanh Hề dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn mình: “Vợ, em dùng bữa, anh không chấp nhặt với người khác.”

Cơm nước xong, Triệu Thanh Hề dọn dẹp bát đĩa đi rửa chén, Trình Đông Tranh đứng lên ân cần muốn nhận lấy chén trong tay cô.

Tổng Cận Thành từ trong lỗ mũi hừ hừ: “Vợ, anh và em nhanh đi rửa chén.”

Trình Đông Tranh sờ sờ chớp mũi: “Tôi chỉ là thuận tay giúp một chút thôi, vừa đúng lúc tôi muốn đi phòng bếp rửa tay đấy.”

Tổng Cận Thành kể bên thân thể Triệu Thanh Hề, buồn buồn nói: “Vợ, lúc nào thì anh ta ở đối diện nhà em vậy? Tại sao anh không rõ ràng lắm!”

“Chuyện anh không rõ ràng còn nhiều nữa.” Triệu Thanh Hề đoán chắc anh lại ghen tuông.

“Tất nhiên, ví dụ như anh không biết phía dưới vợ anh có mấy cọng lông, ngực muốn mấy bàn tay mới có thể cầm hết!” Tổng Cận Thành mặt không biến sắc tìm không đập, cúi đầu lấy một khí thế sét đánh không kịp bưng tai hơn một hợp ở trên sườn mặt Triệu Thanh Hề, vừa vặn bị Trình Đông Tranh thấy được.

Tổng Cận Thành cười, anh chính là muốn đối phương nhìn thấy!

Mặt Triệu Thanh Hề đỏ như quả hồng: “Rốt cuộc anh có rửa chén hay không? Như vậy đi, toàn bộ những thứ này để lại cho anh rửa!” Nói xong, nhét khăn lau vào tay Tổng Cận Thành: “Rửa sạch sẽ chút, em đi ăn trái cây.”

Tổng Cận Thành: %_ %

Trình Đông Tranh lẳng lặng nắm tay, liếc Tổng Cận Thành một cái, sau đó đi ra ngoài.

“Thanh Hề, cuối tuần này, công ty anh tổ chức cho nhân viên đi du lịch ở Châu Hải, có thể đưa thêm một người thân hoặc bạn bè đi cùng, em có thời gian rảnh không? Anh muốn mời em cùng đi.” Trình Đông Tranh hỏi.

Đường Lệ Na đang xem phim võ hiệp: “Mời tôi đi!”

Triệu Thanh Hề đoạt lấy hộp điều khiển ti vi từ trong tay Đường Lệ Na, xem tin tức tài chính và kinh tế Ương Thị, chủ yếu là xem ngành bất động sản và ăn uống: “Ngại quá, gần đây tôi không có thời gian. Bẵng không gọi Lệ Na đi, chị ấy biết bơi, leo núi cũng rất giỏi.”

Trình Đông Tranh nói: “Cơ hội lần này khó có được, bao ăn bao ở, em đi đi, chúng ta là bạn bè, có phúc cùng hưởng chứ sao.”

Triệu Thanh Hề nghiêng đầu thấy Tổng Cận Thành từ trong phòng bếp đi ra: “Mấy ngày gần đây tôi thật sự không có thời gian. Một tháng kế tiếp tôi đều phải bận rộn chuyện khai trương khách sạn mới.”

Sau khi Trình Đông Tranh đi, Tổng Cận Thành chen đến ngồi bên cạnh Triệu Thanh Hề: “Vợ, anh đều nghe được, em làm tốt lắm, đối với loại theo đuôi này chính là phải từ chối thẳng thắn, không thể để một chút kẽ hở cho hắn chui!”

Triệu Thanh Hề và Tống Cẩn Thành bốn mắt nhìn nhau: “Khuya lắm rồi. Anh cần phải trở về.”

Tống Cẩn Thành còn lâu mới đi, tối nay một chút ngon ngọt cũng không ăn đến: “Để cho anh ăn một miếng.”

“Cái gì?”

“Miếng xoài trong tay em kia.”

.....

Không tới tám giờ rưỡi, Tống Cẩn Thành liền bị Triệu Thanh Hề đuổi ra ngoài, hai người xuống lầu dưới, Tống Cẩn Thành nhân cơ hội Triệu Thanh Hề không có chú ý, ôm Triệu Thanh: “Vợ, để cho anh ôm hôn một cái.”

Triệu Thanh Hề cũng không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, trong khoảng thời gian này hai người thật bận rộn, vì làm ra tiền, vì thay đổi vận mệnh, liền ngoan ngoãn tựa vào trong ngực Tống Cẩn Thành: “Ừ.”

“Chiều mai em đi theo anh tham gia tiệc rượu.” Miệng Tống Cẩn Thành bắt đầu cà xát lung tung, đầu lưỡi nóng bỏng bắt đầu kề sát da Triệu Thanh Hề.

Gần mười phút đều không tận hứng, Triệu Thanh Hề hết cách rồi, đẩy hấn ra: “Buổi tối đã khuya rồi, anh động tình à! Mau trở về đi thôi, chiều mai anh tới tiệm đón em... em chuẩn bị qua loa được chứ?”

“Vợ anh thiên sinh lệ chất (*), không đánh son phấn cũng là đại mỹ nữ hạng nhất.” Tối nay Tống Cẩn Thành nói lời ngon tiếng ngọt giống như không cần trả tiền vậy.

(*): trời sinh đã đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bạt Tai Vang Dội

Edit: kimphuong172839

Bữa tiệc mà Tống Cẩn Thành muốn tham gia là một cuộc gặp mặt của toàn bộ thương nhân, người đứng ra tổ chức là cục Công Thương, có thể mang nữ quyền (*) tham gia cũng có thể không mang theo nữ quyền tham gia.

(*): Là vợ hoặc người yêu.

Ông già Hoàng đó, dĩ nhiên là mang theo cô thư kí kiêm tiểu tình nhân, tuyệt đối bọn họ sẽ không đưa bà vợ có tuổi trong nhà ra khỏi cửa.

Da ó vàng, bắp thịt rù xuồng, nổi bật lên cái bụng phệ..... Muốn làm cho người ta có bao nhiêu ghét bỏ là có bấy nhiêu ghét bỏ.

Ông chủ Hoàng và Tống Cẩn Thành đang có phương diện hợp tác trong xây dựng, cái gì xi măng, cát đá, cốt thép... Tống Cẩn Thành đều lấy từ chỗ ông chủ Hoàng.

“Ồ, ông chủ Tống diễm phúc không cạn nha, mang tình nhân xinh đẹp như thế tới tham gia dạ tiệc.” Ông chủ Hoàng neho mắt, ngồi ở trên ghế gỗ Lê Hoa, đang kẹp một điếu thuốc trong tay.

Tống Cẩn Thành lắc đầu: “Ông chủ Hoàng, ông nhìn lầm rồi, cô ấy là bà xã tôi, là vợ!”

“Ồ? Ngại ngừng quá, tôi còn tưởng là người tình nhỏ của cậu.”

Tống Cẩn Thành cười cười, xoay người nói: “Thanh Hề, tới đây ngồi.”

Sau khi Triệu Thanh Hề tới mới phát hiện bữa tiệc rất hoành tráng, tổng cộng có 20 bàn, hoặc là nhân viên Phủ Thị Chính, hoặc là thương nhân có cái bụng béo phệ nê, dĩ nhiên bên cạnh thương nhân còn có các cô gái.

“Tống Cẩn Thành, anh ngồi xuống, em nói với anh chút chuyện.”

“Vợ, em nói đi.” Tống Cẩn Thành xoay tròn cái bàn, bắt lấy đậu phộng hạt dưa: “Vợ, ăn đậu phộng hạt dưa.”

Triệu Thanh Hề nhìn nhân viên phục vụ đi qua đi lại, thương nhân thoải mái xã giao: “Đội người khác tới mời rượu, anh uống ít thôi. Đừng ai đến cũng không cự tuyệt, uống say là em trực tiếp ném anh ra con đường lớn.”

Tổng Cảnh Thành nhét hạt đậu phộng đầy miệng: “Được, nghe vợ.”

Trước khi bữa tiệc chính thức mở màn, Tổng Cảnh Thành đi lang thang giao thiệp với tất cả các nhân vật trong thương trường, còn Triệu Thanh Hề thì vào nhà vệ sinh.

Triệu Thanh Hề đang rửa tay ở bồn nước thì nghe một cô gái trẻ bên cạnh nói: “Phương Phương, cô biết không? Tối nay ông chủ Hoàng vốn định đưa tôi tặng cho ông chủ Tổng đó, không ngờ anh ta lại mang bà vợ của mình tới, cô nói có tức cười không?”

Phương Phương nói: “Chuyện này thì có gì kỳ lạ, không chừng ông chủ Tổng là sợ vợ, anh ta bị vợ ép chặt đấy.”

“Tôi thấy không giống, ông chủ Tổng rất quyết đoán, cô không thấy anh ta đầu tư xây nhà chung cư, vừa đẹp vừa thời thượng, trước đây không lâu mới vừa bắt đầu phiên giao dịch, chỉ ba bốn ngày liền tiêu thụ không còn 1 cái đấy. Tôi nghe ông chủ Hoàng nói, ông chủ Tổng chuẩn bị xây khu thương mại, đến lúc cần quảng cáo, không thể thiếu sự giúp đỡ của cục Công Thương. Anh ta mang vợ đi theo, không phải đánh mặt của chính mình sao, cô xem một chút tại bữa tiệc này có mấy người đưa vợ tới, ai mà không lấy danh nghĩa thư kí, trợ lí để đưa tình nhân nhỏ bên ngoài của mình theo.”

Phương Phương: “Cô đó, chớ ăn không được quả nho rồi nói nho còn xanh.”

“Thôi đi, tôi là hâm mộ ghen tị đó, tuổi của ông chủ Tổng không lớn lắm, hình như tuổi vợ của anh ta cũng không lớn.”

“Thôi, chớ thảo luận, sắp mở màn rồi.”

Triệu Thanh Hề vội vàng đi ra ngoài, để lại cái bóng lưng cho hai người.

Triệu Thanh Hề trở lại đại sảnh, còn tận lực lộ ra khuôn mặt tươi cười, không có chút tức giận nào, nếu cô bởi vì mấy câu nói linh tinh lúc này mà gây khó dễ thì cũng quá hẹp hòi rồi.

Chỉ là không ngờ sẽ gặp phải Trương Huệ Đình, chủ quản khách sạn Tổng Cảnh Thành.

Bình thường Triệu Thanh Hề tiếp xúc với Trương Huệ Đình không hề ít, nhưng làm thế nào cũng không thể nghĩ đến một cô gái thoát nhin an phận như thế sẽ đi cùng một người đàn ông hời đầu. “Tổng Cảnh Thành, anh xem, Trương Huệ Đình, chủ quản nhân sự trong tiệm cơm.” Triệu Thanh Hề ăn cá trích kho tàu, nói với người bên cạnh.

Tổng Cảnh Thành đang chuẩn bị đi kính cục trưởng cục Công Thương, nghe vậy: “Mặc kệ cô ta, em ăn đi, cô ta thích đi cùng người đàn ông nào là chuyện của cô ta.”

Triệu Thanh Hề liếc anh một cái, tức giận nói: “Em chỉ nói một câu anh lại phản ứng lớn như vậy! Tốt lắm, anh đi đi.”

Triệu Thanh Hề cười cười với Trương Huệ Đình, mấy tháng trước cô mắt thấy Trương Huệ Đình bảo nhân viên im miệng không nói huyền thuyên sau lưng người khác, đã cảm thấy người này hiểu được cách ứng xử, không có đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Hơn nữa hình như Trương Huệ Đình có tình ý với Tổng Cảnh Thành, nhưng Triệu Thanh Hề không có ghi chuyện này ở trong lòng.

Tiếp xúc với nhau thì thấy Trương Huệ Đình làm việc có chừng mực, cô ấy đào tạo ra nhân viên làm việc có trách nhiệm, thái độ nghiêm túc, khách sạn Tổng Cảnh Thành đều nhờ vào họ.

Cho nên thực sự cảm tạ Trương Huệ Đình.

Trước mắt, về mặt Trương Huệ Đình nhân nhạ, Triệu Thanh Hề không thể làm gì khác hơn là ăn cơm của mình.

Ông chủ Hoàng mang tiểu tình nhân Như Mộng tới ngồi cách Triệu Thanh Hề hai vị trí: “Tổng phu nhân, cứ dùng bữa thoải mái không được đâu, tôi kính cô một ly, ông chủ Tổng không ngừng phát triển buôn bán, cũng chúc cô và ông chủ Tổng vĩnh viễn cử án tề mi (*).”

(*): Nâng khay ngang mày (vợ chồng tôn trọng nhau - do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Triệu Thanh Hề biết uống rượu, nhưng không muốn tiếp chuyện với đối phương, cô chỉ dương dương cái ly.

Về mặt Như Mộng thoáng chốc biến sắc, cô nâng ly rượu nghĩ thầm, chẳng lẽ còn muốn tôi tự mình tới đây? Nếu tôi qua đó cô cũng không có quả ngon để ăn: “Tổng phu nhân, tôi tự mình tới, ly rượu này cô nhất định phải uống đó.”

Triệu Thanh Hề đứng lên, thật là khi dễ đến trên đầu mình rồi, cô ta chỉ là tiểu tình nhân của người ta lại đi khắp nơi ra oai, còn đánh chủ ý đến trước mặt của cô: “Triệu Thanh Hề giờ lên ly rượu trên bàn, làm bộ lo lắng không cẩn thận làm đổ lên người đối phương: “A? Không – thật ngại quá - tôi không có cầm chắc.”

Như Mộng vốn muốn nhìn Triệu Thanh Hề mất mặt, kết quả ngược lại là chính mình mất thể diện, tức giận run người: “Cô... Là cô có ý.”

Tất cả mọi người đang ăn uống, niềm vui tràn trề, thấy về mặt Như Mộng hết trắng lại đỏ, rồi rít ngẩng đầu nhìn về bên này, Triệu Thanh Hề nói: “Người đẹp, tôi đã nói rồi, là tôi không cẩn thận, rượu muốn đổ đến trên người cô cũng không phải là chuyện tôi có thể không chể.”

“Cô! Cô rõ ràng chính là cô ý.” Như Mộng đưa móng tay bén nhọn chỉ vào cô.

“Nói chuyện phải nói chứng cứ, nói miệng không bằng chứng chính là vu khống, mới vừa rồi cô cũng nhìn thấy tôi nâng ly rượu đứng đây, nhất thời không có bụng ỏn, mới có thể đổ đến trên người cô. Thật sự là ngượng ngùng.”

Tổng Cẩn Thành trở lại bàn này: “Vợ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Triệu Thanh Hề nói xong, ngồi xuống tiếp tục ăn cơm của mình.

Như Mộng cũng không tính bỏ qua như vậy: “Ông chủ Tổng, phu nhân của ông mới vừa rồi nâng ly đồ trên người tôi. Cô ấy còn chưa có chịu nhận lỗi với tôi đây.”

“Mới vừa rồi tôi đã cùng cô nói là không cần thận, thật xin lỗi, cô còn muốn trách tội tôi, nói là tôi cố ý.” Triệu Thanh Hề nghiêng đầu nói.

Đuôi mắt Tổng Cẩn Thành hiện ra nụ cười: “Ông chủ Hoàng, ông mang tới người tình không hiểu chuyện xúc phạm bà xã của tôi, ông xem giải quyết như thế nào đây?”

Ông chủ Hoàng đã uống đến mặt đỏ lừ lừ, say muốn té xỉu, nơi nào còn biết đến cùng là có chuyện gì xảy ra, nhưng mà tránh voi chẳng xấu mặt nào, Tổng Cẩn Thành là con cá lớn, có tiền, còn phụ nữ tùy thời có thể đổi người khác: “Như Mộng cô qua đây nhận lỗi với Tổng phu nhân, có phải tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện hay không, còn dám nói người ta hất rượu cô, nhanh một chút nói xin lỗi. Ha ha, Tổng phu nhân, cô nể mặt cô ấy là người của tôi, đừng chấp nhặt với cô ấy có được hay không?”

Như Mộng cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, tuổi trẻ khí thịnh: “Tôi không sai, tại sao tôi phải nói xin lỗi, tôi không làm”

Cô ta mới vừa nói xong, đột nhiên trên khuôn mặt nhỏ nhắn quét tới một ngọn gió, ‘bốp’ một tiếng, bạt tai vang dội.

PS: Mọi người đoán xem là ai đánh Như Mộng? Đoán đúng có thưởng!

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp Nhau

Edit: kimphuong172839

Một tát này Như Mộng bị đánh cũng không nhẹ, trên mặt hiện ra tia máu hồng hồng, có thể thấy được người đàn ông xuống tay rất nặng.

Tổng Cẩn Thành vốn định tát cô ta một cái tát, không ngờ trước đó ông chủ Hoàng đã ném ra cảnh ô liu, giết gà dọa khỉ, chủ động dăng ra Như Mộng: “Cô gái nhỏ không hiểu chuyện, mau xin lỗi.”

Triệu Thanh Hề tức cười nói không nên lời, dừng hai giây, thấy thật là nhiều người đều nhìn về bên này, mới nói: “Thôi, ông chủ Hoàng, chỉ là việc rất nhỏ, tát cả mọi người ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Vợ, vẫn là em đại nhân đại lượng (*). Nếu vợ tôi tha thứ cho cô, tôi liền không truy cứu so đo. Nhưng một câu xin lỗi là nhất định phải nói, ông chủ Hoàng, ông cứ nói đi?”

(*): rộng lượng.

Nước mắt Như Mộng chảy ra, diêm dăm đáng yêu nhìn ông chủ Hoàng, không ngờ ông ta lại có thể không làm chỗ dựa cho mình. Đồng thời lại oán hận Triệu Thanh Hề. Ông chủ Hoàng bày ra cái mặt thối: “Ngăn người làm cái gì, mau đi nói xin lỗi!”

“Thật xin lỗi.”

Từ khách sạn ra ngoài, Triệu Thanh Hề rất thẳng thắn hỏi Tổng Cẩn Thành: “Mới vừa rồi anh cũng không nhìn thấy chuyện đã xảy ra, anh liền che chở cho em à? Nếu là em nói láo thì làm thế nào?”

“Anh không tin, chẳng lẽ anh còn không rõ tính tình của vợ ra sao, em tình nguyện ít một chuyện cũng không muốn nhiều thêm một chuyện. Lại nói, em và cô gái kia không thù không oán. Người nào trêu chọc người nào, tự anh có thể đoán ra bảy tám phần.”

Triệu Thanh Hề nghe thấy trong lòng vui mừng, cười nói: “Cám ơn anh tin tưởng em! Trên thực tế, lúc ấy cô gái mà ông chủ Hoàng mang theo đó cố ý khích em uống rượu, em nghĩ cô ta chỉ là một tiểu tình nhân thì cần gì tính toán, cũng không muốn quan tâm tới cô ta, ai ngờ cô ta tiếp tục đến trước mặt của em là lồi om sòm, em mất hứng, nâng cốc dội trên người cô ta. Sau đó cô ta liền kêu la em cố ý tạt cô ta.”

Tổng Cẩn Thành cười ha ha, cô vợ nhỏ của anh thật đúng là thành thật: "Không có việc gì, dù là em dỗi thì anh cũng sẽ che chở cho em như vậy. Cô ta chọc giận em trước, sau đó em phản kích, lỗi chủ yếu là ở cô ta. Vợ, em yên tâm, bất kể lúc nào thì anh cũng đều đứng về phía em vì em nói chuyện."

Triệu Thanh Hề cười gật đầu, đuôi mắt chợt liếc thấy Tôn Bội Quỳnh, cô còn chưa kịp nghiêng đầu tránh né, Tôn Bội Quỳnh đã nhận ra cô trước.

"Dì nhỏ. Dì nhỏ, đã lâu không gặp !" Tôn Bội Quỳnh xách theo cái túi xách tay chào, nhìn thấy người đàn ông ở phía sau Triệu Thanh Hề, chần chờ nói: "Tổng Cẩn Thành?"

Khi Tổng Cẩn Thành thấy rõ người phụ nữ ở đầu bậc thang thì huyết Thái Dương trực nhảy, nhiều năm không gặp cô ấy vẫn là bộ dáng hoạt bát đáng yêu như năm đó.

Tổng Cẩn Thành nhàn nhạt: "Bội Quỳnh."

Tôn Bội Quỳnh cau mày: "Anh thật là lạnh nhạt, chúng ta mấy ngàn ngày, mấy vạn phút không gặp, anh không thể nhiệt tình một chút sao?"

Tổng Cẩn Thành không lời nào để nói: "Không cần thiết, Thanh Hề chúng ta trở về thôi."

"Cô ấy không phải đi nấu cơm nhà anh sao?" Tôn Bội Quỳnh kinh ngạc tròn to cặp mắt: "Ngày đó em thấy được cô ấy ở tại nhà anh nấu cơm."

"Thanh Hề là vợ tôi, cô ấy ở nhà tôi nấu cơm là việc thiên kinh địa nghĩa (*)." Tổng Cẩn Thành nói xong, móc ra chìa khóa xe: "Em ở nơi này đợi anh... anh đi lái xe tới đây."

(*): đạo lý hiển nhiên.

Triệu Thanh Hề gật đầu.

Tôn Bội Quỳnh lúng túng cười cười: "Ngại quá, ngày đó tôi coi cô là đi nấu cơm. Không ngờ cô là vợ Tổng Cẩn Thành."

Triệu Thanh Hề từ chối cho ý kiến.

"Ồi, tính khí của Tổng Cẩn Thành thú vị như vậy, làm sao cô và anh ấy sống chung với nhau được? Có phải anh ấy thường khi dễ cô? Cô khổ sở nhẫn nhịn? Anh ấy phát giận đối với cô sao? Nhất định đã từng xảy ra đi, khí thế nể người của anh ấy rất dọa người." Tôn Bội Quỳnh suy đoán lung tung.

Triệu Thanh Hề cười khổ, làm sao Tổng Cẩn Thành có thể khi dễ cô đây?

—

Trên đường về nhà, bình thường Tổng Cẩn Thành lú lú nói không dùng nhưng hôm nay lại trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng lái xe.

Triệu Thanh Hề giận, không nói thì đại biểu trong lòng anh giấu chuyện gì đó, trong lòng có quỷ. Chẳng lẽ trong lòng Tổng Cẩn Thành còn nghĩ tới Tôn Bội Quỳnh? Dứt khoát nói ra ý nghĩ trong lòng: "Tổng Cẩn Thành, anh làm gì không nói lời nào thế, có chuyện gì anh nói ngay, không cho phép gạt em."

Tổng Cẩn Thành nhú lông mày nhìn Triệu Thanh Hề một cái, tiếp tục lái xe trong tình trạng không yên lòng.

Tổng Cẩn Thành lái xe dừng ở dưới gốc cây: "Thanh Hề, Tôn Bội Quỳnh là bạn gái trước của anh. Anh quen cô ấy ở cấp ba, khi đó trong mắt các thầy cô anh là một học sinh đầu óc thông minh nhưng không nghiêm túc học tập, Tôn Bội Quỳnh là hàng xóm bên cạnh, rất được các nam sinh cùng cấp hoan nghênh, anh tình cờ biết cô ấy, lúc ấy cô ấy và nam sinh năm thứ nhất của cấp 3 nói yêu thương, là anh cứng rắn chen vào, đi vào, cản trở bọn họ, sau đó thành công cướp được Tôn Bội Quỳnh. Sau đó nữa thì anh và cô ấy chia tay, cô ấy ra nước ngoài, từ đó cắt đứt liên lạc."

"Anh giành bạn gái từ trong tay người khác?"

"Ừ. Lúc đi học chỉ thích một mình cô ấy, tan giờ học chơi bóng hay làm chuyện gì trong lòng đều nhớ cô ấy. Nhưng vợ à, kể từ sau khi chia tay cô ấy, anh cũng chưa từng nghĩ đến cô ấy nữa. Đến bây giờ gặp em, anh mới nhận ra được mình gặp đúng người rồi."

Triệu Thanh Hề gật đầu: "Được rồi, chuyện cũ bỏ qua đi."

Tổng Cẩn Thành cười đưa tay tới xoa nắn mặt của Triệu Thanh Hề, vô cùng tròn mịn: "Vợ, em đã suy nghĩ hơn một tháng, lúc nào thì mới có thể đồng ý lấy anh?"

"Hiện tại công ty của anh mới vừa vào quỹ đạo, khách sạn thứ hai bên em cũng vừa bắt đầu kinh doanh, hai bên đều bận, chuyện kết hôn trước hết tạm hoãn, chờ qua trận bận rộn này lại tính sau."

Triệu Thanh Hề vừa dứt lời liền bị Tổng Cẩn Thành phản bác, Tổng Cẩn Thành thật sự nóng nảy, cả ngày lẫn đêm muốn ôm cô vào trong ngực: "Vợ, công việc là công việc, kết hôn là một chuyện khác, sau khi kết hôn chúng ta có thể tiếp tục chia nhau làm việc, em lấy anh có được hay không?"

Triệu Thanh Hề đỏ mặt, đời trước hôn nhân thất bại, kiếp này trùng sinh, nếu như gả cho Tổng Cẩn Thành bù đắp tiếc nuối của hôn nhân và chuyện không có đứa bé, đó cũng là chọn lựa không tồi, hơn nữa chính mình cũng thật sự bị người đàn ông này mê hoặc. "Ồ kia, nhìn lại đi, cái gì chúng ta cũng chưa chuẩn bị cũng không thể nói kết liền kết!"

"Không cần chuẩn bị thứ gì, nhà xe đều có, em chỉ cần lấy anh là được, những thứ đồ cưới sính lễ khác, ngày mai anh lập tức đi làm, à, đúng rồi, ngày mai chúng ta đi đến tiệm châu báu một chuyến, anh phải cho vợ lựa chọn một cặp nhẫn cưới." Tống Cẩm Thành nói xong, nghiêng người tới hôn Triệu Thanh Hề một cái: "Buổi tối anh lại dẫn em về nhà chồng gặp mặt cha mẹ chồng. Sao hả?"

"Nhưng mẹ anh không đồng ý với chúng ta đâu." Lòng Triệu Thanh Hề vẫn còn sợ hãi, nếu như đi đến nhà họ Tống chịu mẹ Tống xem thường, còn không bằng cô không đi.

"Bà ấy không thể không đồng ý, anh liền nói em đã là người của anh, hơn nữa quyền sở hữu hai cái khách sạn đều là của em, bà ấy không dám không đồng ý cho em vào cửa." Tống Cẩm Thành nói: "Vợ, hiện tại trong đầu anh đều là hình ảnh em mặc áo cưới đỏ, váy trắng gả cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 29

Edit: kimphuong172839

Ngày hôm sau, Triệu Thanh Hề còn chưa có đi đến cửa khách sạn, chị dâu Trần Lộ liền mang theo con gái Tiểu Tuyết tới.

"Dì nhỏ, em xem hôm nay chị mang Tiểu Tuyết tới đây, chủ yếu là hi vọng em hãy vì cháu gái nhỏ mà giúp một tay, nói hộ với bạn trai em, giúp đỡ chị đi, không lâu sau nữa Tiểu Tuyết phải đi học, chị đây là vì muốn tốt cho con bé, mới muốn đưa con bé đi học ở thị trấn." Trần Lộ nghiêm mặt nói.

Triệu Thanh Hề cười sờ sờ đầu Tiểu Tuyết, cô gái nhỏ mở to đôi mắt tròn trịa: "Dì nhỏ, con không muốn rời xa ông nội bà nội, con không muốn rời xa bạn bè mình, con muốn ở lại đi học trong xã."

Triệu Thanh Hề gật đầu: "Chị dâu, em biết lo nghĩ của chị là đúng, nhưng cha mẹ và anh hai đều không đồng ý dọn nhà, Tiểu Tuyết không muốn đến một hoàn cảnh mới, em cũng không tiện giúp chị!"

"Em cũng chỉ cần hơi mở miệng, nói với Tống Cẩm Thành hai câu, lại không cần em khổ cực lao lực." Trần Lộ không nhịn được nói, trong lòng suy nghĩ mấy tháng trước mình ở trong xã nói những lời đó quả thật không sai —— lúc ấy cô nói Triệu Thanh Hề leo lên một người đàn ông có tiền, nhà họ Triệu cô sẽ dựa vào Triệu Thanh Hề mà lên như điều gặp gió. Hôm nay suy đoán trở thành sự thật, lại không nghĩ rằng mình không vót được một chút chỗ tốt nào.

Triệu Thanh Hề lôi kéo Tiểu Tuyết ngồi xuống, cầm đồ ăn vặt cho cháu gái nhỏ: "Chị dâu, anh em là người đứng đầu trong gia đình, anh ấy không đồng ý dọn nhà, em làm em gái đương nhiên là đứng ở trên lập trường của anh mình. Lại nói, Tiểu Tuyết đầu óc thông minh, thành tích học tập tốt, đi nơi nào học cũng không khác biệt lắm."

Trần Lộ gấp quá rồi: "Nói cho cùng em chính là không chịu giúp một tay đúng không? Nhìn anh hai chị hai em và cháu gái ở trong cái xã nhỏ, không liên quan gì đến em đúng không?"

Tống Cẩm Thành ở dưới nhà chờ Triệu Thanh Hề xuống lầu, hôm nay bọn họ hẹn đi chọn đồ trang sức. Chờ mòn chờ mỏi, qua mười mấy kiếp phải đi làm người, chính là không nhìn thấy vợ mình xuống lầu.

Tống Cẩm Thành đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy chị dâu Triệu Thanh Hề: "Thanh Hề, ơ, chị dâu chị cũng tới rồi."

"Tống tiên sinh, cậu đến vừa đúng, chị có chút chuyện muốn nhờ cậu giúp một tay, chị đây tính toán dời đến trấn trên ở, thuận tiện cho Tiểu Tuyết đi học, mỗi ngày chị đỡ phải gặp phiền toái chuyện đưa đón. Chị nhìn trúng một căn nhà, nhưng trong tay không đủ tiền, cậu có thể tạm thời cho chị mượn chút tiền hay không?"

"Chị dâu, không cần khách khí, chúng ta là người một nhà, người một nhà chính là phải đoàn kết lại với nhau, hỗ trợ nhau, chị muốn bao nhiêu?"

"Tống Cẩm Thành, anh đồng ý quá nhanh. Cha mẹ em, còn có anh hai đều không đồng ý dọn nhà, tiền này không thể mượn." Triệu Thanh Hề nói.

Tống Cẩm Thành sững sờ, giữa cha mẹ vợ, chị dâu với vợ tương lai, anh đương nhiên là nghe lời vợ.

Trần Lộ ngồi ục ịch xuống trên ghế, vỗ bắp đùi lớn tiếng nói: "Triệu Thanh Hề, chị và em có phải người một nhà hay không? Việc của chị dâu em cũng không giúp à? Lần này dọn nhà là để cho cha mẹ em cùng nhau dời đến trấn trên, em phải biết hoàn cảnh sinh hoạt ở trấn trên tốt hơn cái xã cũ nát của nhà họ Triệu gấp trăm ngàn lần chứ? Em làm con gái chẳng lẽ cũng không muốn cha mẹ em sống những ngày sau này tốt hơn một chút? Em cho rằng chị chỉ suy nghĩ cho mình sao, chị không có ích kỷ như thế, chị là đang vì cả nhà mà tính toán, cha chồng làm bảo vệ nhà cửa ở trên trấn cho người ta, chị và anh hai em cũng làm việc ở trấn trên, em nói xem người một nhà dời đến trấn trên thật tốt!"

Tống Cẩm Thành nhìn gương mặt đen lại của Triệu Thanh Hề: "Vợ anh cảm thấy chị dâu nói rất có lý."

Triệu Thanh Hề lắc đầu: "Tổng Cảnh Thành, chuyện nhà em anh không hiểu rõ đâu. Cha mẹ của em đã sống cả đời ở cái xã đó, bọn họ không bỏ đi được chỗ cũ, lớn tuổi rồi, đột nhiên dời đến một địa phương mới, sợ bọn họ không thích ứng được."

"Làm sao không thích ứng được? Hiện tại ở trong trấn có bao nhiêu người già sống, mỗi ngày có đủ các loại hoạt động thư giãn. Còn sợ bố chồng mẹ chồng buồn bực hay sao?"

Cuối cùng, Tổng Cảnh Thành vẫn là mang theo hai người Triệu Thanh Hề đi ngân hàng một chuyến, lấy năm vạn đồng tiền ra ngoài.

Chờ đưa Trần Lộ đến trung tâm bến xe, Triệu Thanh Hề thấy một lớn một nhỏ lên xe, mới tức giận mắng: "Tổng Cảnh Thành anh óc heo à? Năm vạn đồng tiền anh cũng yên tâm cho chị ấy? Nếu chị ấy không trả lại anh, anh tìm ai đòi đây?"

"Vợ, anh đưa tiền cho chị dâu mượn, không nghĩ chị ấy có thể trả trở về. Coi như lỡ ra mất. Chỉ cần vợ tới tay."

Tổng Cảnh Thành tiếp tục lái xe cùng Triệu Thanh Hề đi đến tầng giữa của cửa hàng bách hóa, tiệm châu báu Chu Đại Phúc.

Tổng Cảnh Thành nhìn hàng loạt đồ trang sức trong kính thủy tinh, cười cảm đều muốn rớt xuống: "Vợ, em thích cái nào em liền chọn, anh đều mua cho em."

Nhân viên phục vụ giới thiệu: "Hai vị sắp kết hôn sao? Không bằng xem những thứ này một chút 'Bách Niên Hảo Hợp'(1), 'Như Ý Cát Tường', phong cách tây một chút có tên nước ngoài là Cupid (2), có thần tình yêu phù hộ, những thứ này đều là những đồ trang sức tốt nhất gần đây."

[i](1): Trăm năm hạnh phúc.

(2): Trong Thần thoại La Mã, Cupid (tiếng Latinh: Cupido, có nghĩa là "khao khát") là vị thần của ham muốn, tình yêu nhục dục, quyến rũ và cảm xúc. Ông thường được miêu tả như là con trai của nữ thần tình yêu Venus và thần chiến tranh Mars, và được biết đến như là Amor ("Tình yêu") trong tiếng Latinh. Dịch giả của Thần thoại Hy Lạp gọi ông là Eros.

[i]

Tổng Cảnh Thành nhìn cái hộp 'Bách Niên Hảo Hợp', anh cảm thấy dây chuyền điểm xuyết một viên ngọc màu tím hình trái tim này rất phù hợp phong cách của Triệu Thanh Hề: "Dây chuyền, bông tai, chiếc nhẫn, vòng tay, tất cả anh đều hài lòng, còn vợ, em thì sao?"

Triệu Thanh Hề không có ý kiến gì, chỉ cần anh đối xử tốt với mình cả đời là đủ rồi.

Triệu Thanh Hề cầm lên một chiếc nhẫn, phía trên có khắc mấy chuỗi lúa mạch, cô đeo thử vào trong ngón tay, phụ nữ nói chung đều để ý những thứ hình thức bên ngoài này, Triệu Thanh Hề cười gật đầu: "Em thích bộ này."

Tổng Cảnh Thành nói: "Vợ, em cầm chiếc nhẫn nam giới này đeo lên cho anh đi."

Triệu Thanh Hề không thể làm gì khác hơn là thuận theo, giúp anh đeo lên. Tổng Cảnh Thành nhìn chiếc nhẫn, sau đó không nhịn được tháo chiếc nhẫn trên ngón tay Triệu Thanh Hề xuống, lại đeo lên cho cô lần nữa, vuốt vài cung tóc rồi bên tai Triệu Thanh Hề: "Chúng ta đeo nhẫn liền tượng trưng sau này chúng ta sẽ gắn kết cùng một chỗ rồi. Em nhất định không thể đổi ý."

Triệu Thanh Hề cười, anh thật là kẻ ngốc mà: "Không đổi ý."

Bạn nói khó với Tôn Bội Quỳnh sắp kết hôn lập gia đình, Tôn Bội Quỳnh làm cô dâu phụ, hôm nay còn bởi bạn nói khó tới chọn đồ trang sức.

Khi cô nhìn thấy Tổng Cảnh Thành và Triệu Thanh Hề ở trước cửa hàng chọn đồ cưới, ánh mắt u ám: "Hello, Triệu Thanh Hề, Tổng Cảnh Thành, chúng ta lại gặp mặt, chọn đồ trang sức à? Em ở nước ngoài mấy năm nay, có nghiên cứu đặc biệt đối với châu báu, cho em xem một chút, thuận tiện tham khảo cho anh luôn."

"Tôn Bội Quỳnh, đã nhiều năm như vậy, cô nên thu hồi tính cách thích xen vào chuyện của người khác đi chứ? Đừng cứ như các bà thím rành rỗi ở nhà, tới chỗ nào cũng có thể xen vào một chân!" Tổng Cảnh Thành nhíu lông mày: "Nhân viên phục vụ, giúp tôi gọi đồ đi."

Tôn Bội Quỳnh bị ghét bỏ, nhún nhún vai: "Ha ha, em không phải đang xen vào, em là đang miễn phí cung cấp tham khảo, không thu phí."

Tác giả có lời muốn nói: ngày kế hôn, ngày kế hôn, các người không cần lặn xuống nước rồi, lộ mặt ra ngoài được không?

Bạn đang đọc truyện *Hết Khó Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Gặp Cha Mẹ Chồng

Tôn Bội Quỳnh nói tiếp: "Đồ trang sức làm bằng bạc theo tỉ lệ tinh khiết từ cao xuống thấp được chia làm bạc nguyên chất, bạc ròng và mẫu bạc. Theo phương thức gia công thì được chia làm bạc đúc, bạc rèn và bạc được chế tạo tỉ mỉ. Muốn phân biệt đồ trang sức làm bằng bạc cũng có thể nhìn màu sắc, thử độ cứng và đàn hồi, ước lượng sức nặng, nghe âm thanh, kiểm tra thử chất lượng. Chất lượng đồ trang sức bằng bạc ở 97% trở lên, mặt ngoài trắng nõn nhẵn nhụi, sáng bóng nhu hòa lại đẹp mắt; chất lượng hơi thấp thì màu sắc bên ngoài là xanh trắng hoặc xám trắng, có lúc hiện lên vàng, lẫn tạp chất màu đen, màu sắc mờ mờ không sáng bóng."

"Tôi muốn mua vàng, không phải bạc trắng!" Tổng Cảnh Thành thật sự không muốn cùng người này nói chuyện: "Thanh Hề, tới anh đeo lên thử cho em."

"Tổng Cảnh Thành, em cảm thấy anh mua những thứ đồ trang sức này quá mắc. Em không tiện mang theo ra ngoài." Triệu Thanh Hề cũng không nhìn thẳng Tôn Bội Quỳnh. Mặc kệ đối phương cất giấu tâm tư gì đều không liên quan đến mình, cô muốn cùng Tổng Cảnh Thành kết hôn, không sợ người khác tới quấy rối.

"Vợ, tại sao em lại thấy phiền chứ? Khách sạn cho em quần cũng không cần em rửa rau cắt thức ăn, em làm bà chủ. Đeo trang sức có thể cho thấy thân phận của em." Tổng Cảnh Thành đeo lên cho Thanh Hề, sau đó cầm túi lên: "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

Tôn Bội Quỳnh lộ ra một nụ cười lúng túng: "Tổng Cảnh Thành, hai người đi ăn cơm vậy thì tôi không đi...! Hai người từ từ ăn."

Nói xong, Tôn Bội Quỳnh đưa lưng về phía hai người, nước mắt ào ào rơi xuống.

Lúc đi học là Tổng Cảnh Thành theo đuổi mình, sau khi cô đồng ý ở cùng nhau, hai người từng có khoảng thời gian tươi đẹp. Sau khi tốt nghiệp cấp 3, Tôn Bội Quỳnh vì việc học, nghe theo yêu cầu của cha mẹ ra nước ngoài học, lúc ấy Tổng Cảnh Thành cho cô hai cái lựa chọn, nếu đi thì chia tay, về sau nhiều nhất cũng chỉ là bạn bè, hoặc là ở lại, hai người vẫn là người yêu của nhau.

Tôn Bội Quỳnh lựa chọn chia tay. Cô ở nước ngoài phiêu phiêu荡荡 mấy năm, lên đại học làm nghiên cứu sinh, sau lại gả cho một người nước ngoài, hôn nhân kéo dài không tới ba tháng thì chia tay.

Năm nay, cô trở về nước tính toán thường trú luôn ở trong nước. Một là bởi vì cha mẹ già rồi, cần người chăm sóc, hai là hy vọng có thể ở trong nước tìm một người thích hợp để kết hôn.

Không thể nói Tôn Bội Quỳnh rất yêu thích Tổng Cảnh Thành, chỉ sau khi về nước, mới nhận ra điểm tốt của anh. Cho nên nói không tiếc, không hối hận là giả.

"Ôi, người đàn ông tốt như vậy muốn kết hôn, muốn kết hôn, thật đau lòng!" Tôn Bội Quỳnh lẩm bẩm nói với mấy món đồ trang sức phía trong tủ kiếng.

—

Tổng Cảnh Thành đưa Thanh Hề đi ăn món ăn Hàn Quốc.

Trên bàn cơm, Tổng Cảnh Thành bắt đầu vì buổi tối Triệu Thanh Hề phải đi gặp cha mẹ chồng tương lai mà làm người giải thích tình hình: "Cha anh là quân nhân, ở trong bộ đội làm một 'tiểu' quan, bình thường tương đối nghiêm túc, sợ mẹ anh, cũng rất yêu mẹ anh. Mẹ anh là bà chủ trong gia đình, nhưng mẹ cũng chẳng có làm gì, bởi vì trong nhà có người giúp việc, hơn nữa mẹ cũng không biết làm. Mẹ anh sinh ra trong một gia đình phú quý, là con gái duy nhất trong gia đình, cho nên có chút tính khí tiểu thư, chúng ta muốn kết hôn người phản đối lớn nhất chính là mẹ anh. Em không phải cần sợ mẹ, đến lúc đó anh ở bên cạnh em trấn an, anh sẽ gặp chiêu phá chiêu. Anh còn có anh hai chị dâu, hai người bọn họ sinh một bé trai, anh hai chị hai đều làm bộ đội ở đây, bình thường tương đối bận rộn, đều là mẹ anh chăm cháu. Nhưng thẳng thắn này rất thân với anh, mẹ anh cũng cưng chiều cháu nhỏ, cho nên cháu nhỏ là bà chủ chốt trong tay anh. Vợ, em không phải không biết, muốn kết hôn với em, anh phải bỏ bao nhiêu công phu, giao thiệp với rất nhiều người."

Triệu Thanh Hề nghe vậy, bĩu môi nói: "Không muốn tốn công thì cũng không cần cưới nữa."

"Đừng, anh chỉ muốn cưới em." Tổng Cảnh Thành nói xong, gấp thức ăn cho cô: "Vợ, vốn là anh phải đi đến nhà em trước, rồi mới dẫn em đi gặp cha mẹ anh. Chẳng qua anh chờ không kịp. Tôi nay đi nhà anh, ngày mai lại đi nhà em."

Triệu Thanh Hề gật đầu, trong lòng suy nghĩ chỉ mong tất cả thuận lợi, kiếp này gả cho Tổng Cảnh Thành cô không có tiếc nuối: "Tổng Cảnh Thành, anh sẽ mãi mãi tốt với em sao?"

"Dĩ nhiên! Vợ có phải em không có lòng tin đối với anh hay không?" Tổng Cảnh Thành hỏi rất nghiêm túc: "Vợ, anh ba mươi tuổi còn chưa có cưới vợ, bây giờ chuyên tâm nhận định một mình em, trong lòng chỉ muốn cưới em."

Triệu Thanh Hề hiểu ý cười một tiếng, lấy đi, trong lòng cô cũng thật sự thích anh!

Trùng sinh một đời, nên kinh nghiệm đều phải kinh nghiệm một lần.

Buổi chiều hai người đi dạo ở Thương Thành mua chút quà tặng. Trở lại nhà họ Tổng đúng sáu giờ.

Mẹ Tổng đang ở phòng bếp bảo di nấu cơm nấu như móng heo một chút: "Di Ngô, móng heo hầm nhất định phải hầm cách thủy lâu một chút, thật hiếm khi Cảnh Thành gọi điện thoại nói trở về ăn cơm, di làm nhiều mấy món ăn nó thích."

Di Ngô vừa cầm cái thìa vừa cười: "Bà chủ, hôm nay đáng về của bà thật giống như người mẹ trông mong con gái đã gả ra ngoài về nhà."

"Ôi, di Ngô, di cũng không phải không biết đứa con thứ hai này của tôi không nghe lời, hôm nay gọi điện thoại nói về nhà ăn cơm, lòng tôi đây có thể không vui mừng sao, cũng sắp một tháng không nhìn thấy nó, cũng không biết có gầy đi không, cả ngày ở bên ngoài làm ăn, chuyện lấy vợ thì không thấy nó gấp gáp, di nói coi tiền ở trên đời này làm thế nào kiếm cho đủ đâu? Tôi chỉ hi vọng nó sống bình an, cưới vợ sinh con."

"Bà chủ nói rất đúng!" Trong lòng di Ngô châm chọc mẹ Tổng, bà cũng không nhìn lại chính mình - kén cá chọn canh, cô gái tốt vào cửa nhà họ Tổng đều có thể bị bà ghét bỏ chết, còn không tự xem xét lại bản thân mình!

"Cha mẹ, con dẫn vợ con về gặp hai người." Tổng Cẩm Thành đặt quà tặng ở trên ghế sofa, ghé đầu nhìn vào phòng sách bên cạnh phòng khách - cha anh không có ở đây.

Mẹ Tổng đi ra, vừa đúng lúc tiến lên đón Tổng Cẩm Thành: "Ai là vợ của con?" Vừa thấy là Triệu Thanh Hề: "Con đưa cô ta trở về để làm gì? Cô ta danh tiếng không tốt, không sạch sẽ, nhà họ Tổng chúng ta không cần con dâu như vậy."

Triệu Thanh Hề im lặng không lên tiếng, nếu Tổng Cẩm Thành nói sẽ xử lý, vậy cô sẽ để cho anh xử lý, dù sao mình cũng đã bị Phan Hiểu Yến và mẹ Tổng chụp cho cái mũ 'không sạch sẽ'.

"Mẹ, không sạch sẽ cái chó má gì, Thanh Hề là một cô gái tốt, con thích cô ấy, con muốn kết hôn cùng cô ấy, mẹ xem ngay cả nhẫn cưới chúng con cũng đã đeo rồi." Tổng Cẩm Thành vung tay lên.

"Con đeo chiếc nhẫn thì có thể làm được gì, mẹ không đồng ý cho người phụ nữ này vào cửa." Mẹ Tổng nói xong, xoay người trở lại phòng bếp: "Di Ngô, tùy tiện xào hai món ăn."

"Ừm, cha ngài thấy mùi khói thuốc súng thật là nồng." Cha Tổng ở ngoài cửa nghe một lúc lâu, vào cửa quan sát Triệu Thanh Hề tỉ mỉ: "Thằng hai, con nói một chút lai lịch cô bé này."

Tổng Cẩm Thành liền nhẹ nhàng kéo theo Triệu Thanh Hề ngồi trên ghế sofa, nói đến lai lịch Triệu Thanh Hề, hơn nửa trọng điểm đều đặt ở trên chuyện Triệu Thanh Hề kinh doanh tiệm cơm Tổng Thành.

Trong lòng cha Tổng cho Triệu Thanh Hề 70 điểm, phù hợp tiêu chuẩn và yêu cầu làm vợ đứa con thứ hai của ông. Tuy là sinh ra ở nông thôn, nhưng nhìn dáng vẻ rất có quy củ, đúng mực, hiền lành lại giỏi giang.

Cha Tổng nói: "Cô gái, lúc nào thì cha mẹ con có thời gian? Ngày nào đó hai nhà chúng ta hẹn ra gặp mặt ăn bữa cơm bàn bạc một chút."

Mẹ Tổng dừng lại: "Ông già, ông có ý gì đây, tôi không hài lòng cô ta, ông muốn làm trái lại ý tôi phải hay không? Tôi không đồng ý cho cô ta vào cửa."

Tổng Cẩm Thành đưa tay lột quýt cho Triệu Thanh Hề: "Mẹ, cha con đã đồng ý, mẹ còn phản đối cái gì? Việc kết hôn này con đã định rồi."

Cha Tổng nói: "Nhiều năm như vậy lần đầu tiên thằng hai đưa bạn gái về nhà, xem ra là đã quyết định muốn kết hôn, hơn nữa tôi cảm thấy Thanh Hề không tệ, bà phải tin tưởng ánh mắt của con trai mình, nếu nó chọn con bé, chúng ta làm cha mẹ cũng không cần nhiều lời." Cha Tổng đã đứng ở về phía Tổng Cẩm Thành.

Tổng Cẩm Thành vòng chặc vai Triệu Thanh Hề, cười nói: "Vợ em xem đi, cha anh rất hài lòng về em"

Trong lòng Triệu Thanh Hề cũng có chút cảm giác kiên định.

Sau đó thì thấy ở trước cửa đứng một người!

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trước Hôn Nhân

Edit: kimphuong172839

Triệu Thanh Hề nhìn Phan Hiểu Yến một lát rồi tiếp tục ăn quýt của mình.

"Hiểu Yến, con đã đến rồi, mau tới đây cùng nhau ăn cơm tối." Mẹ Tổng cười đưa tay, Phan Hiểu Yến tới, bà càng có sức lực phản đối hai người kết hôn, mặc dù bà không phải rất ưa thích Phan Hiểu Yến, nhưng càng không thích Triệu Thanh Hề.

"Bác gái, con đã ăn rồi, con chỉ tới chơi thôi, mọi người chưa ăn cơm tối, vậy thì con không quấy rầy. Con đi về trước đây." Phan Hiểu Yến quyết định

bo bo giữ mình. Xem cái gia đình này, rõ ràng cô là khách không mời mà đến, cho nên trước khi bọn họ xảy ra mâu thuẫn, cô phải rời đi.

Tổng Cảnh Thành hét ngừng: "Hiếu Yến, cô ở lại, tôi nói rõ chút chuyện với cô. Tiếng xấu của Thanh Hề là cô truyền đi? Cô theo mẹ tôi nói cái gì? Không bằng hôm nay cô lặp lại một lần nữa cho mọi người nghe một chút? Không nói ra được, vậy tôi nói cho mọi người biết, cha mẹ, khi con và Thanh Hề trở thành người yêu thì bên cạnh cô ấy không có người đàn ông nào khác, cô ấy là một cô gái tốt, hiếu thuận, lại biết làm việc, nếu như con có thể lấy được cô ấy là phúc phần của con. Hôm nay con dẫn cô ấy tới ra mắt cha mẹ, ngày mai con sẽ tới cửa cầu hôn, cùng cha mẹ vợ chọn ngày kết hôn."

Mẹ Tổng giận đến mức đưa ngón tay ra chỉ: "Cảnh Thành, con muốn làm mẹ tức chết phải hay không? Mẹ không đồng ý cho cô ta vào cửa, tuổi còn nhỏ, lông còn chưa mọc đủ liền muốn làm con dâu nhà họ Tổng, cũng không nhìn một chút nhà họ Tổng là nhà ai!"

"Bác gái, tuy con còn trẻ, nhưng con biết thái độ làm người phải như thế nào, biết không nên nói xấu ở sau lưng người khác, con và Tổng Cảnh Thành là quang minh chính đại quen nhau, không ăn cướp ăn trộm." Triệu Thanh Hề nói bóng gió chuyện mẹ Tổng và Phan Hiếu Yến.

Cha Tổng nói tiếp: "Con bé nói không sai, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, tôi rất hài lòng. Mẹ xấp nhỏ, bà nhường nhịn một bước đi."

Mẹ Tổng thờ phỉ phò nói: "Tôi không đồng ý còn không phải là vì muốn tốt cho nó! Không biết điều!"

Con trai cả nhà họ Tổng dắt vợ con về đến nhà, thấy một phòng đông nghẹt người, có chút giật mình: "Mở đại hội gia đình à! Đúng lúc chúng con trở lại, để cho chúng con nghe thử."

Tổng Cảnh Thành cười nhìn về phía anh trai: "Thanh Hề, đây là anh hai chị hai và cháu nhỏ."

Triệu Thanh Hề ngẩng đầu cười chào hỏi, Tổng Cảnh Thành và anh hai Tổng Tích Thành rất giống, đẹp trai cường tráng, chị dâu cũng xinh đẹp, cháu nhỏ béo ụt ịt vô cùng đẹp trai.

Cháu nhỏ ôm bắp đùi Tổng Cảnh Thành Đông hỏi: "Cậu, cậu phải lấy vợ rồi sao?"

"Ừ." Tổng Cảnh Thành ôm lấy cháu nhỏ: "Thằng nhóc thúi, mau gọi mợ đi."

"Mợ khoẻ."

Triệu Thanh Hề nghe xong, hé miệng cười, đứa bé đẹp trai đáng yêu, sau khi cô và Tổng Cảnh Thành kết hôn cũng sẽ sinh con, đền bù tiếc nuối kiếp trước của cô.

Trước khi cả nhà ăn cơm, Tổng Cảnh Thành lôi kéo Triệu Thanh Hề và Phan Hiếu Yến ra ngoài cổng chính nói chuyện: "Hiếu Yến, tôi và Thanh Hề sắp kết hôn, về sau, cô nhìn thấy Thanh Hề hi vọng cô giữ đúng bổn phận gọi cô ấy là chị dâu. Còn nữa, chuyện cô đã nói với mẹ tôi tôi sẽ bỏ qua, cô cũng nên tìm một người đàn ông tốt mà lấy đi."

Phan Hiếu Yến tức giận lườm hai người một cái, nước mắt cũng rơi xuống.

Người đàn ông này không thuộc về cô, cô có cản trở cũng không làm nên chuyện gì, nhưng cô thật không cam lòng.

Trên bàn cơm, người nhà họ Tổng đều rất khách khí với Triệu Thanh Hề, Tổng Cảnh Thành gấp các món ăn mà mình thích vào chén Triệu Thanh Hề.

Mẹ Tổng bắt đắc dĩ lắc đầu, gấp cái móng heo vào trong chén Tổng Cảnh Thành: "Người là chính con chọn, về sau có hợp hay không hợp, có thể sống chung với nhau hay không là chuyện của mình con!"

Tổng Cảnh Thành vừa nghe giọng điệu này liền biết bà mẹ cường ngạnh của mình đã đồng ý, vội vàng gấp chút rau vào trong chén mẹ: "Mẹ, mẹ đồng ý là tốt rồi, sau này con và Thanh Hề sống hạnh phúc qua ngày, sớm sinh đứa cháu mập mạp để cho mẹ bông."

Mẹ Tổng nghiêng đầu: "Con không giận mẹ coi như phúc đức rồi!"

—

Ăn cơm xong, Tổng Cảnh Thành đưa Triệu Thanh Hề về nhà.

Ở trên đường Triệu Thanh Hề đã suy nghĩ chuyện sau khi kết hôn, khó xử nhất chính là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, cũng may về sau cô tách ra ở riêng. Người nhà họ Tổng đều rất hiền hòa, không giống người nhà Vu Văn Bản kiếp trước.

Trời cao đối với mình không tệ, không chỉ để cho mình cuộc đời mới, còn cho mình một người đàn ông tốt!

—

Chị họ Đường Lệ Na ra nước ngoài tìm bạn trai, cho nên Triệu Thanh Hề ở một mình trong nhà trọ.

Đang lúc buồn ngủ thì nghe được cửa chính vang lên tiếng 'tùng tùng'.

Vừa mở cửa thì thấy lại là Trình Đông Tranh, Trình Đông Tranh nhếch miệng cười: "Thanh Hề, anh đi làm thêm giờ mới về, còn chưa có ăn cơm, em có

thể giúp anh làm vài món nhét bụng không?"

Triệu Thanh Hề nghĩ thầm mình không có nghĩa vụ phải làm: "Tôi muốn đi ngủ rồi, tự anh ăn chút trái cây hay bánh bao đi, thực quá bắt đắc dĩ thì ăn mỳ ăn liền."

Dường như Trình Đông Tranh cũng không tự biết rõ: "Anh có bệnh bao tử, không thể ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe."

Thật đúng là tự phụ! Triệu Thanh Hề bận bịu cả ngày thật mệt mỏi, lại buồn ngủ, thật lòng không muốn phục vụ anh ta.

"Thanh Hề, mọi người là hàng xóm của nhau, em giúp anh một chút, cho anh bát mì đi!" Trình Đông Tranh cả gan chen vào trong nhà.

Triệu Thanh Hề nghĩ thầm hơn nửa đêm, anh ta một đấng mày râu đi vào không tiện: "Anh trở về trước đi, tôi làm xong sẽ bung qua."

"Không cần, tiết kiệm thời gian, anh liền ngồi ở chỗ này chờ em làm xong." Trình Đông Tranh nói.

Triệu Thanh Hề thật sự là bị cái người đàn ông da mặt dày này ép hết cách rồi, vào phòng bếp nấu bát mì, đồng thời hi vọng anh ta ăn xong rồi đi nhanh lên.

Loại người như Trình Đông Tranh này xem ra vô hại lại tốt bụng nhưng càng không thấy rõ bản tính của anh ta. Nam cận bã hàng năm đều có, kiếp này đặc biệt nhiều.

Sau khi Trình Đông Tranh nhận lấy chén, hoàn toàn không có tính tự giác, trực tiếp ngồi xuống phòng khách, bắt đầu ăn hồng học, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm Triệu Thanh Hề.

Triệu Thanh Hề đứng ở trước cửa, không nói gì.

Đồng hồ treo trên tường chỉ mười giờ. Triệu Thanh Hề thấy Trình Đông Tranh ăn xong rồi, nói: "Anh ăn xong rồi, để chén xuống tôi rửa, anh trở về nhà mình sớm nghỉ ngơi một chút đi."

"Không cần, là anh ăn sao có thể làm phiền em rửa chén cho anh." Trình Đông Tranh sai bước vào phòng bếp rửa chén, đồng thời trong lòng nổi lên một mưu tính. Mới vừa rồi ở tại cửa ra vào, anh thấy dưới cổ Triệu Thanh Hề lộ ra da thịt trắng nõn, nhìn thấy khiến lòng ngứa ngáy, nhiều lần phía dưới nổi phản ứng, hôm nay Đường Lệ Na không có ở đây, ha ha.

Trình Đông Tranh một mặt rửa tay, một mặt nghĩ thầm tên Tổng Cảnh Thành kia tính là đàn ông sao, anh ta cũng muốn cưới Thanh Hề? Ngay cả đại học cũng không học, có điểm nào mà hơn mình!

Mình mới thật sự là người đàn ông xứng với Thanh Hề!

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 32

Edit: Kim Phượng

Triệu Thanh Hề đứng ở trước cửa chờ Trình Đông Tranh đi ra ngoài, Trình Đông Tranh da mặt dày hí mắt: "Thanh Hề em tới đây, anh cho em xem đồ tốt."

"Thứ gì?"

"Em tới đây xem một chút sẽ biết."

Triệu Thanh Hề nghi ngờ chuyển mắt, vẫn là đi tới.

Trình Đông Tranh liêu mạng đẩy Triệu Thanh Hề té nhào vào trên ghế sa lon, trong lòng tràn đầy hưng phấn, xuống tay trước là vua, anh đề lên người Triệu Thanh Hề, bắt đầu vội vàng kéo bỏ quần áo của Triệu Thanh Hề.

Triệu Thanh Hề tức giận tròn mắt nhìn thẳng: "Trình Đông Tranh, anh mau buông tôi ra!" Cô tuyệt đối không ngờ rằng Trình Đông Tranh sẽ khi dễ mình, cô dùng sức đẩy, dùng sức đá anh ta, nhưng đá không ra: "Trình Đông Tranh, tên khốn kiếp này, mau buông tôi ra!" Uổng công cô làm cơm cho anh ta, anh ta lại lấy oán báo ân như vậy?

Trình Đông Tranh loạn xạ há mồm muốn hôn Triệu Thanh Hề, nhưng bị cô tránh thoát: "Thanh Hề, anh thích em, lần đầu tiên gặp em anh đã thích em. Mấy tháng này, giờ nào khắc nào anh cũng nhớ em."

"Có quý mới muốn anh nhớ!"

"Em không cần anh nhớ cũng không sao, anh nhớ em là được rồi!"

Tổng Cẩn Thành về đến nhà mới phát hiện chỗ cạnh tài xế còn có điện thoại của Triệu Thanh Hề, lúc đầu anh nghĩ sáng sớm ngày mai gặp Triệu Thanh Hề rồi đưa cho cô luôn, nhưng sau đó ở trong phòng khách náo loạn với cháu nhỏ một lát, lại cảm thấy không bằng mượn cơ hội ở nhà cô ngủ một đêm

Chỉ là Tổng Cẩn Thành không ngờ sẽ thấy cảnh tên cận bã Trình Đông Tranh khi dễ vợ mình.

Đang lúc Triệu Thanh Hề chuẩn bị quăng một cái tát xuống thì chỉ cảm thấy trên người chọt nhẹ —

Tổng Cẩn Thành giữ chặt gáy Trình Đông Tranh: "CMN, chiếm tiện nghi của vợ tao, xem hôm nay tao đánh chết mày! Lang tâm cầu phê (*) gì đó ở bên người cô ấy không ai dám khi dễ cô ấy, tao để cho mày ném thứ quả đấm của tao một chút, tao sống ba mươi năm, chưa từng thấy loại người khốn kiếp như mày, khi dễ đến trên đầu tao, sẽ để cho mày ném thứ hậu quả!"

(*): Lòng lang dạ sói.

Tổng Cẩn Thành đá mạnh về phía chân Trình Đông Tranh, tiếp đó lại xoay ngược hấn ta lại, liên tiếp đấm mạnh vào bụng Trình Đông Tranh!

Trình Đông Tranh phí sức của chín trâu hai hổ, khó khăn lắm mới thoát ra một cái tay: "Họ Tổng, mày buông tao ra, buông tao ra, mày lại đánh tao có tin tao báo cảnh sát tới bắt mày không! A!! Đủ rồi, đừng đánh!" Trình Đông Tranh lùn hơn Tổng Cẩn Thành, phương diện thể lực cũng không sánh bằng Tổng Cẩn Thành.

"Cảnh sát tới bắt mày không phải bắt tao!" Tổng Cẩn Thành nói xong, lại mạnh mẽ đánh mấy quyền vào bụng Trình Đông Tranh.

Triệu Thanh Hề từ trên ghế salon đứng dậy, trong lòng cũng rất tức, nhưng thấy Trình Đông Tranh bị Tổng Cẩn Thành đánh rất thảm, lo lắng cảnh sát tìm Tổng Cẩn Thành hỏi tội: "Tổng Cẩn Thành anh đừng đánh nữa, để cảnh sát bắt hấn lại đi!"

"Thanh Hề, em vào trước đi, anh tới trừng trị tên cháu con rùa này!" Hai mắt Tổng Cẩn Thành đỏ hồng, nếu anh đến chậm một bước, vợ sẽ không còn là của mình.

"Trình Đông Tranh đã thành đầu heo, nếu anh đánh tiếp nữa thì hấn sẽ mất mạng, anh sẽ bị cảnh sát vồ vào trong tù." Triệu Thanh Hề cố gắng ngăn cản Tổng Cẩn Thành. "Trình Đông Tranh tự có người khác thu thập hấn."

Tổng Cẩn Thành lại đánh Trình Đông Tranh mấy quyền nữa mới buông tay: "Cút! Trước sáng mai cút ra khỏi chung cư này, nếu không tao phê mày."

Sau khi Trình Đông Tranh lăn một vòng rời khỏi đây, Tổng Cẩn Thành vẫn còn tức giận, trên ngực phập phồng lên xuống: "Tối nay không thể ở nơi này, về ở với anh! Thanh Hề, nếu anh đến muộn một chút, em liền. Còn nữa, đã trễ thế này tại sao em có thể yên tâm để người đàn ông khác đi vào, bình thường thấy em ở trong khách sạn làm việc gọn gàng ngăn nắp, không ngờ vẫn thiếu cảnh giác."

Lòng Triệu Thanh Hề vẫn còn sợ hãi: "Là anh ta đòi phải tiến vào, em cũng không muốn cho hấn đi vào mà! Anh xem em cũng đã tắm xong tính đi ngủ đây."

Tổng Cẩn Thành nghe vậy, cẩn thận nhìn lên nhìn xuống đánh giá Triệu Thanh Hề, trên phần da thịt trắng như tuyết lộ ra không có dấu hôn đỏ, mới không tức giận nữa, đồ mắt buồn buồn nói: "Hấn hôn em ở chỗ nào? Em nói đi, hấn hôn em ở chỗ nào? Anh muốn hôn trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Khó Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 33

Edit: Kim Phượng

Triệu Thanh Hề muốn cười lại cười không nổi: "Tổng Cẩn Thành, anh thật ngây thơ! Không có hôn đến, hấn không có hôn đến miệng của em. Em chết cũng sẽ không để cho hấn hôn!"

Tổng Cẩn Thành gật đầu, vẫn đi tới hôn Triệu Thanh Hề một hớp: "Ngày mai nếu hấn còn chưa đi nữa, anh liền gọi điện thoại báo cảnh sát tới bắt hấn! Thanh Hề, tối nay em dời đến chỗ anh ở có được hay không, anh ngủ phòng khách còn em ngủ phòng ngủ chính."

"Không cần, bảo đảm hấn cũng không dám trở lại! Tối nay em ngủ ở nhà mình." Triệu Thanh Hề cúi người thu xếp đồ đạc, thật không biết nhìn người, ai

ngờ tới sẽ đụng phải loại hàng xóm cầm thú này đây.

"Anh không yên lòng, vợ, em không đi, anh liền ở chỗ này coi chừng em!" Tống Cẩn Thành không yên lòng, ngồi trên ghế sofa, anh ở trên ghế sa lon chống đỡ một đêm

"Anh trở về đi, thật không có chuyện gì. Em còn không sợ anh sợ cái gì!" Triệu Thanh Hề nói.

"Anh liền ở đây, vợ em mau vào ngủ đi." Tống Cẩn Thành trầm mặt nói xong, ngừng một lát: "Nếu em đau lòng cho anh, có thể gọi anh đi vào ngủ chung với em."

Triệu Thanh Hề tức giận tròn mắt nhìn anh một cái, tâm địa thật gian xảo: "Em vào trong phòng lấy chăn cho anh."

Tống Cẩn Thành cho là Triệu Thanh Hề nhất định sẽ đau lòng mình, không đành lòng để mình ở trên ghế sa lon gượng chống một đêm. Vào lúc này, nghe đôi phu nhân nói, nhất thời có chút mệt mỏi.

Người phụ nữ này thật sự đã nói là làm.

Tống Cẩn Thành đứng dậy khóa cửa, đi lòng vòng trong nhà, qua một hồi lâu, Triệu Thanh Hề mới ra ngoài.

"Giường đã trải xong, anh ngủ phòng của em, em ngủ phòng của chị họ em." Triệu Thanh Hề nói xong, nghiêng người đi về phía căn phòng cách vách.

Tống Cẩn Thành cười hắc hắc: "Vẫn là vợ biết thương người, ngay cả giường cũng trải xong. Anh sẽ ngủ."

—

Ngày hôm sau chuyện thứ nhất Tống Cẩn Thành làm khi rời giường là nhìn Triệu Thanh Hề ở cách vách một chút, đẩy cửa thì thấy trống không.

"Anh nhìn cái gì vậy? Đã làm xong điểm tâm, món cháo trắng và rau trộn. Anh rửa mặt rồi tới đây ăn." Triệu Thanh Hề cời tạp dề xuống.

Tống Cẩn Thành nghe vậy, mở ra cửa chính: "Họ Trình khôn kiếp, tao cho mày trong vòng mười phút phải cút ra ngoài. Đừng để tao gặp lại mày!"

"Anh ta đi rồi." Triệu Thanh Hề nói. Sau khi Triệu Thanh Hề rời giường, Trình Đông Tranh lại tới gõ cửa, Trình Đông Tranh đưa cho cô một phong thư, một đoạn lớn lời nói, sau đó là ba chữ to - thật xin lỗi. Sau khi Triệu Thanh Hề xem xong liền xé.

"Đi rất tốt! Dám khi dễ đến trên đầu ông, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình." Tống Cẩn Thành nói xong, ngửi thấy mùi thơm của cháo trắng, "Tay nghề của vợ anh thật không tệ, về sau trong nhà phải dựa vào em rồi."

Tổng cộng Tống Cẩn Thành ăn bốn chén cháo, mặt khác Triệu Thanh Hề sợ anh ăn không đủ no, cố ý nấu hai củ khoai lang cho anh ăn.

Vốn là hôm nay phải về nhà họ Triệu. Nhưng Lý Ba gọi điện thoại tới nói công ty có chút việc cần Tống Cẩn Thành đi giải quyết, Tống Cẩn Thành không thể làm gì khác hơn là dời lại ngày tới cửa hỏi cưới.

Triệu Thanh Hề cũng có chuyện phải làm của mình, ví dụ như giục công nhân mau trang hoàng cho cái khách sạn Tống Thành thứ hai. Trương Huệ Đình từ chức không làm rồi, công việc trong tay Triệu Thanh Hề càng nhiều hơn.

Một tuần lễ sau.

Tống Cẩn Thành dẫn theo Triệu Thanh Hề trở lại nhà họ Triệu.

"Bác trai bác gái, hôm nay con tới đây là muốn hỏi cưới, con muốn kết hôn với Thanh Hề, hi vọng hai bác có thể đồng ý." Tống Cẩn Thành chồnh chất bao lớn bao nhỏ lễ vật ở trên bàn.

Mẹ Triệu Tôn Ngọc Hương mắt lạnh nhìn Triệu Thanh Hề: "Tôi không đồng ý, con gái của tôi muốn gả cũng phải gả cho Giới Trí Thức." Bà căn bản không hài lòng đối với Tống Cẩn Thành.

Cha Triệu cũng không đồng ý: "Người trẻ tuổi, tôi thấy cậu trầm ổn vững vàng, nhưng không thích hợp làm chồng con gái tôi."

Tống Cẩn Thành không hiểu: "Bác trai bác gái, con có điểm nào không xứng với Thanh Hề?"

"Cậu không có một chút nào xứng với con gái của tôi!" Tôn Ngọc Hương đứng lên nói, hai ngày trước đi ra cửa xã giặt quần áo cô còn nghe vài người phụ nữ đang nói Triệu Thanh Hề được đại gia trong thành phố bao nuôi này nọ. Thật là tức chết người!

Tôn Ngọc Hương không thể chịu được lời nói bậy bạ kia một chút nào, đặc biệt là có liên quan đến vợ bé.

"Không phải cậu có mấy đồng tiền dư bản sao? Nhưng người nhà họ Triệu chúng tôi không phải nhìn thấy tiền thì hai mắt tỏa sáng".

Điểm nào cũng không xứng, nói năng thật tuyệt tình!

Triệu Thanh Hề nói: "Cha mẹ, Tổng Cẩn Thành là người rất tốt, vừa mới bắt đầu con cũng không thích anh ấy, không muốn đến gần anh ấy, nhưng sau đó trải qua một thời gian quen biết, con cảm thấy nhân phẩm của anh ấy rất được, biết làm người làm việc. Anh ấy là người đàn ông tốt!"

"Đàn ông tốt cũng không xứng cưới con." Triệu Kim Sinh không nỡ để Triệu Thanh Hề gả cho Tổng Cẩn Thành. Thật ra thì trong lòng ông hi vọng gả con gái cho Giới Trí Thức, ví dụ như Vu Văn Bản.

Mặt Tổng Cẩn Thành đen lại: "Bác trai bác gái, hai bác nói con không xứng, nhất định là có nguyên nhân, hai bác cứ nói ra, con có thể giải thích với hai bác."

Đúng lúc Triệu Thanh Dương và Trần Lộ từ trên trần trở lại làm ít chuyện, thấy trong nhà có khách tới, Trần Lộ lên tiếng đầu tiên: "Tổng tiên sinh tới."

Tôn Ngọc Hương tròn mắt nhìn Trần Lộ một cái: "Thanh Dương con trở lại vừa đúng, Tổng tiên sinh nói muốn kết hôn cùng Thanh Hề, chúng ta không đồng ý."

Triệu Thanh Dương không quen Tổng Cẩn Thành, nhưng không phản đối Thanh Hề gả cho đối phương: "Thanh Hề, em đồng ý không?"

Triệu Thanh Hề gật đầu: "Anh hai, em quyết định kết hôn với Tổng Cẩn Thành."

Trong lòng Trần Lộ ước gì hai người họ kết hôn, leo lên làm thân thích với người có tiền là chuyện có cầu mấy đời cũng không được. "Ừ, con tán thành em ấy và Tổng tiên sinh kết hôn. Cha mẹ, hai người tin tưởng, Tổng tiên sinh giúp nhà chúng ta biết bao nhiêu lần, từ chuyện Thanh Dương nằm viện, đến chuyện chúng ta dọn nhà, cậu ấy đều là người đầu tiên đứng ra giúp. Từ chút chuyện bên trên là có thể thấy được cậu ấy là thật tâm đối với Thanh Hề."

Mẹ Tôn lạnh lùng nói: "Trần Lộ, con câm miệng! Nhìn người không thể chỉ nhìn một mặt, các mặt khác cũng phải nhìn."

Triệu Thanh Hề thở dài: "Cha mẹ, hai người nên đồng ý để cho con và Tổng Cẩn Thành kết hôn đi, anh ấy sẽ rất tốt với con."

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 34

Edit: Kim Phụng

"Cậu ta sẽ đối tốt với con? Bây giờ cậu ta nói miệng, về sau cậu ta có thể làm được hay không, con có thể bảo đảm à? Thanh Hề, con nghe mẹ nói, con đừng gả cho Tổng Cẩn Thành, con gái của mẹ rất xinh đẹp lại có kiến thức, có văn hóa, không lo không tìm được đàn ông tốt!" Tôn Ngọc Hương nói.

"Cha mẹ, có phải cha mẹ vẫn còn để ý chuyện người trong xã nói con và đàn ông đã có vợ đàn dúi hay không? Thanh giả tự thanh, không phải cha mẹ cũng biết đó là lời giả dối không có thật sao, Tổng Cẩn Thành không có làm bại hoại thanh danh của con. Anh ấy không biết gì về chuyện này." Triệu Thanh Hề giải thích.

Tôn Ngọc Hương sững sờ, thật sự bà vẫn canh cánh trong lòng chuyện này: "Không phải cậu ta tạo thành? Không phải lời đồn cũng là cậu ta truyền đi hay sao?"

Tổng Cẩn Thành có chút như lọt vào trong sương mù: "Bác trai bác gái, con không có làm chuyện tổn hại danh tiếng Thanh Hề. Con yêu cô ấy còn không hết, không thể nào đi hại cô ấy."

Lúc này một nhà Triệu Kim Sinh mới hiểu từ đầu Tổng Cẩn Thành đã không biết những lời đồn hoang đường trong xã kia.

Cha mẹ vợ tương lai vẫn như cũ không có thái độ tốt với Tổng Cẩn Thành, sau khi một nhà ăn bữa cơm, Tổng Cẩn Thành lập tức lời kéo Triệu Thanh Hề về thành phố.

"Đợi chút, gấp làm cái gì, cha còn chưa có tỏ thái độ đâu." Triệu Kim Sinh gõ gõ đầu thuốc: "Nếu hai con đã suy nghĩ thật kỹ, thật sự muốn kết hôn, vậy cha đồng ý, ngày kết hôn hai người các con chọn, cha làm cha mẹ, chỉ hy vọng Thanh Hề con sống thật hạnh phúc. Cha đồng ý cho các con kết hôn."

"Cám ơn cha!" Mặt Tổng Cẩn Thành từ đen chuyển thành hồng, cười he he nhìn Triệu Thanh Hề.

"Mẹ, mẹ cũng đồng ý phải không?" Triệu Thanh Hề hỏi Tôn Ngọc Hương.

"Không đồng ý còn có thể làm gì. Trói con bên người à." Tôn Ngọc Hương đẩy ra Triệu Thanh Hề: "Đường là tự con chọn, có quỳ cũng phải đi cho hết."

Giờ phút này tất cả đều vui vẻ rồi. Triệu Kim Sinh nghĩ tới một câu nói rất đúng – con gái lớn không thể giữ. Con gái là con nhà người ta.

Tổng Cẩn Thành lôi kéo tay Triệu Thanh Hề nói: “Bác trai bác gái, bây giờ con liền trở về cùng ba mẹ con bàn chuyện gắp mặt. Ngày nào hai bác có thời gian? Cha mẹ con ngày nào cũng rảnh.”

Triệu Thanh Hề im lặng, cha Tổng Cẩn Thành là lãnh đạo lớn trong quân đội, lúc nào thì thành bao giờ cũng có thể gắp đây? Mẹ Tổng là quý bà sống trong nhung lụa, cũng chỉ có nhà họ Triệu nhân nhượng nhà họ Tổng thôi.

“Chủ nhật có thời gian. Tổng Cẩn Thành, cha mẹ con làm cái gì? Con giới thiệu cho bác biết trước đi, nhà họ Triệu chúng tôi mới dễ làm chuẩn bị.” Triệu Kim Sinh hỏi.

“Ba con phục vụ trong quân đội, mẹ con là bà chủ trong gia đình, anh hai phục vụ trong quân đội, chị dâu là bác sĩ.” Tổng Cẩn Thành không muốn hù dọa người nhà họ Triệu cho nên nói một cách đơn giản.

Triệu Thanh Hề cũng lo lắng cha mẹ cảm thấy nhà họ Tổng quá cao không thể leo tới, cho nên im lặng không lên tiếng, đồng ý lời nói của Tổng Cẩn Thành.

Trần Lộ nghĩ thầm, tham gia quân ngũ? Vậy hẳn là làm cán bộ có quyền lực! Ôi chao, leo lên thông gia lớn rồi.

Triệu Thanh Dương nói: “Tổng Cẩn Thành, sau này cậu chính là em chồng tôi, tôi cho cậu biết, nếu như cậu đối xử không tốt với em gái tôi, tôi là người đầu tiên không buông tha cậu!”

Tổng Cẩn Thành nói: “Anh yên tâm, em sẽ đối xử tốt với Thanh Hề cả đời.” Cuộc sống hôn nhân tốt đẹp đang ở trước mắt, những thứ khác đều là phù vân.

Hai ngày sau, Triệu Thanh Hề gặp được bạn đại học Âu Dương Huy. Anh ta là bạn học thời đại học kiêm bạn cùng phòng của Vu Văn Bản.

Âu Dương Huy tới đây nói cho Triệu Thanh Hề chuyện Vu Văn Bản đột ngột chết. Bởi vì Vu Văn Bản chia tay với Triệu Thanh Hề, cả ngày trầm mê ở trên trò chơi điện tử, 24h đều ngồi trước máy vi tính không bước chân ra khỏi nhà, không tiết chế, cuối cùng chết ở trên giường.

Triệu Thanh Hề sững sờ ngồi trên ghế dựa, bất luận thế nào cô cũng chưa từng nghĩ trùng sinh một lần, Vu Văn Bản lại bởi vì tình yêu mà qua đời.

“Thanh Hề, hôm nay nhà họ Vu vì Văn Bản cử hành lễ truy điệu, cô đi nhìn một chút đi, cũng để cho cậu ta được yên nghỉ.” Âu Dương Huy khuyên nhủ.

“Âu Dương Huy, tôi không đi, tránh làm cho nhà họ Vu ngột ngạt, cảm ơn cậu tới nói cho tôi biết tin tức này, cảm ơn.” Triệu Thanh Hề nắm chặt hai tay, cô sẽ phải kết hôn, bắt đầu sống cuộc sống hôn nhân của mình, chuyện của kiếp trước không có quan hệ gì với cô nữa.

==

Ngày hôm sau, Tổng Cẩn Thành và Triệu Thanh Hề cùng đi làm kiểm tra trước hôn nhân, chờ cha mẹ hai nhà gắp mặt, định ra thời gian kết hôn.

“Vợ, hôm nay chúng ta đi đăng kí kết hôn đi. Cứ kéo dài mãi anh không có tâm tình làm việc.” Tổng Cẩn Thành nói.

Triệu Thanh Hề không nhịn được bóp cánh tay Tổng Cẩn Thành: “Chỉ chờ thêm mấy ngày nữa thôi.”

Đến ngày cha mẹ hai nhà gắp mặt, Tổng Cẩn Thành đến nhà họ Triệu đón người nhà họ Triệu vào trong thành phố, sau khi Triệu Thanh Hề thu xếp xong người nhà họ Tổng thì đứng chờ ở cửa khách sạn, khách sạn này chính là cái khách sạn Tổng Thành thứ hai.

Dọc theo đường đi, mẹ Triệu có chút lo lắng không yên, bà vốn cho là nhà họ Tổng chỉ là gia đình thường thường bậc trung, hai nhà chênh lệch sẽ không quá lớn, sau lại nghe con dâu Trần Lộ nói nhà họ Tổng không phải gia đình nghèo, có lai lịch lớn, mà mình là người thôn quê, có thể bị hạ thấp đi, hoặc là bị đối phương xem thường hay không?

Mẹ Triệu một đường lo âu.

So ra mà nói, Triệu Kim Sinh có vẻ bình tĩnh, cũng có chút ưu thương nhân nhạ, nuôi con gái hơn hai mươi năm, giờ con gái vừa ngoan vừa xinh đẹp lại sắp phải lập gia đình, giống như là rút khỏi thịt trong lòng.

Tiểu Tuyết ngồi ở bên cạnh Trần Lộ, ngây thơ hỏi: “Mẹ, dì nhỏ muốn kết hôn sao?” Con bé mặc chiếc váy xinh đẹp, trên đầu cài đóa hoa xinh xắn.

“Đúng rồi! Dì nhỏ gả cho người đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai, sau này Tiểu Tuyết chúng ta lên đại học cũng nên tìm một người đàn ông như vậy.”

“Con gái còn nhỏ, cô đừng dạy cho con chủ trương tôn thờ đồng tiền.” Triệu Thanh Dương quát lớn.

Tổng Cẩn Thành lái xe, không nói gì. Gả cho người có tiền thì chính là hám giàu sao? Vậy người có tiền còn muốn kết hôn sinh con hay không hả?

Lúc cậu cả nhà họ Tổng mang theo vợ con đến. Chị hai thấy Triệu Thanh Hề đứng ở cửa khách sạn liền đưa ra bao đỏ: “Lần đầu tiên em tới nhà họ Tổng thì chị chưa kịp cho em, lần này gắp mặt tất nhiên phải bổ sung.”

Triệu Thanh Hề vội vàng từ chối: “Chị hai, chị không cần khách khí với em. Em không thể nhận bao lì xì của chị.”

Chị hai cười: “Thanh Hề, em gọi chị tiếng chị hai, đã nói lên chị là trưởng bối của em, phải nghe lời, đây là lễ tiết, em nhất định phải nhận. Sau này em và cậu ba kết hôn, cậu ấy lại trách chị chưa cho em lễ ra mắt đấy.”

Anh hai xuất thân từ quân nhân, thường huấn luyện tân binh, quen uy nghiêm, cho nên tương đối nghiêm túc, rần rờ nhìn một đôi chị em dâu đầy tới đầy lui, anh cất tiếng nói: “Em dâu, em nhận đi, mặc dù tiền không nhiều lắm, nhưng lại là tấm lòng của anh và chị hai em.”

“Anh hai, thật sự không cần thiết. Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, phần lễ tiết này thì miễn đi.”

“Vợ, anh hai chị hai đưa cho em thì em hãy nhận đi.” Tổng Cẩn Thành từ trên xe bước xuống, “Lúc bọn họ kết hôn, anh cho bọn họ một bao đồ lớn, lúc này đến phiên anh, anh hai ăn vào rồi phải phun ra cho anh chứ.”

“Em chính là xem anh hai em như vậy sao? Được, nếu em nghĩ như vậy, chị hai đây cũng không muốn cho đâu, Thanh Hề không nhận, chị lấy tiền này mua đồ chơi cho con trai chị.” Chị hai Tổng ngược đầu, trêu ghẹo.

Triệu Thanh Hề quen thói cợt nhả của Tổng Cẩn Thành, thậm chí là không đứng đắn. Đầy đủ Tổng Cẩn Thành, ý bảo anh ra dáng người trưởng thành một chút.

Trên bàn cơm, trưởng bối tán gẫu với trưởng bối, nhỏ chơi với nhỏ.

Tôn Ngọc Hương liếc nhìn mẹ Tổng trước mặt, ăn mặc quần áo cũng không giống là người nhà bình thường, giống như là phú phu nhân nhà hào môn trong phim truyền hình, nhìn lại toàn thân cha Tổng khoát đồng phục quân nhân. Tôn Ngọc Hương hỏi Triệu Thanh Hề: “Thanh Hề, con nói thật với mẹ đi, cha mẹ Tổng Cẩn Thành làm cái gì?”

Lỗ tai mẹ Tổng thính, nghe vậy, nói: “Mẹ Thanh Hề, bà không phải lo lắng, mặc dù nhà họ Tổng chúng tôi là nhà có quyền thế, nhưng sẽ không bạc đãi con gái bà. Ngược lại, nếu con bé gả tới, chúng tôi sẽ đối xử với con bé như đối đãi khách.”

Trong lòng cha Tổng cảm thán một tiếng: “Bà thông gia, không lâu nữa chúng ta sẽ trở thành người một nhà, bà không cần gò bó, chúng tôi cũng chỉ là nhà người thường.”

Triệu Thanh Hề nhìn một bàn người nhà trước mắt, nghĩ thầm, cuộc sống hôn nhân của cô sắp bắt đầu, cô sẽ vun đắp nó thật tốt.

Buổi tối, Tổng Cẩn Thành hẹn các đồng học đi ăn cơm, thuận tiện cũng lôi kéo Triệu Thanh Hề đi.

Triệu Thanh Hề không muốn đi: “Tổng Cẩn Thành, anh mời đồng học ăn bữa cơm còn dẫn em theo không tốt đâu?”

“Vợ, anh mời bọn họ ăn cơm thật ra chính là vì giới thiệu em, nói cho bọn họ biết vợ Tổng Cẩn Thành anh đẹp bao nhiêu, đáng yêu bao nhiêu.” Tổng Cẩn Thành vừa nói vừa đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Triệu Thanh Hề, thật tròn, thật thom.

“Chỉ mình vợ của anh xinh đẹp, vợ của nhà người ta không đẹp sao?” Triệu Thanh Hề tức giận hỏi.

“Không phải sao? Vợ anh là xinh đẹp nhất.”

Chỉ chớp mắt đã đến khách sạn Tổng Cẩn Thành mời bạn học cũ ăn cơm.

Lưu Đại Hải – bạn học thời cấp hai, ngồi cùng bàn với Tổng Cẩn Thành, vừa thấy cô gái xinh đẹp như Triệu Thanh Hề, cười trêu nói: “Ô, hôm nay lão Tổng mang tới cô bé còn chưa trưởng thành sao?”

“Thôi im đi. Thanh Hề là vợ tôi.” Tổng Cẩn Thành kéo ra cái ghế an bài Triệu Thanh Hề ngồi xuống: “Các anh em, tôi sắp kết hôn, định ngày ở cuối tháng, đến lúc đó mọi người không được chơi xấu, toàn bộ đều phải đến.”

Mấy đáng mày râu vừa nghe, thì ra là tuyên bố tin vui, liền gọi Triệu Thanh Hề là chị dâu.

“Cuối cùng lão nhị ngàn năm cũng sắp kết hôn, ngấm lại cũng có chút kích động nhỏ đấy.” Phòng Long nói với Lưu Đại Hải.

“Đại Long, tôi kết hôn, cậu kích động cái gì?” Tổng Cẩn Thành kêu nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, chỉ chốc lát sau trên bàn bày đầy màu sắc trắng đỏ.

“Lão Tổng cậu nói một chút, ở bên trong đám bạn bè này của chúng ta, chỉ một mình cậu chưa có kết hôn. Đao mắt con tôi cũng có thể đi đánh nhau, cậu mới kết hôn, có thể không kích động sao?”

“Đám người bỏ đá xuống giếng này, khôn kiếp, các cậu cứ cười đi, tối nay không say không về.”

Một nhóm người ăn ăn uống uống náo loạn một lát, mới nhớ tới việc hỏi thăm Triệu Thanh Hề mấy câu.

Ăn tới hơn chín giờ mới tan cuộc.

Triệu Thanh Hề ghét Tổng Cẩn Thành lúc này muốn chết, thật không biết anh say thật hay là say giả, tay trái cầm tay lái, bên phải móng vuốt heo một mực bôi qua bôi lại trên người mình, cái này cũng không sao, còn dám chui vào vạt áo của cô, còn rà qua rà lại ở trên eo cô.

“Tổng Cẩn Thành, anh chuyên tâm lái xe, anh còn cử động nữa có tin em bầm anh hay không?” Triệu Thanh Hề uy hiếp, mặt đã bắt đầu có chút đỏ.

“Vợ, không ngờ bình thường thấy em gầy như vậy, eo cũng bằng nắm tay nha! Ha ha.” Tổng Cẩn Thành đỏ mặt, thật ra thì anh không có say, nhưng chính là muốn giả say.

“Xe anh đi đến chỗ nào vậy?” Lúc này Triệu Thanh Hề mới phát hiện ra đây không phải là con đường về nhà cô.

“Về nhà chứ sao.” Tổng Cẩn Thành giả bộ khờ, không phúc hậu nói.

“Đây là đường trở về nhà anh, anh dừng lại, em muốn trở về nhà em.”

“Cái gì nhà anh nhà em, em sắp gả cho anh, nhà anh chính là nhà em.” Tổng Cẩn Thành nói xong, hung ác đập cần ga.

Xe dừng ở lầu dưới chung cư, con người đen nhánh của Tổng Cẩn Thành nhìn Triệu Thanh Hề: “Xuống xe thôi.”

Triệu Thanh Hề không phải là không biết ánh mắt nóng bỏng của Tổng Cẩn Thành rõ ràng bày tỏ cái gì.

Triệu Thanh Hề nói: “Em vẫn là ở chỗ chị họ em thôi.”

Tối nay Tổng Cẩn Thành tính toán làm Triệu Thanh Hề, thịt đã đến miệng, nào có đạo lý buông tha.

Tổng Cẩn Thành đưa tay muốn dẫn Triệu Thanh Hề đi, Triệu Thanh Hề hoảng hốt vội vàng đặt tay ở gáy. Tổng Cẩn Thành thoáng dùng lực, liền kéo tay cô xuống.

Vào trong nhà, Tổng Cẩn Thành trực tiếp lôi kéo Triệu Thanh Hề đi vào phòng ngủ. Trong lòng Triệu Thanh Hề vừa khản trương vừa sợ, Tổng Cẩn Thành nghiêm túc thật không giống như người bình thường.

Tay Tổng Cẩn Thành lôi kéo, liền kéo Triệu Thanh Hề đến trước người, trong nháy mắt, Triệu Thanh Hề không kịp hô lên “A” đã bị nuốt xuống.

Tổng Cẩn Thành đã sớm muốn nếm thử tư vị của Triệu Thanh Hề, bình thường có thể sờ, có thể nhìn nhưng không thể ăn, hôm nay thực tiễn, thật tốt hơn tưởng tượng trong mộng nhiều. Miệng Tổng Cẩn Thành vội vã kinh khủng, tay cũng không còn nhàn rồi. Tình dục, loại chuyện này, đàn ông không cần thầy dạy, ngộ tính mới chính là mấu chốt.

Tổng Cẩn Thành như sói bồ nhào tới, Triệu Thanh Hề liền bị đặt lên cái giường sau lưng, sau một lát, Tổng Cẩn Thành thoáng nâng lên thân thể, vội vàng thành thạo lột quần lót của Triệu Thanh Hề xuống.

Triệu Thanh Hề giãy giụa nhăn nhó một lát, liền để mặc anh hành động.

Tổng Cẩn Thành men theo đường cong tròn mềm, một lát dùng sức bóp, một lát nhẹ nhàng vỗ, Triệu Thanh Hề chỉ cảm giác như rơi vào trong vụn đám mây trắng, ý thức mị mị, không có giới hạn.

Tay Triệu Thanh Hề cầm thành quả đầm, thử dùng sức đánh một cái lên trước ngực Tổng Cẩn Thành, anh đỏ mặt ngẩng đầu lên: “Vợ.”

Một tiếng vợ trong nháy mắt làm trái tim Triệu Thanh Hề tan chảy. Cho anh thôi.

Tổng Cẩn Thành thấy Triệu Thanh Hề không giãy giụa, nâng lên nửa người trên, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ trên trán lăn xuống đã nhỏ ở trên bụng của anh, Tổng Cẩn Thành nhanh nhẩu cởi quần áo xuống, sau đó khản trương mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô: “Vợ, em thật xinh đẹp.” Nói xong, không nhịn được hôn một cái lên mặt cô.....

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đại Kết Cục

Edit: Kim Phụng

Tổng Cẩn Thành kim nén đến kịch liệt, mơ hồ xuyên phá lớp màng kia, cũng không dám động nữa.

Ngắn người hỏi: "Vợ, đau sao?"

“Anh cứ nói đi, có thể không đau sao? Giống như bị kim châm.” Triệu Thanh Hề cũng có chút xấu hổ.

Tổng Cẩn Thành ngạc nhiên: "Em ghét bỏ anh nhỏ? Có rất ít người có thể sánh bằng kích cỡ này của anh đó." Mặc dù Tổng Cẩn Thành chưa trải qua chuyện phòng the nhưng đã từng nghe người bên cạnh nói, nếu cậu nhỏ lớn vượt trội thì cuộc sống mới hài hoà, bình thường anh cao lớn uy mãnh, thể lực và sự chịu đựng cũng không tệ, anh còn chưa có thể hiện ra sự mạnh mẽ thì đã bị vợ chê. Còn ghét bỏ đệ đệ của anh nhỏ, không được khi dễ người như vậy.

Tổng Cẩn Thành thử di chuyển: "Vợ, anh đâu có nhỏ, anh nhúc nhích cũng không được."

Triệu Thanh Hề dờ khóc dờ cười, cô thật là đau, lần thứ hai bị rách đó! Triệu Thanh Hề chôn mặt vào gối đầu: "Anh rất lớn, dục tốc bất đạt (*)."

(*): nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng/ gấp quá sẽ không làm nên chuyện.

Tổng Cẩn Thành nghe vậy, giống như được sự cổ vũ, thử tiến lên, sau đó dùng ngón tay vén ra mấy sợi tóc ẩm ướt trên trán cô, nhìn chăm chú không chớp mắt: "Người ta nói phụ nữ ở trên giường đẹp hơn ở dưới giường, nhưng anh cảm thấy em lúc nào cũng đẹp."

Phía dưới Triệu Thanh Hề là thật đau, hai chân kẹp ở ngang hông Tổng Cẩn Thành cũng không có chút hơi sức nào. "Ừ."

Tiếp đó, Tổng Cẩn Thành thật sự phát lực rồi, cả một đêm điên loạn đảo phượng, nghiền ép Triệu Thanh Hề chảy cả nước mắt nước mũi ra ngoài.

Tổng Cẩn Thành đè ép Triệu Thanh Hề giống như là muốn nuốt sống cô. Ngoài miệng còn nói ra những lời thô tục.

Sau đó Triệu Thanh Hề tức giận cắn một cái ở bả vai Tổng Cẩn Thành. Bởi vì Tổng Cẩn Thành ăn được thịt, tâm tình rất tốt, liền tiếp chuyển động, hôn môi Triệu Thanh Hề: "Vợ, sờ em thật là thoải mái, vừa trơn vừa mịn."

"Anh còn sờ qua người phụ nữ khác sao? Cho nên trong lòng có sự so sánh phải hay không?" Triệu Thanh Hề lấy hơi sau một trận dồn sức.

"Trời đất chứng giám, đời anh chỉ có một người phụ nữ là em."

Triệu Thanh Hề hài lòng gật đầu cười.

Tổng Cẩn Thành đã tới một lần, kế tiếp liền bắt đầu chậm lại. Xem Triệu Thanh Hề như miếng đậu hũ, nằm phía dưới thân anh.

Náo loạn đến hơn nửa đêm, Tổng Cẩn Thành mới ôm Triệu Thanh Hề đã ngủ thật say, lồng ngực Tổng Cẩn Thành rộng lớn, vóc người cao to, thất lưng vững chắc, đặt Triệu Thanh Hề lên trên giường đơn, đắp chăn lên cả người, gần như là Triệu Thanh Hề cũng chỉ có thể lộ ra cái đầu.

Ngày hôm sau Triệu Thanh Hề tỉnh dậy trước, lúc mở mắt ra phát hiện một cái tay khờ kiêu đang đặt ở chính giữa hai chân mình, Triệu Thanh Hề thật sự bức bối, anh còn háo sắc như vậy?

Triệu Thanh Hề cau mày, nghĩ thầm phải trừng phạt Tổng Cẩn Thành, vì vậy đưa tay néo cánh tay Tổng Cẩn Thành.

"Em tỉnh rồi?" Giã bộ một lát, Tổng Cẩn Thành không giả bộ được nữa: "Ồi chào, vợ, anh đau, em buông ra đi."

Triệu Thanh Hề tức giận nhìn chằm chằm Tổng Cẩn Thành: "Chỉ có anh biết đau, em cũng đau vậy, anh nhìn xem tay của anh đang để ở chỗ nào? Còn không buông ra, em lấy con dao phay chém đứt nó."

"Em nở sao?" Tổng Cẩn Thành da mặt dày hôn Triệu Thanh Hề một cái.

"Có cái gì không nở, thiếu gì đàn ông cụt một tay trên đường cái." Triệu Thanh Hề dùng chân che kín mình.

Tổng Cẩn Thành nói: "Vợ, trên đường thật sự có nhiều đàn ông nhưng không được mấy tên đàn ông có năng lực như anh vậy! Biết làm ra tiền, công phu trên giường lại tốt."

Mặt Triệu Thanh Hề ửng hồng: "Anh nói xằng nói bậy."

Tổng Cẩn Thành không nhịn được vuốt tóc Triệu Thanh Hề: "Ha ha, anh đi làm đồ ăn sáng cho em. Em ngủ thêm một chút đi."

Một lát sau, Triệu Thanh Hề mới rời giường, đánh răng rửa mặt, lúc đi tới phòng khách thấy cạnh TV để một pho tượng làm bằng ngọc rất tinh xảo đặc sắc và rực rỡ.

Tổng Cẩn Thành bưng hai chén mì trứng ra ngoài: "Cái pho tượng bằng ngọc này có lai lịch lớn. Mùa xuân mấy năm trước, anh và vài người bạn đi lên núi báỉ Phật, một người coi bói đã nói anh phải mua một pho tượng ngọc đặt ở trong nhà, nó có thể vì anh mang đến tài vận và hôn sự. Vốn dĩ anh không tin lời của người ta, đơn thuần nói bậy để gạt tiền người khác, nhưng bạn bè anh nói, thà tin rằng là có còn hơn là không. Cho nên sau khi trở lại, anh liền đi tiệm ngọc thạch mua về cái pho tượng ngọc này."

Triệu Thanh Hề nhớ tới đời trước cô đã từng một lần nằm mơ, hình như cô mơ thấy đúng là ngôi tượng phật này, sau đó không lâu, cô liền sống lại, chẳng lẽ là trời cao đã định rồi hay sao?

Thôi, không đi so đo những thứ này. Cuộc đời của cô mở ra một trang mới.

Ăn xong điềm tâm, Tổng Cẩn Thành lôi kéo Triệu Thanh Hề đi cục dân chính làm giấy kết hôn, sau đó mua mấy thùng bánh kẹo cưới, mới đưa Triệu Thanh Hề vào trong tiệm.

Tổng Cẩn Thành mang một thùng bánh kẹo cưới đến khách sạn.

"Các đồng nghiệp, mọi người yên tĩnh một chút, nói cho mọi người biết một tin tức tốt, Thanh Hề chính thức trở thành vợ của Tổng Cẩn Thành tôi. Sau này mọi người có thể lớn tiếng gọi cô ấy là bà chủ." Tổng Cẩn Thành cười nói với nhân viên.

Tổng Cẩn Thành vừa dứt lời, có vị nhân viên nói: "Ông chủ, từ ngày đầu tiên bà chủ tới khách sạn thì chúng tôi đã biết bà là bà chủ, ông chủ cứ nhìn chăm chăm người ta, chúng tôi ai cũng nhìn ra. Mọi người nói có đúng hay không đây?"

Cả phòng cười to. Tổng Cẩn Thành cũng cười: "Bây giờ tôi phát bánh kẹo cưới cho mọi người, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, bảo đảm mọi người ăn đến không rảnh nhiều chuyện!"

5h chiều, Tổng Cẩn Thành tới đây đón Triệu Thanh Hề tan ca, Triệu Thanh Hề không hiểu ra sao: "Bây giờ là lúc tiệm bận nhất, anh chạy tới làm cái gì, có rảnh rồi thì đi quan sát cái tiệm kia đi."

"Vợ, hôm nay anh mời người khác ăn cơm, em cũng biết người này. Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm với anh ta." Tổng Cẩn Thành nói xong muốn đưa tay cởi đồng phục làm việc trên người Triệu Thanh Hề xuống.

"Đừng động tay động chân. Các nhân viên sẽ nhìn đấy." Triệu Thanh Hề tự mình cởi nút áo ra.

Tổng Cẩn Thành cúi thấp đầu nói ở bên tai Triệu Thanh Hề: "Tối qua anh đã hôn nơi đó, em còn xấu hổ cái gì nữa!"

"Anh còn nói!" Triệu Thanh Hề thật sự muốn cầm băng keo dán lại cái miệng của anh.

"Anh không nói, tối nay anh làm cho em xem, anh muốn làm em cầu xin tha thứ! Đi thôi, đi ăn cơm." Tổng Cẩn Thành nói xong, ôm lấy bờ vai Triệu Thanh Hề đi ra ngoài.

Trong phòng bảy tám tên nhân viên nhìn thấy một màn này, có người nói: "Mọi người có cảm thấy kể từ khi ông chủ và bà chủ ở chung một chỗ thì như trẻ thêm mười tuổi, giống một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi."

"Đúng vậy, trước kia ông chủ rất nghiêm túc, không ngờ sẽ bị bà chủ nắm trong tay."

Đến khách sạn, Triệu Thanh Hề mới biết thì ra là mời Đinh Duệ ăn cơm, dĩ nhiên Đinh Đinh cũng tới.

Đinh Duệ đưa quà tặng cho Triệu Thanh Hề: "Tổng tiên sinh nói hai người sắp kết hôn, đây là một chút quà tặng của tôi và Đinh Đinh, chúc hai người vui vẻ hạnh phúc."

"Cám ơn!" Triệu Thanh Hề cười nhận lấy, một tay sờ sờ đầu Đinh Đinh: "Đinh Đinh cao lên rồi, càng lớn càng đẹp trai hơn, có nhớ dì nhỏ hay không?"

Đinh Đinh ra sức gật đầu, mím môi nói: "Dạ, dì nhỏ, con rất nhớ dì!"

Tổng Cẩn Thành ngồi ở bên cạnh Triệu Thanh Hề, trêu chọc đứa bé: "Đinh Đinh, con gọi cô ấy là dì nhỏ, vậy con gọi chú là cái gì đây?"

Đinh Đinh không chút nghĩ ngợi nói: "Dì nhỏ."

Triệu Thanh Hề cười ha ha, khoe miệng Tổng Cẩn Thành kéo kéo, nghĩ thầm chờ mình có con trai, nhất định không để cho con trai của anh gọi thẳng nhóc hư hỏng này là anh.

Tổng Cẩn Thành nghĩ, sau này anh muốn sinh hai đứa, một nam một nữ, anh hai bảo vệ em gái, khỏi phải nói có bao nhiêu oai phong và hạnh phúc.

Ăn cơm xong, Đinh Đinh liền lôi kéo Triệu Thanh Hề đi chơi cây thông Noel ở phía ngoài phòng ăn. Đinh Duệ uống hóp trà: "Cảnh cáo trước, sau này Thanh Hề liên do cậu chăm sóc, tôi cũng coi như là anh rể cô ấy, là người nhà mẹ đẻ của cô ấy. Cho nên cậu nhất định phải đối xử tốt với cô ấy. Nếu như cậu đối xử không tốt với cô ấy, tôi là người đầu tiên không tha cho cậu."

"Ừ, anh rể, tôi sẽ không cho anh có cái cơ hội." Tổng Cẩn Thành nói: "Anh cũng nên vì Đinh Đinh tìm mẹ kế đi."

Đinh Duệ nuốt một câu 'không cần cậu tốn sức quan tâm' vào trong bụng, cười cười nói: "Nếu như mà tôi gặp Thanh Hề sớm hơn cậu, cô ấy sẽ là của tôi đấy."

"Ha ha, nhưng cô ấy đã là của tôi rồi, anh rể." Về mặt Tổng Cẩn Thành nghiêm nghị.

"Cậu mời tôi tới dùng cơm là muốn ra oai với tôi à?"

Tổng Cẩn Thành thấy Đinh Duệ cười, nói: "Anh rể, tôi là lấy danh nghĩa em rể anh mời anh ăn cơm."

"Được, có những lời này của cậu là được. Sau này trên phương diện làm ăn có chuyện gì có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào, nếu tôi có thể giúp một tay

nhất định sẽ giúp cậu."

Buổi tối về đến nhà, Triệu Thanh Hề thấy sắc mặt Tống Cẩn Thành không được tốt, hỏi: "Sao thế?"

"Vợ, vốn dĩ trên thế giới này còn có một người phụ nữ giống em như đúc, cô ấy thuộc về Đình Duệ, còn em thuộc về anh... anh cảm thấy mình rất may mắn."

"Thì ra là nói với ta lời tâm tình à? Ta chẳng tiến trong lòng." Triệu Thanh Hề nói xong, lấy giấy kết hôn từ trong túi ra: "Anh giữ giấy kết hôn đi."

"Được." Tống Cẩn Thành nhận lấy tờ giấy: "Ồi, vợ em đi đâu vậy?"

"Tắm rửa đi ngủ."

"Chờ anh cùng tắm với."

"Luuu mạnh!"

Triệu Thanh Hề tắm xong, nằm ở trên giường nhìn mọi thứ trong phòng, cô kết hôn cùng với người đàn ông tên Tống Cẩn Thành kiêu ngạo nhưng thân thiết này, phụ nữ mà, phần lớn thích cuộc sống yên ổn, sau này sống cùng Tống Cẩn Thành cũng không phải lo lắng loại chuyện cầu huyết như có tiểu tam ở bên ngoài đi?

Tống Cẩn Thành mặc quần lót ra ngoài, thấy Triệu Thanh Hề còn đang mặc hai bộ áo ngủ, cậu nhô lại góc đầu dậy, đứng lên, Tống Cẩn Thành tung người bỏ nhào về phía trước, cúi người đè lên trên người Triệu Thanh Hề, rèm cửa sổ phòng ngủ rơi xuống đất, Tống Cẩn Thành đưa tay tắt một chiếc đèn, bên trong phòng nửa sáng nửa tối tạo nên một loại tình cảnh mộng lung mập mờ, thân hình Tống Cẩn Thành cao lớn, da Thanh Hề như tuyết, anh cảm thấy cơ thể người dưới thân rất mê người khiến cho người ta khó tự kiềm chế.

"Vợ, em thật đẹp!" Hai cái tay Tống Cẩn Thành không đứng đắn vuốt ve eo Triệu Thanh Hề: "Làn da giống như làm bằng nước."

"Ừ, nói xong chưa, nói xong rồi thì đi ngủ." Triệu Thanh Hề hơi mệt chút, nhưng nhiều hơn là bởi vì biết chuyện Tống Cẩn Thành sẽ làm sau đó, thể lực người này quá tốt, cô thật sự không chịu nổi.

"Còn chưa bắt đầu làm mà, sao có thể ngủ được?" Tống Cẩn Thành nói xong, lập tức nhào lên, liên tục phát lực với Triệu Thanh Hề.

Trước khi ngủ, Triệu Thanh Hề hỏi: "Cẩn Thành, hôm nay tại sao anh muốn mời Đình Duệ ăn cơm, không phải là anh không thích anh ta sao?"

"Vợ, anh và em kết hôn, có nghĩa là người nhà của em chính là người nhà của anh. Đình Đình là con trai của Đình Duệ, là cháu của em, cũng chính là cháu của anh, mời bọn họ ăn cơm, tương đương với gặp lại người trong nhà của em! Lại nói, những lễ nghĩa này là nhất định phải có."

"Thật bất ngờ, không nghĩ tới anh suy nghĩ rất chu đáo. Được rồi ngủ đi, ngày mai rất bận đấy."

"Ừ, ngày mai sao, bận chuyện chọn lựa áo cưới!"

Tác giả có lời muốn nói: Gần như tất cả mọi người đều cho câu trả lời thỏa đáng, Vu Văn Bản chết rồi, chị họ Đường Lệ Na ra nước ngoài tìm bạn trai, mặc dù Phan Hiểu Yên không cam tâm nhưng không còn cách nào, bạn gái trước của anh Thành là Tôn Bội Quỳnh ly hôn trở về nước muốn tìm anh Thành nói lại tình xưa nhưng anh Thành thích Triệu Thanh Hề rồi, cho nên sẽ không có ai ở một chỗ chờ đợi người cũ. Người mới tới, thích hợp, bọn họ gặp nhau và đi cùng nhau cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại Truyện 1

Cái nhà hàng này có tên gọi là Mỹ Nhân Ngư. Món ăn đặc sắc chính là đủ loại cá, gồm cá chiên, cá nấu, cá hầm cách thủy...

Tống Cẩn Thành dẫn Triệu Thanh Hề tìm một chỗ ở trước cửa sổ ngồi xuống, vẫy vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đưa thực đơn.

Khi gọi đến món thứ tư thì Triệu Thanh Hề khẽ nói: "Đủ rồi, hai người chúng ta ăn không hết nhiều thứ như vậy."

Tống Cẩn Thành cười đến mặt mày hớn hở: "Thanh Hề, em không cần tiết kiệm tiền dùm anh."

Triệu Thanh Hề nhìn anh: "Bản thân anh làm chút buôn bán nhỏ thật không dễ dàng, hai người chúng ta nên ăn bữa cơm đơn giản một chút."

"Anh mở tiệm cơm là buôn bán nhỏ không có nghĩa là về sau anh vẫn sẽ làm mua bán nhỏ, mọi việc đều làm từ nhỏ đến lớn, tiểu phúc (giàu nhỏ) không

tích lũy thì làm sao thành đại quý (giàu lớn). Em hãy yên tâm đi, sẽ có một ngày Tổng Cẩn Thành anh sẽ trở thành nhân vật lớn có tiếng tăm Đến lúc đó, em chính là bà xã của nhân vật lớn!" Tổng Cẩn Thành lớn tiếng cười nói.

Mặt Triệu Thanh Hề đỏ lên, cúi đầu uống nước để che giấu sự lúng túng.

Tổng Cẩn Thành cũng không muốn lời nói mới vừa rồi trở thành quả đấm đánh vào gối thêu hoa: "Thanh Hề, anh thích em.. em làm vợ anh có được hay không?"

Bên tai vang lên ‘ong ong’ chữ "Vợ" và lời bày tỏ thâm tình. Triệu Thanh Hề dừng lại, chờ nhân viên phục vụ đưa hết món ăn lên mới nói: "Tổng Cẩn Thành, em và anh làm bạn bè đi, anh là người đàn ông tốt, nhất định sẽ tìm được một cô gái tốt, hơn nữa em và Vu Văn Bản mới vừa chia tay không lâu."

"Em và Vu Văn Bản chia tay không ảnh hưởng đến việc anh và em nói yêu đương, nếu anh ta dám quấy lấy em nữa, không phải còn có anh sao!" Tổng Cẩn Thành nóng nảy, tựa như con vịt đến miệng còn muốn bay.

Cái gì mà đàn ông tốt, cô gái tốt, cô gái tốt đang ở trước mặt, chẳng lẽ anh còn ngây ngốc trống đánh xuôi, kèn thổi ngược hay sao?

Triệu Thanh Hề không lên tiếng, cúi đầu cắn miếng cá thơm phức.

Tổng Cẩn Thành liên tiếp gấp mấy miếng thịt cá vào trong chén Triệu Thanh Hề, nhìn cô gái nhỏ tinh tế nhai thức ăn vào miệng, đôi môi đỏ thắm giống như miệng của con chuột đồng nhỏ, Tổng Cẩn Thành cảm thấy bụng dưới của mình căng thẳng, sắc đẹp có thể ăn thay cơm được rồi.

"Lão Nhị." Anh Tổng Cẩn Thành là Tổng Di Thành tới dùng cơm với đồng nghiệp, không ngờ lại thấy em trai mình và một cô gái đang ăn cơm.

Tổng Cẩn Thành ngẩng đầu: "Anh."

"Bạn của em sao?"

"Ừ." Tổng Cẩn Thành đáp.

"Bạn gái hả?" Tổng Di Thành đi thẳng vào vấn đề, đứng ở trước mặt hai người cười hỏi.

Tổng Cẩn Thành cũng muốn nói đây là người phụ nữ của anh, nhưng người ta chưa đồng ý đó.

Triệu Thanh Hề thấy đối phương mặc đồng phục cảnh sát, đoán đây chắc là nhân viên cảnh vụ, cười để đùa xuống: "Chào anh."

Tổng Di Thành gật đầu một cái: "Xin chào, anh là anh trai của Cẩn Thành." Nói xong, nhìn về phía Tổng Cẩn Thành: "Thích thì dẫn về nhà ra mắt cha mẹ, cũng 30 rồi còn cả ngày ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng. . . ."

Tổng Cẩn Thành oán hận reu reo lại anh trai: "Được rồi! Đừng giống như Bà Quán Gia xen vào chuyện của em! Anh đi ăn cơm của anh đi! Không nhìn thấy mấy đồng nghiệp của anh đều đang đợi à!"

Tổng Di Thành vừa đi, Triệu Thanh Hề hỏi: "Anh trai của anh là cảnh sát?"

"Ừ. Bây giờ đã là chi đội trưởng."

"Vậy sao anh không phải cảnh sát?"

Cha mẹ Tổng Cẩn Thành vốn muốn dựa vào các mối quan hệ của mình và chức vị đưa con trai nhỏ vào trong cục, nhưng Tổng Cẩn Thành không đi: "Mỗi ngày đều phải đi làm, sau đó chờ chút tiền lương để không bị đói bị lạnh, như vậy phải ngày tháng năm nào mới có thể cưới vợ, mua nhà, nuôi con cái."

Tổng Cẩn Thành không cam lòng bị thế tục trói buộc, người khác muốn dựa vào thế chế, anh lại chọn một con đường riêng mà đi. Lúc còn trẻ tính tình của Tổng Cẩn Thành rất lỗ mãng, không chịu học cho giỏi, sau khi miễn cưỡng học xong bậc cao trung, cha mẹ muốn đưa anh đi làm lính để luyện lại tính tình, Tổng Cẩn Thành nhất định không đồng ý, anh nói nếu ép anh đến biên cương làm lính, anh cũng sẽ có biện pháp để về nhà.

Hai ông bà bị chọc tức, hận không thể bóp chết đứa con trai phản nghịch này. Không học văn, không nghề nghiệp, suốt ngày lêu lổng ở bên ngoài, sau này sẽ ra sao đây. Có một ngày, cha Tổng Cẩn Thành giam Tổng Cẩn Thành vào phòng, không cho phép anh ra cửa, lúc ấy Tổng Cẩn Thành nhanh chóng đàm phán với cha của anh, anh thề nói mình về sau nhất định sẽ có tiền đồ.

Sau đó, Tổng Cẩn Thành bắt đầu lăn lộn ngoài xã hội, một hồi lăn lộn này kéo dài đến 30 tuổi. Có lúc suy tính cũ của cha mẹ lại tái phát, muốn an bài anh đến đồn cảnh sát làm việc nhưng anh cương quyết không muốn ăn chén cơm này.

"Công việc ở đơn vị vừa ổn định vừa được bảo đảm, người khác tranh đến đầu rơi máu chảy cũng muốn đi vào, anh lại không yêu thích gì." Triệu Thanh Hề bĩu môi. Cá này thật đúng là ngon.

Tổng Cẩn Thành thấy cô ăn ngon lành, vội vàng gấp thêm cho cô một chút cá nữa, cười thổ lộ: "Anh không yêu thích gì sự nghiệp đơn vị, mà anh yêu thích em!"

Com nước xong, Tổng Cẩn Thành còn dẫn Triệu Thanh Hề đi vào tiệm của mình xem thử.

Tổng Cẩn Thành mở tiệm com nhỏ không tính là đặc biệt lớn, hai tầng, tầng thứ nhất là đại sảnh rất bình dân, còn lầu hai là từng gian phòng, phong cách cao cấp, hoàn cảnh thanh tĩnh lại có chút ý vị.

Không thể không nói, Tổng Cẩn Thành rất có đầu óc kinh doanh.

Mấy nhân viên phục vụ đều là nhân viên kỳ cựu rồi, hôm nay là lần đầu thấy ông chủ dẫn phụ nữ tới đây, không khỏi tò mò tỉ mỉ quan sát Triệu Thanh Hề, ngũ quan xinh xắn, mắt long lanh sáng ngời, thật là xinh đẹp mê người, hèn chi dạo gần đây tâm tình ông chủ thật không tệ.

Tiểu Cường gọi ông chủ, sau đó cười hỏi: "Ông chủ, có phải chúng tôi nên gọi vị mỹ nữ này là bà chủ?"

"Cái thằng này, miệng không tí chừng mực! Thanh Hề là bạn tôi." Tổng Cẩn Thành cười, giữa lông mày toát ra vẻ đắc ý.

Mấy nữ nhân viên lập tức ăn theo, ồn ào kêu: "Chào bà chủ tương lai!"

Triệu Thanh Hề hung ác trợn mắt nhìn Tổng Cẩn Thành một cái: "Anh còn như vậy em sẽ về đấy."

Tổng Cẩn Thành sờ sờ tóc ngắn, phát tay một cái: "Ai làm chuyện này đi, trong lúc làm việc mà lười biếng tán gẫu, muốn trừ tiền lương phải hay không?" Nói xong tầm mắt lại nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giống như đang lấy lòng: "Thanh Hề, em xem, anh rất nghe lời của em!"

Mấy nữ nhân viên bĩu bĩu môi, rõ ràng ông chủ hung ác rất vui vẻ, bị bà chủ dọa một cái đã sợ, xem ra sau này là thế nô (*) rồi!

(*): Nô lệ của vợ.

Tổng Cẩn Thành dẫn Triệu Thanh Hề dạo một vòng, sau đó Triệu Thanh Hề nói muốn về nhà.

Lúc ra cửa, Triệu Thanh Hề nghĩ Tổng Cẩn Thành quản lý tiệm com rất ngăn nắp, vừa hoà đồng với nhân viên vừa giữ vững uy nghiêm của ông chủ, còn nhân viên thì làm việc kỹ lưỡng, tỉ mỉ phục vụ khách hàng. Không thể không thừa nhận Tổng Cẩn Thành có chút tài mọn, là một cổ phiếu có tiềm năng.

Triệu Thanh Hề không có đầu óc kinh doanh, nhưng nếu muốn dựa vào mình để làm giàu cho cả nhà. . . . Có phải nên dựa vào Tổng Cẩn Thành hay không?

Ánh sáng chói mắt ở ngoài cửa hiện lên góc bốn mươi lăm độ chiếu vào trên mặt Triệu Thanh Hề, cô càng nghĩ thì lòng lại càng loạn như ma. Đồi trước Tổng Cẩn Thành không có kết hôn đó, rốt cuộc tại sao không có kết hôn đây? Mà đời này Tổng Cẩn Thành theo đuổi mình, có phải ông trời không chỉ muốn sửa chữa vận mệnh của mình, mà cả cuộc đời của Tổng Cẩn Thành cũng muốn thay đổi?

"Thanh Hề, sáng sớm ngày mai anh tới đón em đi học." Tổng Cẩn Thành đẩy xe đạp, khoe miệng cười cười, muốn chờ Triệu Thanh Hề về.

"Không cần, em tự đi được. Em biết lái xe mà." Triệu Thanh Hề cười thản nhiên.

Tổng Cẩn Thành thấy cô cười, càng thêm hưng phấn: "Anh lái, anh chờ em trở về. Sau đó anh lại tự mình đi về."

Triệu Thanh Hề vừa nghe anh nói, đột nhiên cảm thấy người này rất ngốc, rất thuần phác đáng hoàng. Có lẽ cô nên thử tiếp nhận Tổng Cẩn Thành!

Cuối cùng, Tổng Cẩn Thành cũng được chờ Triệu Thanh Hề về. Lúc này Tổng Cẩn Thành lái xe đáng hoàng, không có một chút va va chạm chạm.

Triệu Thanh Hề nhìn chằm chằm thắt lưng thon gọn của Tổng Cẩn Thành, không tự chủ hỏi: "Tổng Cẩn Thành, anh không có bạn gái sao? Lấy điều kiện của anh, con gái thích anh nhất định là xếp thành một con phố dài rồi còn gì?"

"Trước kia đã từng có, bây giờ là độc thân. Dù người ta có yêu thích anh nhiều hơn nữa cũng không bằng em yêu thích anh!" Tổng Cẩn Thành nói lời dịu dàng thâm tình.

Triệu Thanh Hề đỏ mặt, không trả lời, lúc nào trong miệng người này cũng bọc mạt!

Tổng Cẩn Thành cũng không ép buộc cô, còn nhiều thời gian. Bắt đầu kể cho cô nghe những chuyện thú vị trong năm nay.

Triệu Thanh Hề vừa nghe vừa cười không ngừng, che miệng cười ha ha.

"Thanh Hề, em biết không, ngày hôm qua anh gặp phải một chuyện đặc biệt buồn cười." Tổng Cẩn Thành còn chưa nói hết câu, đột nhiên phía sau xe bị va chạm với người khác.

"Anh Thành, người phụ nữ này là ai? Tại sao cô ta ngồi ở phía sau xe của anh?" Cô gái chất vấn Tổng Cẩn Thành là Phan Hiểu Yến. Nhà họ Phan là hàng xóm của nhà họ Tổng, cùng làm việc trong cơ quan. Từ nhỏ Phan Hiểu Yến chỉ thích kẻ cận Tổng Cẩn Thành, năm nay cô hai mươi lăm tuổi, làm thư ký trong cơ quan, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, nhất là đôi mắt xéch câu người kia. Hầu hết người nhà họ Tổng đều biết cô thích Tổng Cẩn Thành, nhưng Tổng Cẩn Thành không thích cô.

Vốn dĩ cô đến khách sạn tìm Tổng Cảnh Thành, ai ngờ nửa đường nhìn thấy Tổng Cảnh Thành chở một cô gái, hai người vừa nói vừa cười giống như là đôi tình nhân trẻ. Phan Hiểu Yến tức giận nên lái xe máy xông tới.

"Cô mặc kệ cô ấy là ai? Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Hai chân Tổng Cảnh Thành chống xuống đất, xoay người hỏi Triệu Thanh Hề: "Thanh Hề, làm em sợ sao?"

"Không có việc gì."

Phan Hiểu Yến thấy mình bị hai người bỏ rơi, tức giận trừng to mắt, giọng nói giận dữ, nửa oán trách nửa mang theo làm nũng: "Anh Thành, em hỏi một chút có sao đâu? Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng lái xe đạp chở em." Nói xong, Phan Hiểu Yến quan sát Triệu Thanh Hề một lần, trong lòng hừ lạnh nói, bộ dạng xinh đẹp thì rất giỏi à, nhìn dáng vẻ của cô ta cũng biết là một hồ ly tinh chuyên quyến rũ người. "Này, cô tên là gì? Cô dựa vào cái gì mà ngồi xe của anh Thành?"

Triệu Thanh Hề nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phan Hiểu Yến, không lên tiếng, cô không muốn so đo với loại phụ nữ theo đuổi đàn ông này.

Tổng Cảnh Thành thấy Triệu Thanh Hề nghiêng đầu ngấm nơi khác, trong lòng tức giận, thật vất vả hai người mới thân cận hơn một chút, nửa đường lại nhẩy ra tên Trình Giảo Kim (*) phá hư chuyện lớn của anh.

(*): kì đà cản mũi.

"Phan Hiểu Yến, miệng cô sạch sẽ một chút! Tôi chờ người phụ nữ nào cô không có quyền hỏi tới. Còn nữa, cô đột nhiên đung vào xe tôi, có suy nghĩ hậu quả sau này hay không? Nếu như Thanh Hề có chuyện gì, tôi sẽ không dễ yên cho cô!" Mặt Tổng Cảnh Thành đen lại, dù sao cũng là bạn từ nhỏ, Tổng Cảnh Thành vốn không muốn quát lớn Phan Hiểu Yến, nhưng hôm nay cô vô lí đối với người phụ nữ mình thích như thế, nếu Triệu Thanh Hề vì vậy mà không để ý tới anh, Tổng Cảnh Thành dám cam đoan mình không tha cho Phan Hiểu Yến.

Lại nói, Phan Hiểu Yến dính anh mấy năm qua, Tổng Cảnh Thành đã cự tuyệt vô số lần, người ta lại chính là tiểu Cường (*) đánh mãi không chết, kiên cường cố chấp.

(*): Con gián.

Bởi vì lời nói nghiêm túc của người mình yêu, hốc mắt Phan Hiểu Yến ửng hồng, phần hận trừng mắt với Triệu Thanh Hề, cay cú nói: "Cô đừng cho là có anh Thành làm chỗ dựa là cô có thể sống tốt với anh ấy, tôi cho cô biết, tôi mới là người phụ nữ thích hợp với anh Thành nhất."

Thật là càng nói càng quá đáng, Tổng Cảnh Thành liếc xéo Phan Hiểu Yến: "Hôm nay cô ăn căng bụng muốn tìm mắng sao!" Rồi nhìn về phía Triệu Thanh Hề: "Thanh Hề, lên xe, chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyển Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 2

Edit: Kim Phụng

Trước khi Tổng Cảnh Thành và Triệu Thanh Hề cử hành hôn lễ đã xảy ra một chuyện không mấy vui vẻ.

Anh họ Tổng Cảnh Thành là Tổng Diệp Thành đòi ly hôn với cô vợ Lương Điều.

Tổng Diệp Thành là kỹ sư đường sắt. Thân cao một mét tám, dáng dấp cũng rất đẹp trai, mày kiếm dày rộng, thể trạng cao to. Còn Lương Điều là hướng dẫn viên du lịch, bộ dáng đoan chính, vóc người đẹp như cô gái 17, 18 tuổi chưa từng sinh con. Hai người sinh ra hai đứa con trai, một 7 tuổi, một 2 tuổi, nghịch ngợm muốn chết. Bởi vì công việc mà hàng năm Tổng Diệp Thành và Lương Điều luôn ở bên ngoài. Tổng Diệp Thành chạy khắp nơi theo đội xây dựng, khắp nơi thăm dò thiết kế, còn Lương Điều làm hướng dẫn du lịch, mỗi tháng phải dẫn khách đi du lịch cả nước. Cho nên thời gian hai vợ chồng ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều. Dù có ân ái ngọt ngào hơn nữa thì tình cảm cũng có thể vì cách xa nhau mà sinh ra ngại ngùng và xa cách. Hơn nữa Lương Điều ham mê đánh bạc, trước sau thiếu hơn 10 vạn, Tổng Diệp Thành cứ thế cắn răng trả nợ một hồi.

Ít gặp nhau, tình cảm xa cách, trở về vợ lại đánh bạc phá sản, Tổng Diệp Thành cảm thấy không thể chịu nổi cuộc sống này, muốn ly hôn.

Quan trọng hơn là năm nay Lương Điều lại thiếu 13 vạn.

Mỗi tháng Tổng Diệp Thành lãnh tiền lương cố định, cũng may là đầu óc anh linh hoạt, làm chút nghề phụ, cho nên tiền kiếm được mỗi tháng đủ cho mẹ, hai đứa con trai và vợ tiêu xài.

Tiền lương mỗi tháng Lương Điều dùng hết cho bản thân mình như mua mỹ phẩm, quần áo ăn mặc... Trong khi đó, cô chưa từng quan tâm đến đồ gia dụng.

Tối tuần trước, hơn mười một giờ, Tống Diệp Thành đứng ở cửa chờ vợ về nhà. Kết quả nhìn thấy một người đàn ông mở ra xe Pika đưa Lương Điều trở về, hai người ngồi ở trong xe không dám xuống, rõ ràng là sợ bị bắt gian mà! Lo lắng không dám xuống sao?

Lúc ấy Tống Diệp Thành tức giận tát vợ một cái: "Hai chúng ta ly hôn!"

Tống Diệp Thành không phải bức bối nói một chút liên thôi. Bởi vì vợ của tên đàn ông kia tìm mẹ Tống Diệp Thành, cũng chính là mẹ của Tống Cẩm Thành, nói con dâu của bà dan díu với chồng cô ta, muốn phòng ở đâu, cô ta có chứng cứ bọn họ đi muốn phòng... Tóm lại là các loại kỳ ba.

Mẹ Tống Diệp Thành gần bảy mươi tuổi rồi, thân thể lại không tốt, bị một trận như vậy phải vào bệnh viện vô nước biển liên tiếp ba ngày.

Tống Diệp Thành thật sự cảm thấy không chịu nổi nữa, muốn ly hôn. Lương Điều liền một khóc hai nháo ba thất cổ, hết ở nhà cãi lộn rồi cầu xin tha thứ. Đứng trên mái nhà cầm dao nói muốn cắt cổ tay, muốn uống thuốc trừ sâu, muốn nhảy lầu. Tất cả mọi thứ đều diễn một lần, tóm lại là không chịu ly hôn.

Tống Diệp Thành phải đi làm kiếm tiền, phải nuôi mẹ và con trai, thật sự chịu không nổi ăn xài hoang phí!

"Lương Điều, nếu tôi sớm biết cô sẽ đánh bạc, lúc đầu tôi sẽ không cưới cô, hôm nay cô cấm sừng tôi. Nếu tôi có thể nhìn, tôi liền không phải đàn ông!"

"Diệp Thành, sau này em không dám nữa, em đã chia tay với người đàn ông kia, anh cho em thêm một cơ hội được không? Em thề em sẽ không đánh bạc nữa, em nhất định thay đổi triệt để, làm người tốt, anh nghĩ tình em sinh hai đứa con trai cho anh, đừng ly hôn có được không? Anh xem đứa nhỏ mới hai tuổi, anh thật sự nhẫn tâm sao?"

"Tại cô làm những chuyện không biết xấu hổ trước, sao không suy nghĩ sẽ có hôm nay. Lương Điều, chúng ta đi tới bước này, là do cô hại. Tôi sẽ không tha thứ cho cô. Tôi muốn ly hôn. Tiếp tục dây dưa với cô, cả đời tôi cũng không cần sống nữa!"

Tống Diệp Thành mới ba mươi bốn tuổi, chính là số tuổi hoàng kim, anh nghĩ cùng lắm thì tái giá. Mẹ nó, anh gặp phải cô vợ vừa đánh bạc vừa ngoại tình, lần sau sẽ không gặp phải loại phụ nữ cực phẩm này nữa! Ban đầu mình mất mù mới có thể coi trọng cô ta!

"Tống Diệp Thành, tôi không ly hôn, tôi kết hôn với anh được chín năm rồi, thanh xuân đẹp nhất của phụ nữ đều cho anh... Bây giờ anh muốn đạp tôi... Tôi không đồng ý!" Lương Điều chống nạnh ăn vạ. "Anh xem hai đứa con trai của chúng ta, bọn chúng cần ba mẹ, tôi ly hôn với anh, tôi sợ bọn chúng bị mẹ ghê khi dễ. Đến lúc đó anh sinh thêm con trai khác, hai đứa con tôi phải nấu cơm giặt giũ quần áo phục vụ nó! Tôi sẽ không để cho con của tôi chịu khổ như thế."

Mẹ Tống Diệp Thành bệnh rề rề nằm ở trên giường, nghe xong ghen một bụng tức, lại phát sốt nhẹ nhưng vẫn kiên cường xuống giường, mang dép, đẩy cửa mắng: "Đáng đời cô, con tôi sẽ không tiếc loại phụ nữ không biết kiểm điểm này! Cô ở bên ngoài quyền rũ đàn ông còn dám nhắc tới hai cháu trai của tôi. Tự cô không suy nghĩ một chút, sau khi cô sinh ra bọn chúng thì cô chăm sóc chúng được mấy ngày. Nhị bảo chỉ được bú sữa mẹ hai tháng, cô đã ném nó cho tôi. Cô có làm tròn trách nhiệm người mẹ không? Còn mặt dày xin tôi và con trai tôi cho cô thêm một cơ hội. Tôi cho cô biết, chỉ cần tôi còn một hơi thở thì cô phải cút ra khỏi nhà tôi! Bại hoại nhà họ Tống chúng tôi! Thứ đàn bà đáng ghét! Đi tìm gian phu của cô đi!"

Lương Điều lau nước mắt quý xuống: "Mẹ, mẹ cho con thêm một cơ hội đi, con không dám nữa. Sau này con nhất định không đánh bạc nữa, con từ bỏ luôn việc làm hướng dẫn du lịch, con sẽ ở nhà chăm sóc mẹ và con cái, được không?"

"Cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Còn nhớ 18 vạn lần trước chứ? Tại sao cô không nhớ lâu một tí? Con tôi cực cực khổ khổ kiếm chút tiền nuôi gia đình, cô chơi hai ba ván đã thua hết sạch tiền, cô bảo tôi tin cô thế nào! Tôi tuyệt đối không cho cô cơ hội, tin tưởng cô còn không bằng tin tưởng một con chó biết vẫy đuôi!"

Tống Cẩm Thành nghe nói chuyện này, có ý nói ra ngoài mua ít đồ, rồi đi thăm mẹ, thuận tiện an ủi Tống Diệp Thành.

"Anh họ, anh hạ quyết tâm muốn ly hôn sao?" Tống Cẩm Thành hỏi.

"Ừ, không thể nào sống cùng người phụ nữ này nữa. Những ngày qua, suốt ngày cãi nhau với anh. Thật là một người đàn bà chanh chua." Tống Diệp Thành nói xong, rút ra bao thuốc lá, đưa cho Tống Cẩm Thành một điếu.

Tống Cẩm Thành khoát khoát tay từ chối.

"Cai rồi?" Tống Diệp Thành cúi đầu, buồn bực đốt.

"Ừ, sắp cưới vợ sinh con rồi!"

"Em thật sướng! Có tương lai hơn anh, làm ra tiền, cưới được vợ vừa đẹp vừa hiền. Không giống anh, cưới phải cô vợ phá của." Tống Diệp Thành không cam lòng cúi đầu, ghen ngào gạt nước mắt: "Nhớ ngày đó, cô ta không phải như thế. Lúc anh theo đuổi cô ấy, cô ấy rất dịu dàng, tuyệt đối không phải người phụ nữ mê đánh bạc và đi ngoại tình! Anh sống chung với cô ấy mười một năm rồi. Không ngờ cuối cùng cũng không chịu nổi nữa!"

Giọng Tống Diệp Thành càng ngày càng nhỏ, nước mắt không ngừng rơi: "Anh không bỏ được người phụ nữ này, nhưng anh vẫn muốn ly hôn. Anh sẽ xin nghỉ phép nửa tháng, bằng không anh không có tâm trạng đi làm. Anh không bỏ xuống được!"

Tống Cẩm Thành vỗ vỗ lưng anh họ: "Nếu đã quyết định thì cứ ly hôn, nếu chị ấy lại gây với anh thì nhờ tới toà. Dượng của chúng ta không phải là viện

trường tòa án sao, đừng có thể giúp đỡ về vấn đề luật pháp."

"Anh không muốn làm lớn chuyện, giải quyết riêng là được!" Tống Diệp Thành ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà than thở một lát. "Em sắp kết hôn rồi, có thể anh sẽ không đi được, nhưng sẽ không thiếu bao lì xì cho em đâu!"

"Chúng ta là người một nhà, không cần khách khí như thế." Tống Cẩm Thành nghiêm mặt nói: "Sức khỏe của mẹ không tốt, nếu muốn náo nhiệt hơn có thể dời đến nhà cũ. Mỗi ngày mẹ em rất rảnh rỗi, vừa đúng lúc giúp mẹ anh nuôi hai đứa cháu. Để cả ngày bà ấy cứ nói muốn bồng cháu."

"Đến lúc đó anh sẽ hỏi mẹ, xem bà có muốn về nhà cũ hay không. Nếu mà mẹ anh về nhà cũ ở một thời gian ngắn, anh sẽ không còn gánh nặng, sớm một chút ly hôn với Lương Điều!"

—

Buổi tối Tống Cẩm Thành về đến nhà: "Vợ, còn dư cái thiệp mời."

Triệu Thanh Hề đang ở trong phòng bếp làm cá chần nước sôi, cá trắm cỏ béo khỏe đầu khổ vùng vẫy trong chảo dầu sôi: "Tại sao lại dư một phần?"

Tống Cẩm Thành đi tới giúp một tay, thuận tiện kể đầu đuôi câu chuyện cho cô nghe.

Triệu Thanh Hề kinh ngạc nói: "Còn có loại phụ nữ kỳ ba này, đánh bạc thua hơn ba mươi vạn, buổi tối vụng trộm xong còn để người tình đưa về nhà, bây giờ lại dây dưa không chịu ly hôn với chồng!"

Không biết xấu hổ.

"Anh không tiếp xúc nhiều với chị họ, chẳng qua anh biết anh họ thật tâm thích chị ấy. Ai biết chị sẽ là người phụ nữ như vậy, không quan tâm gia đình, không lo cho con cái, chỉ lo hưởng thụ!" Tống Cẩm Thành vừa nói vừa đưa cái chén cho Triệu Thanh Hề: "Hiện tại anh họ không thể không ly hôn. Cái nón xanh môn môn (*) còn đội ở trên đầu anh ấy, anh ấy nuôi không trôi chuyện này. Vợ cũng bị người khác xài qua, gặp anh anh sẽ làm thật tên đàn ông kia."

(*): Chỉ việc đàn ông có vợ ra ngoài ngoại tình, cái nón xanh còn bằng nghĩa với từ bị cấm sừng.

"Một cây làm chẳng nên non, chị dâu anh muốn ngoại tình rồi thì không ai ngăn được. Thật sự không nghĩ đến, cho tới bây giờ em chỉ nghe qua đàn ông làm loạn ở bên ngoài, còn chưa nghe nói phụ nữ cũng ở bên ngoài trêu hoa gẹo nguyệt. Hôm nay thật đúng là biết thêm kiến thức." Triệu Thanh Hề nói thật, cô sống nhiều năm như vậy, xưa nay cho rằng đàn ông mới là người thay lòng, không nghĩ tới phụ nữ cũng sẽ thay đổi thất thường, không để ý gia đình con cái.

Suy nghĩ lại cuộc đời của mình lúc trước, coi như không có con cái, chồng không thương, cha mẹ chồng bỏ mặc, cô vẫn gượng chống mà duy trì hôn nhân. Hôm nay mới biết, khi đó đầu óc đúng là bà đậu!

"Vợ, chuyện em không biết còn nhiều lắm! Vợ chồng đầu năm nay, nam hay nữ đều như nhau. Coi như trong nhà có tiền không lo ăn lo mặc vẫn đi ra ngoài ngoại tình, hơn nữa không chỉ có một người tình thôi đâu!"

"Anh nói giống như anh đã làm rồi, anh hãy thành thật nói, có phải anh cũng muốn đi ra ngoài ngoại tình không?" Triệu Thanh Hề còi xuống tạp dề hỏi.

Tống Cẩm Thành cười hắc hắc, bung món ăn nói: "Anh chưa từng có loại ý nghĩ này, là người bên cạnh anh. Ví dụ như những đứa bạn làm ăn khá giả, em đừng xem quang vinh chói lọi của bọn họ, khi trời tối liền tháo dây lưng quần! Nhưng không phải tháo chỗ vợ của họ."

Triệu Thanh Hề tức giận hừ lạnh một tiếng, cầm hai bộ bát đĩa cùng đi ra ngoài: "Tống Cẩm Thành, em nói trước nói với anh, nếu anh dám làm bậy ở bên ngoài, quyến rũ phụ nữ, em sẽ liều mạng với anh, cắt đệ đệ của anh. Còn không chúng ta liền ly hôn!"

Tống Cẩm Thành nhận lấy bát đĩa, múc chén canh gà cho Triệu Thanh Hề: "Vợ, anh kết hôn với em rồi thì không bao giờ muốn ly hôn!"

Triệu Thanh Hề nói: "Vậy phải nhớ lời nói ngày hôm nay ở trong lòng, bằng không anh tự chịu!"

"Tuân lệnh."

-

Ngày hôm sau, Tống Cẩm Thành và Triệu Thanh Hề đang ăn sáng với cháo, bánh tiêu,... thì Lương Điều đến.

Tống Cẩm Thành mời Lương Điều vào nhà. Lương Điều lần đầu tiên gặp mặt Triệu Thanh Hề, Lương Điều liền cười gật đầu với cô: "Lão Tam, đây chính là vợ cậu à? Không tệ, xinh đẹp lại trẻ tuổi."

Tống Cẩm Thành lạnh nhạt trở lại bàn ăn, tiếp tục ăn cháo: "Chị dâu, có chuyện gì chị cứ nói, không cần quanh co."

Lương Điều nhận lấy ly nước Triệu Thanh Hề đưa tới: "Lão Tam, chị biết tình cảm em và anh họ em là tốt nhất. Chị dâu có làm chuyện gì sai, cho nên muốn cầu xin em nói giúp chị ở trước mặt anh em, không cần nói ly hôn."

Tổng Cẩn Thành đứng về phía Tổng Diệp Thành, thân nhiên nói: "Chị dâu, đã làm sai chuyện phải trả giá thật lớn. Dù anh họ quyết định gì, em đều toàn lực ủng hộ anh. Lại nói xưa nay anh ấy rất có chủ kiến, anh đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Nếu không năm đó anh ấy đã chịu cưới giáo viên dạy nhảy rồi chứ không phải chọn chị."

Lương Điều uống nước bắt buộc mình trấn định: "Chị đã bị trừng phạt, chị biết sai rồi, chị cầu em giúp chị khuyên nhủ anh họ em, chị không muốn ly hôn!"

"Chị dâu, chị không muốn ly hôn, vậy vì sao ban đầu chị phải đi ra ngoài tìm đàn ông, còn dẫn đàn ông tới cửa nhà! Chị muốn đánh vào mặt ai? Chính chị suy nghĩ một chút, nếu ông nội biết chị có Tiểu Tam (*), ông nội sẽ xử trí chị như thế nào! Chắc sẽ xoá tên chị ra khỏi dòng họ!"

(*): Kẻ thứ ba phá hôn nhân người khác.

"Chị dâu, chị cũng đừng quên, xuân năm rồi, anh họ chủ động nói với ông nội - điều chị vào trong đội là vì người nào?" Tổng Cẩn Thành ăn xong lau khô miệng, thấy Triệu Thanh Hề còn đang ăn: "Em ăn nhanh đi, không cần để ý chị ấy, gieo gió gặt bão! Ai cũng không cứu chị ấy!"

"Lão Tam, những năm này chị có chỗ nào không tốt với em? Sao em lại bỏ đá xuống giếng như vậy. Em cũng là người sắp kết hôn, em không phải không biết hôn nhân thật sự không đơn giản, ai chưa từng phạm sai lầm? Cho chị cơ hội đền bù, có được không?" Lương Điều kìm nén lại lửa giận, lấy tính tình trước kia của cô, chắc sẽ không xuống giọng như thế. Nhưng xưa đâu bằng nay.

"Chị dâu, chị và anh muốn ly hôn là chuyện riêng của anh chị, em còn muốn kết hôn uống rượu mừng đó." Tổng Cẩn Thành đứng dậy, dọn dẹp tài liệu đi làm.

"Chị dâu, thật ra thì em đã sớm phát hiện chị cùng người đàn ông khác làm bậy ở sau lưng anh họ em, nhưng em không nói, hôm nay chị bị anh em bắt được. Bỏ Tất cũng không cứu được chị!"

Bạn đang đọc truyện *Hết Khổ Chuyện Sướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.